

ΔΙΑΛΕΧΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΛ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΥΠ' ΑΡΙΘ' 249

ΑΡΧ

3

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΓΙΑ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΔΡΧ. 165 ΓΙΑ ΕΞΗ ΜΗΝΕΣ ΔΡΧ. 85 ΓΙΑ ΤΡΕΙΣ ΜΗΝΕΣ ΔΡΧ. 45
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΓΙΑ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΣΕΛ. 18 ΓΙΑ ΕΞΗ ΜΗΝΕΣ ΣΕΛ. 9 ΓΙΑ ΤΡΕΙΣ ΜΗΝΕΣ ΣΕΛ. 5

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΑΧΜΕΣ 3

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟ—ΤΕΥΧΟΣ 9

16-23 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1936

ΔΙΑΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΙΟ ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΕΥΟ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΚΔΟΣΙΣ - ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ: ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Α.Λ. & Ε. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 8 — ΤΗΛ. 21-122 ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΡΟΡΗ 11 ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Α.Λ. Π. ΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΜΑΣ

Θά περιέχει τὸ περίφημο ἀρι-
στούργημα τοῦ ἀμερικανοῦ
συγγραφέως **ΕΝΤΓΑΡ ΑΛ. ΠΟΕ**

Ο ΧΡΥΣΟΣ ΣΚΑΡΑΒΑΙΟ

ἓνα μυθιστόρημα με δραματι-
κώτατη πλοκή, πού δέν θ' ἀφή-
σει ἀσυγκίνητον κανένα. Ἐπί-
σης θά περιέχει ἓνα αὐτοτελές
ἀστυνομικὸ διήγημα τοῦ
ΠΙΕΡ ΑΡΙΣΑΤΥ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΑΣΚΑ

Καὶ τὰ δυὸ γλαφυρώτατα με-
ταφρασμένα κοὶ πλούσια εἰκο-
νογραφημένα. Ἀγοράσατε ὅλοι

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΔΕΛΤΑΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1.700.00
ΗΜΕΡΟΜ. 18.8.36
ΑΡΙΘ. 38674

ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΜΑΣ

ΟΣΟΙ ΑΓΟΡΑΣΑΝ ΤΑ ΟΧΤΩ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΤΕΥΧΗ ΜΑΣ
ΑΠΕΚΤΗΣΑΝ ΜΕ 40 ΔΡΑΧΜΕΣ (5 ΔΡΑΧ. ΚΑΤΑ ΤΕΥΧΟΣ)

ΤΡΙΑΝΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΡΓΑ

Ο Χ Τ Ω ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

1. Τ' άσπρα σημάδια	5. 'Ο άσημένιος δήμιος
2. Τò γαλάζιο μαργαριτάρι	6. Τὰ ζάρια του θανάτου
3. Τò χέρι - φάντασμα	7. Τò μυστήριο του νησιού
4. 'Εβένινο κρεβάτι	8. 'Ο δρόμος του θανάτου

Δ Ε Κ Α ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

1. Στο καμίνι της Κίνας	6. 'Ο τραγικός πύργος
2. Πέντε γάλλοι κουρσάροι	7. Τò μυστήριο του «Μεγάλου
'Εσπέρου»
3. Τò στοιχειωμένο χάνι	8. Τò υπόγειο άριθμός 7
4. 'Η Κορσικάνα	9. 'Ο νόμος του πιστολιού
5. Καταραμένος έρωτας	10. Γιώργης Μπαρμπάρης.

Ο Χ Τ Ω ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

1. Στη χώρα των λιονταριών	5. Χριστούγεννα στη ζούγκλα
2. Μè τους πιθηκανθρώπους	6. Τ' άδαμαντωρυχεία του Σο-
λομώντος
3. Οί ροβινσώνες της Γουϊάνας	7. Τò τελευταίο μαμούθ.
4. Σπελέα, τό προϊστορικό θηρίο	8. Μέσα στη φρίκη της Ζούγκλας

Ο Χ Τ Ω ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ

1. Τò καράβι του θανάτου	2 πράξεις
2. Τò χέρι της μαϊμούς	3 πράξεις
3. 'Ο πύργος του άργού θανάτου	3 πράξεις
4. 'Η παλαβή	μονόπραχτο
5. Θαμμένη ζωντανή	μονόπραχτο
6. 'Ο πατέρας	μονόπραχτο
7. Τò έργαστήριο της τρέλλας	3 πράξεις
8. 'Η ένός ή κανενός	3 πράξεις

*"Όλα αυτά, άληθινά διαλεχτά, πλούσια εικονογραφημένα
και μεταφρασμένα γλαφυρά, από ειδικούς λογοτέχνες.*

Η ΜΟΥΜΙΑ

ΥΠ' ΑΡΙΘ. 249
ΤΟΥ
ΚΟΝΑΝΤΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Τόν καιρό, πού γίνεται αυτή ή ιστορία, τρεις νέοι κατοικούσαν στον πύργο, πού βρίσκεται στην άκρη της μιάς πέρυγας του παληού κολλέγιου σής 'Οξφόρδης. 'Ο πύργος αυτός είναι πολύ παληάς κατασκευής, ό μεγάλος άψιδωτός πυλώνας του, γερμένος, βουλιαγμένος κάτω άπ' τὰ χρόνια, τό δείχνει αρκετά. 'Απ' αυτή την πόρτα, μιά γυριστή σκάλα περνάει άπό τὰ δυό πατώματα, για νά τελειώσει στο τρίτο. Σ' αυτά τὰ τρία χωριστά διαμερίσματα, πού βλέπουν στην παληά πέτρινη

σκάλα ἔμεναν τρεῖς νέοι φίλοι, ὁ Ἐδουάρδος Μπίλιγχαμ, ὁ Οὐίλλιαμ Μονχάουζ καὶ ὁ Ἀβερκρόμπυ Σμίθ.

Κάθε πάτωμα εἶχε ἓνα σαλόνι καὶ μιὰ κρεββατοκάμαρα, ἐνῶ τὰ ἴδια δωμάτια τοῦ ἰσογείου ἐχρησίμευαν τὸ ἓνα γιὰ καρβουναποθήκη καὶ τὸ ἄλλο γιὰ κατοικία τοῦ ὑπηρέτη Θωμᾶ Στάιλς, ποὺ περιποιόταν τοὺς τρεῖς νέους, ποὺ ἔμεναν ἀπάνω. Δεξιά κι' ἀριστερά, ἀνοιγόταν μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἀναγνωστήρια καὶ γραφεῖα, ποὺ ἐπέτρεπαν στοὺς κατοίκους τοῦ παλαιοῦ πύργου νὰ βρίσκωνται σὲ μιὰ σχετική μοναξιά καὶ ἡσυχία, τόσο ἀναγκαῖα γιὰ τὴ μελέτη τους. Οἱ τρεῖς νέοι εἶχαν μοιραστῇ τὸν πύργο κατὰ τὸν ἀκόλουθο τρόπο. Ὁ Ἀβερκρόμπυ Σμίθ εἶχε τὸ τρίτο πάτωμα, ὁ Ἐδουάρδος Μπίλιγχαμ τὸ μεσαῖο καὶ ὁ Οὐίλλιαμ Μονχάουζ Λη καθόταν στὸ πρῶτο πάτωμα.

Ἐπειτ' ἀπὸ μιὰ ωραία ἀνοιξιὰτικὴ μέρα, κατὰ τὶς δέκα τὸ βράδυ, ὁ Ἀβερκρόμπυ Σμίθ ἦταν ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυτριανταφυλλιά, στὰ δόντια. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ τζακιοῦ, σὲ μιὰ παρόμοια πολυθρόνα ἦταν καθισμένος μὲ νωχέλεια ὁ παλιὸς συμμαθητὴς του, ὁ Ζέφρο Χάστυ. Καὶ οἱ δύο ἦταν ντυμένοι μὲ φανέλλες, γιὰτὶ εἶχαν περάσει ὅλο τὸ βράδυ τους στὸ ποτάμι. Καὶ χωρὶς ὅμως νὰ κυττάξει κανέναν τὰ ροῦχα τους, μποροῦσε εὐκολὰ νὰ καταλάβει ἀπὸ τὰ ἡλιοκαμμένα κι' ἐνεργητικὰ πρόσωπά τους, πὼς ἀγαποῦσαν τὰ σπορ κι' ἔδειχναν μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ ὅλα τ' ἀγωνίσματα.

Πραγματικά, ὁ Χάστυ ἦταν ἀρχηγὸς τῆς ομάδος τῶν λεμβοδρομῶν τοῦ κόλλεγιου, καὶ ὁ Σμίθ εἶχε τὴν ἴδια φήμη μὲ τὸ συνάδελφό του. Αἱ ἐξετάσεις ποὺ θᾶδινε, τὸν εἶχανε ρίξει σὲ ἐντατικὴ ἐργασία. Ἕνας σωρὸς ἱατρικὰ βιβλία στὸ τραπέζι, μαζὺ μὲ κόκκαλα σκορπισμένα, σχέδια καὶ ἀνατομικοὺς πίνakes, δείχνανε καθαρὰ τί εἶδους μελέτες ἔκανε. Ἐνῶ ἓνα ζευγάρι γάντια τοῦ μπόξ ριγμένα πάνω ἀπ' τὸ τζάκι δείχνανε μὲ τί ἀγωνίσματα περνοῦσε τὴν ὥρα του, μαζὺ μὲ τὸ φίλο του Χάστυ.

Γνωρίζοντους ἀπὸ πολλὸν καιρό, καὶ γι' αὐτὸ μποροῦσαν νὰ κάθωνται ἔτσι χωρὶς νὰ μιλοῦν, ἀπολαμβάνοντας αὐτὴν τὴν σιωπὴν, ποὺ ἦταν ἀλάθευτο δεῖγμα τῆς μεγάλης οἰκειότη-
τάς των.

— Πᾶρε λοιπὸν οὐῖσκυ, εἶπε τέλος ὁ Ἀβερκρόμπυ Σμίθ, σκορπώντας τοῦφες καπνοῦ στὸν ἀέρα. Τὸ σκοτζέζικο εἶναι στὸ κανατάκι καὶ τὸ ἱρλανδικὸ στὴν μποτίλια.

— Ὅχι, εὐχαριστῶ. Θὰ τραβήξουμε κουπὶ αὐτὲς τὶς μέρες καὶ τὸ ἄλκοὸλ θὰ μοῦ χάλαγε τὴ φόρμα.

— Κι' ἐγὼ ἔχω ριχτεῖ μὲ τὰ μοῦτρα στὸ διάβασμα γιὰ τὶς ἐξετάσεις, κι' ἔτσι προτιμᾶω ν' ἀφήσω τὸ οὐῖσκυ ἥσυχο.

Ὁ Χάστυ ἐπεδοκίμασε μὲ τὸ κεφάλι, καὶ ξανάπεσαν σὲ μιὰ βαθειὰ σιωπὴ.

— Ἀλήθεια, Σμίθ, ρώτησε ὁ Χάστυ, ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεφτά, γνώρισες ἀκόμη τοὺς γείτονες τῆς σκάλας;

— Τοὺς χαιρετᾶω, ὅταν τοὺς βλέπω. Αὐτὸ εἶν' ὅλο.

— Χμ! θὰ σοῦλεγα νὰ σταματήσεις αὐτοῦ. Ξέρω μερικὲς λεπτομέρειες γι' αὐτούς, λίγα πράγματα δηλαδή, ἀλλὰ ἀρκετά. Δὲ θᾶθελα νὰ τοὺς γνωρίσω, ἂν καὶ γιὰ τὸ Μονχάουζ Λη δὲ μπορεῖ νὰ πεῖ κανέναν καὶ τίποτα σπουδαῖο.

— Εἶναι ὁ πιὸ λεπτὸς;

— Ναί, αὐτός. Φαίνεται πὼς ἔχει καλὴ ἀνατροφή αὐτός ὁ νεαρός, καὶ δὲν τοῦ ξέρω κανένα ἐλάττωμα, ἀλλὰ δὲ μπορεῖς νὰ τὸν συναναστραφεῖς χωρὶς νὰ κάνεις τὴ γνωριμία καὶ τοῦ Μπίλιγχαμ.

— Ἀ! τὸ χοντρὸ λές;

— Ναί. Κι' ὅσο γι' αὐτόν, ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴν τὸν γνωρίσω.

Ὁ Ἀβερκρόμπυ Σμίθ σήκωσε τὰ μάτια του κι' ἔρριξε στὸ φίλο του ἓνα ἐξεταστικὸ βλέμμα.

— Καὶ τί ψεγάδια τοῦ βρίσκεις; Τὸ πιτό; τὰ χαρτιά; κακὴ συναναστροφή; Δὲ σὲ ἤξερα γιὰ τόσο αὐστηρὸ σὲ τέτοια ζητήματα.

— Ἀ! δὲν ἔχεις ἀκούσει γι' αὐτὸ τὸ ἄτομο, ἀλλοιῶς δὲ θὰ ἐπέμενες. Ἐχει ἀπάνω του κάτι τὸ ἀποκρουστικὸ, τὸ ὑπουλο. Ἡ καρδιά μου ἀηδιάζει ὅταν τόνε βλέπω. Τίποτα δὲ μὲ βεβαιώνει, πὼς ἔχει κρυφὰ βίτσια, πὼς εἶναι ἓνας συχαμερός, ἀκόλαστος. Μὴ νομίσεις ὅμως, πὼς εἶναι κανέναν ἀνόητος. Στὸ κολλέγιο, τὸν ἔχουν γιὰ ἓναν ἀπὸ τοὺς πιὸ ἱκανοὺς στὸν κλάδο του.

— Τί σπουδάζει; Γιατρὸς ἢ κλασσικὴ φιλολογία;

— 'Ανατολικές γλώσσες. Είναι ένας μανιακός γλωσσολόγος. 'Ο Τσίλλινγουόρθ τὸν συνάντησε στὸ δεύτερο καταρράκτη, νομίζω, καὶ μοῦ διηγήθηκε πὼς τὸν εἶδε νὰ κουβεντιάζει μὲ τοὺς 'Αραβες σὰ νὰ εἶχε ζήσει χρόνια μαζί τους. Μιλοῦσε μὲ τοὺς Κόπτες στὴ γλώσσα τους, ἑβραϊκὰ στοὺς 'Εβραίους, ἀράπικα στοὺς Βεδουΐνους. 'Ολοι ἦταν ἔτοιμοι νὰ τοῦ φιλήσουν τὰ ροῦχα. 'Υπάρχουν ἀκόμα σ' αὐτὸ τὸν τόπο κάτι κατεργάριδες ψευτοερημίτες, ποὺ ζοῦνε στοὺς βράχους καὶ προσποιούνται τὴν πιὸ βαθειὰ περιφρόνηση γιὰ τοὺς ταξιδιώτες. 'Ε, λοιπόν! μόλις εἶδαν αὐτὸ τὸ ζῶο, τὸ Μπίλιγχαμ ν' ἀνοίγει τὸ στόμα του, ἔπεσαν κάτω μὲ τὴν κοιλιά καὶ σερνόντουσαν μπροστά του ἀπὸ θαυμασμό. 'Ο Τσίλλινγουόρθ λέει πὼς ποτέ του δὲν ξαναεἶδε τέτοιο πρᾶμμα. 'Ο Μπίλιγχαμ φαινόταν, πὼς θὰ τῷ βρισκε πολὺ φυσικὸ καὶ καμάρωνε σὰν τὸ παγῶνι. Δὲν εἶναι λίγο αὐτὸ γιὰ ἓνα σπουδαστή, ἔτσι;

— Γιατί εἶπες, πὼς δὲν μπορεῖ κανένας νὰ γνωρίσει τὸν Λήχωρις νὰ συνδεθεῖ μὲ τὸν Μπίλιγχαμ;

— Γιατί ὁ Μπίλιγχαμ εἶναι ἀρραβωνιαστικὸς τῆς ἀδελφῆς τοῦ Λή. 'Ενα θαυμάσιο κορίτσι, Σμίθ! Ξέρω ὅλη τὴν οἰκογένεια καὶ ἡ ιδέα αὐτοῦ τοῦ γάμου μὲ ἀναστατώνει. Μοῦ φαίνεται σὰν ἓνα ζευγάρι μιᾶς τρυγόνας καὶ ἐνὸς βατράχου.

— 'Ο 'Αβερκρόμπυ Σμίθ χαμογέλασε κι' ἄρχισε νὰ σκαλίζει τὴ φωτιά.

— Πὼς διάβολο γίνηκες ἔτσι φιλύποπτος, ἀγαπητέ μου, εἶπε. Στὰ σοβαρά, ἔχεις τίποτα συγκεκριμένο γιὰ νὰ τὸν κατηγορήσεις;

— Μὰ Θεέ μου, γνωρίζω αὐτὸ τὸ κοριτσάκι ἀπ' τὴν πιὸ τρυφερὴ νειότη του, καὶ μοῦ κάνει κακὸ νὰ τὸ βλέπω νὰ διατρέχει ἓναν τέτοιο κίνδυνο. Σὲ βεβαιώνω, πὼς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μοιάζει μὲ κτῆνος, πὼς ἔχει ἓναν ἀκάθαρτο χαρακτήρα, ἓνα χαρακτήρα φιδιοῦ. Θὰ θυμᾶσαι τὴν ἱστορία μὲ τὸν Λόγκ Νόρτον.

— Πάντα ξεχνᾷς, πὼς ἔχω μόνο ἓνα χρόνο στὴν 'Οξφόρδη.

— Ναί, ἀλήθεια. Αὐτό, ποὺ θὰ σοῦ πῶ, ἔγινε τὸν περασμένο χειμῶνα. 'Ακουσε λοιπόν: ξέρεις τὸ μονοπάτι ποὺ πηγαίνει δίπλα στὸ ποτάμι. Πολλοὶ νέοι, μὲ τὸν Μπίλιγχαμ ἐπὶ

κεφαλῆς, ἐνῶ προχωροῦσαν ὁ ἓνας πίσω ἀπ' τὸν ἄλλον, συνάντησαν μιὰ γρηὰ ποὺ γύριζε ἀπ' τὴν ἀγορὰ καὶ πῆγαινε στὸ ἀντίθετο μέρος. Εἶχε βρέξει, καὶ ξέρεις σὲ τί κατάσταση βρίσκονται τὰ λιβάδια μὲ τὴ βροχή. Τὸ μονοπάτι βρισκόταν ἀνάμεσα στὸ ποτάμι κι' ἓνα βαλτονέρι ποὺ εἶχε σχηματισθεῖ ἀπ' τὸ πλημμυρισμένο λιβάδι. Μπορεῖς νὰ μαντέψεις τί ἔκανε αὐτὸ τὸ θλιβερὸ ὑποκείμενο; στάθηκε στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ σκούνησε τὴ γρηὰ, ποὺ γλύστρησε κι' ἔπεσε μ' ὅλο τὸ καλάθι της, μὲ τὰ ψώνια, μέσα στὸ νερό. Αὐτὴ ἡ πρόστυχη πράξη ἔκανε τὸ Λόγκ Νόρτον ποὺ εἶναι καλὸ παιδί ν' ἀγανακτήσει καὶ νὰ τοῦ πεῖ κατὰμουτρα ὅ,τι σκεφτόταν. 'Απὸ λόγος σὲ λόγο, ἦρθαν στὰ χέρια, καὶ ὁ Λόγκ Νόρτον, κατὰφερε μιὰ γερὴ μπαστουνιὰ ἀνάμεσα στὶς δύο πλάτες τοῦ φίλου του. 'Επακολούθησε καυγᾶς τρικούβερτος καὶ πρέπει τώρα νὰ δεῖς τί μοῦτρα κάνει ὁ Μπίλιγχαμ ὅταν συναντᾷ τὸν Νόρτον! Μὰ γιὰ στάσου! ἡ ὥρα κοντεῖ ἐντεκα, Σμίθ!

— Τί βιάζεσαι; Εἶναι νωρὶς ἀκόμα, ἄναψε τὴν πίπα σου.

— 'Α, ὄχι! 'Ενῶ ἔπρεπε νὰ ἐτοιμάζομαι γιὰ τίς ἐξετάσεις, κάθομαι ἐδῶ καὶ σαλιαρίζω. 'Αλήθεια, δάνεισέ μου σὲ παρακαλῶ τὸ κρανίό σου, ἂν θέλεις. Τὸ δικό μου τὸ ἔχει ὁ Οὐίλλιαμ, εἶναι ἓνας μῆνας τώρα. Κι' αὐτὰ τὰ μικρὰ κοκκαλάκια τοῦ αὐτιοῦ ἂν δέ σοῦ χρειάζονται. Εὐχαριστῶ. 'Ασε, δὲ χρειάζομαι σάκο, τὰ κρατᾶω καλὰ στὰ χέρια μου. Λοιπόν, καληνύχτα, ἀγαπητέ μου, καὶ ἄκου τὴ συμβουλή μου γιὰ τὸ γείτονά σου.

'Όταν ὁ Χάστι κατέβηκε τὴ γυριστὴ σκάλα, μὲ τὸ κρανίον στὴ μασχάλη του, ὁ 'Αβερκρόμπυ Σμίθ ἄδειασε τὴν πίπα του στὸ τζάκι, καὶ πλησιάζοντας τὴν πολυθρόνα του στὴ λάμπα, ἄνοιξε ἓνα πελώριο τόμο μὲ πράσινο δέσιμο, ποὺ εἶχε μέσα μεγάλους χρωματιστοὺς ἀνατολικοὺς πίνακες, κι' ἄρχισε νὰ διαβάζει. 'Αν καὶ νεοφερμένος στὴν 'Οξφόρδη, δὲν βρισκόταν στὶς ἀρχὲς τῆς ἱατρικῆς. Εἶχε σπουδάσει τέσσερα χρόνια στὴ Γλασκῶβη καὶ στὸ Βερολίνο, καὶ τώρα θάπερνε τὸ διπλῶμά του.

Τὸ μεγάλο μέτωπό του, τὸ στόμα του, μὲ μιὰ ἔκφραση ἐνεργητικότητας, τ' ἄδρᾶ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του, ἔδιναν τὴν ἐντύπωση ἐνὸς ἀνθρώπου, ποὺ χωρὶς νὰ εἶναι ἐξαι-

ρετική ιδιοφυΐα, με την εργασία και την επιμονή του θάφτανε σ' ένα σημαντικό αποτέλεσμα.

Καθόταν έτσι κοντά μια ώρα, και το ξυπνητήρι του, έδειχνε μεσάνυχτα, όταν ένας ασυνήθιστος θόρυβος ήρθε στ' αυτιά του, ένας θόρυβος πνιγμένος κι' όμως πολύ χαρακτηριστικός, κάτι σαν τη λαχανιασμένη αναπνοή ενός ανθρώπου που δέχτηκε μια δυνατή συγκίνηση. 'Ο Σμιθ άκούμπησε το βιβλίο του στο τραπέζι, κι' έβαλε τ' αυτί του. Δεν είχε κανένα γείτονα, ούτε δίπλα ούτε από πάνω, κι' αυτός ο θόρυβος δεν μπορούσε παρά ν' άρχεται άπ' το κάτω πάτωμα, άπ' αυτόν, που ο Χάστου του είχε τόσο κακοσυστήσει. 'Ο Σμιθ καλά-καλά δεν τον είχε δει, θυμόταν μόνο έναν άνθρωπο χλωμό, λυμφατικό, πάντα σιωπηλό κι' εργατικό. Είχε παρατηρήσει, πώς πολλές φορές την ώρα που αυτός έσβυne τη λάμπα του, ή δική του εξακολουθοϋσε να καίει. Αυτή ή όμοιότητα γούστων, είχε δημιουργήσει ένα είδος κρυφού δεσμού μεταξύ τους.

"Όταν ο Σμιθ έβλεπε να χαράζει ή αύγή, ενώ εκείνος άγρυπνοϋσε κοντά στα βιβλία του, ήταν γλυκό γι' αυτόν να σκέπτεται, πώς κι' ένας άλλος άνθρωπος κοντά του, έκανε το ίδιο. Καί τώρα ως κι' αυτή τη στιγμή, αισθανόταν τον έαυτό του μάλλον εύνοϊκά διατεθειμένο για το γείτονά του. "Όσο για το Χάστου ήταν βέβαια ένα καλό παιδί, γερό, χωρίς φαντασία, που δέ μπορούσε να παραδεχτεί πώς ένας άνθρωπος αξίζει να τον προσέξει κανείς αν δεν έχει να επιδείξει κανένα πρωτάθλημα. 'Ο Σμιθ σκεφτόταν διαφορετικά, κι' έτσι έβλεπε κι' έκρινε τα πρόσωπα με αλλοιώτικο πρίσμα.

Είχε πάψει πιά ο παράξενος θόρυβος, που τον είχε κάνει να βάλει το αυτί του, και ξανάβαζε το χέρι του στο βιβλίο, όταν ή σιωπή της νύχτας σκίστηκε από μια στριγγιά κραυγή, άπ' την επίκληση ενός ανθρώπου, που βρίσκεται σε άγωνία. 'Ο Σμιθ πετάχτηκε όρθιος κι' έκλεισε το βιβλίο του. Δεν ήταν νευρικός, αλλά μέσα σ' αυτή τη φωνή ξεχώρισε κάτι που ήταν τόσο διαπεραστικό, τόσο τρομαχτικό, που ένοιωσε να παγώνει το μεδοϋλι στα κόκκαλά του. Μέσα στη νύχτα σ' αυτό το σπίτι των φοιτητών, ή φωνή αυτή έφερε το νοϋ του σε χίλια φαντάσματα. Στεκόταν κι' αναρωτιόταν, αν έπρεπε τα κατεβεί κάτω. Φανταζόταν πώς συνέβαινε κάτι, που θα του προξε-

νοϋσε φρίκη, κι' έπειτα γνώριζε τόσο λίγο το γείτονά του, που θα του ήταν άδύνατο να μπει στο δωμάτιό του. Για μια στιγμή δίστασε. "Επειτα άκουσε κάποιον ν' άνεβαίνει τα σκαλιά τέσσερα τέσσερα. "Ήταν ο νεαρός Μονχάουζ Λή, που μισόγυμνος, άσπρος σαν πανί, ώρμησε στην κάμαρά του.

— Κατεβήτε γρήγορα, είπε λαχανιασμένος. 'Ο Μπίλιχαμ δεν είναι καλά.

'Ο 'Αβερκρόμπυ Σμιθ τον άκολούθησε, και μπήκε στο σαλόνι του Μπίλιχαμ, μ' όλη του όμως τη σαστισμάρα πρόφτασε να ρίξει μια ματιά γύρω, σ' αυτό το δωμάτιο. Δεν είχε δει ποτέ του παρόμοιο σαλόνι. Αυτό ήταν μάλλον μουσειο παρά σπουδαστήριο. Οί τοίχοι και το ταβάνι ήταν στρωμένα με παράξενα αίγυπτιακά κι' άνατολικά άντικείμενα. Γιάντια παράξενα πρόσωπα, χοντροκομμένα, ξεπρόβαλλαν από όλα τα μέρη του δωματίου, ψηλά στους τοίχους βρισκόταν άγάλματα με κεφάλια ταύρου, πελαργού, γάτου ή κουκουβάγιας, δίπλα σε θεότητες με μυγδαλωτά μάτια και στεφανωμένες με όχιές, μερικά πράγματα έπαιρναν το σχήμα του σκαραβαίου ή "Ισις και ο "Οσιρις ήταν τοποθετημένοι σε κόγχες ή άπάνω σε έταζέρες, ενώ πάνω άπ' το ταβάνι φαινόταν κρεμασμένος ένας άληθινός γυιός του Νείλου, ένας μεγάλος κροκόδειλος με τρομαχτικά σαγόνια.

Στη μέση αυτής της παράξενης αίθουσας, βρισκόταν ένα μεγάλο τετράγωνο τραπέζι, φορτωμένο χαρτιά, μπουκάλια και ξερά φύλλα από ένα είδος φοίνικα.

"Όλα αυτά τα διάφορα πράγματα ήταν στοιβαγμένα το ένα πάνω στ' άλλο για να κάνουν θέση σε μια μούμια, που την είχαν μεταφέρει άπ' τον τοίχο, πάνω στο μεγάλο τραπέζι.

'Η μούμια αυτή, ένα άπαίσιο μαϋρο πρᾶμμα ζαρωμένο, ήταν μισοβγαλμένη άπ' την κάσσα της, το χέρι και ο κοκκαλιασμένος πήχυς άκουμποϋσαν στο τραπέζι. "Ένας παλιός κίτρινος πάπυρος τυλιγμένος σε κύλινδρο στηριζόταν άπάνω στη σαρκοφάγο μπροστά του, σε μια ξύλινη πολυθρόνα, είδε ξετρελλαμένον τον ιδιοκτήτη του διαμερίσματος, με το κεφάλι ριγμένο πίσω. Τα μάτια του όλάνοιχτα, κυττοϋσαν με μια τρομαγμένη έκφραση τον κροκόδειλο, που κρεμόταν άπ' το τα-

βάνι. 'Απ' τὰ χοντρά μελανιασμένα χεῖλια ἔβγαине ἡ ἀνάσα του λαχανιασμένη καὶ μὲ θόρυβο.

— Θεέ μου ! θὰ πεθάνει ! φώναζε ὁ Μονχάουζ Λή.

Ἦταν ἓνας νέος κομψὸς μὲ ὠραία ἐμφάνιση. Τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου του πρὸς τὸ λαδί, καὶ τὰ μελαχροινὰ μάτια του, τὸν ἔκαναν νὰ φαίνεται μᾶλλον ἰσπανός, παρὰ ἄγγλος, καὶ μὲ τὴ ζωηρότητα στὶς κινήσεις του, ἀποτελοῦσε μιὰ ἀντίθεση στὸ ἀγγλο-σαξωνικὸ φλέγμα τοῦ 'Αβερκρόμπυ Σμίθ.

— Νομίζω πὼς δὲν εἶναι παρὰ συγκοπή, ἀποκρίθηκε ὁ φοιτητὴς τῆς ἱατρικῆς. Βοηθεῖστέ με σὰς παρακαλῶ· πιάστε τον ἀπ' τὰ πόδια. Ἔτσι, τώρα στὸν καναπέ. Πάρτε ἀπὸ δῶ ὄλους αὐτοὺς τοῦ ξυλίνους διαβόλους. Τὶ σωρὸς παλιοπράγματα βρίσκεται σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο ! 'Ανοίξτε του τὸ γιὰ καὶ δόστε του νὰ πιεῖ νερό, θὰ καλλιτερέψει. Μὰ πὼς διάβολο τοῦ ἦρθε αὐτό ;

— Δὲν ξέρω· τὸν ἄκουσα, πὺ φώναζε, καὶ σὰν καλὸς γείτονας ἔτρεξα ἀμέσως. Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σας πὺ κατεβήκατε.

— Ἡ καρδιά του πάει νὰ σπάσει, εἶπε ὁ Σμίθ ἀκουμπώντας τὸ χέρι του, στὸ στήθος τοῦ λιποθυμισμένου ἀνθρώπου.

— 'Ασφαλῶς θὰ δοκίμασε κάποια τρομάρα, πὺ κλόνισε τὰ νεῦρα του. Ρίξτε του κρὺο νερό ! Πὼς ἔχει γίνεи τὸ πρόσωπό του !

Ἡ ὄψη του ἦταν πραγματικὰ παράξενη καὶ τρομαχτική. τὸ χρῶμα του καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ του ἦταν κάθε ἄλλο ἀπὸ φυσιολογικά. Ἦταν πολὺ χλωμός, μὰ μὲ μιὰ χλωμάδα τέτοια, πὺ δὲ μπορούσε νάχει τὴν αἰτία της, παρὰ σ' ἓναν ὑπερβολικὸ τρόπο.

'Αν καὶ πολὺ παχύς, φαινόταν σὰ νὰ εἶχε ἀδυνατίσει σὲ διάστημα μιᾶς στιγμῆς, γιὰ τὸ δέρμα του εἶχε χαλαρώσει καὶ σχημάτιζε ἀμέτρητες ζάρες.

Τὰ μαῦρα καὶ κοντὰ μαλλιά του, εἶχαν ἀνασηκῶθεи ἀπάνω στὸ κεφάλι του, τὰ παχειὰ καὶ ζαρωμένα αὐτιά του, ξεπετογόντουσαν ἀπ' τὸ πρόσωπό του. Τὰ γκρίζα μάτια του εἶχαν μείνει ἀνοιχτά καὶ οἱ τεντωμένες κόρες τοὺς, φαινόntonουσαν νὰ κυττάζουν ἐξεταστικά σ' ἓνα ὠρισμένο σημεῖο. Ὁ Σμίθ δὲν ἀμφέβαλε οὔτε μιὰ στιγμή πὼς βρισκόταν μπροστὰ σέ, φανερά,

σημάδια τρόμου καὶ θυμήθηκε ἐκείνη τὴ στιγμή, τὴ συμβουλή πὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Χάστυ λίγη ὥρα πρίν.

— Τὶ διάβολο τὸν τρόμαξε ἔτσι αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο ; ἀναρωτήθηκε.

— Εἶναι ἡ μούμια.

— Ἡ μούμια ; πὼς συμβαίνει αὐτό ;

— Δὲν ξέρω τίποτα, ἀλλὰ εἶναι ἀπαίσια, ἀποκρουστική. Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ χωριστεῖ ἀπὸ δαύτη. Εἶναι ἡ δεῦτερη φορὰ πὺ μᾶς τρομάζει ! Τὸν περασμένο χρόνο, ἔγινε πάλι τὸ ἴδιο πρᾶμμα. Τὸν βρήκα στὴν ἴδια στάση, μ' αὐτὸ τὸ ἀπαίσιο σκέλεθρο μπροστὰ του.

— Καὶ τί τὴ θέλει αὐτὴ τὴ μούμια ;

— "Α ! εἶναι τρελλὸς μαζὺ της. Τὴ λατρεύει. Ἡ μελέτη αὐτῆς τῆς μούμιας τὸν ἀπασχολεῖ μὲ πάθος, κι' ὅσο γιὰ μούμιες ξέρεи περισσότερα ἀπ' ὅσα ξέρουν ὄλοι μαζὺ οἱ σοφοὶ τῆς 'Αγγλίας. 'Αλήθεια εἶναι θλιβερό ! "Α ! νὰ, ἔρχεται στὸν ἑαυτὸ του.

Μιὰ ἐλαφρὴ κοκκινάδα φάνηκε στὰ χλωμά μάγουλα τοῦ Μπίλιγχαμ καὶ τὰ βλέφαρά του ἔπαιξαν. Στριφογύρισε τὰ χέρια του, ἄρχισε ν' ἀνασαίνει μέσ' ἀπ' τὰ δόντια του, καὶ, σηκώνοντας ἀπότομα τὸ κεφάλι του, ἦρθε στὶς αἰσθήσεις του. "Όταν τὰ μάτια του ἔπεσαν στὴ μούμια, ἀνατρίχιασε ἀπάνω στὸν καναπέ, ἄρπαξε τὸν πάπυρο, τὸν ἔρριξε σ' ἓνα συρτάρι, τὸ κλείσε με τὸ κλειδί, κι' ἔπειτα στηρίχτηκε στὸ τοῖχο.

— Τί εἶναι ! ρώτησε. Τί κάνετε σεῖς ἐδῶ ;

— Φώναζες βοήθεια καὶ μᾶς ἔκανες νὰ τρομάξουμε γιὰ καλά, εἶπε ὁ Μονχάουζ Λή. "Αν δὲν κατέβαινε ὁ γείτονας ἀπὸ πάνω, κι' ἐγώ, δὲν ξέρω τί θὰ σ' ἔκανα.

— "Α ! εἶναι ὁ 'Αβερκρόμπυ Σμίθ, εἶπε ὁ Μπίλιγχαμ, κυττάζοντάς τον. Τί καλὸς πὺ εἴστε, πὺ κατεβήκατε ! Τί ἀνόητος πὺ εἶμαι Θεέ μου ! τί ἀνόητος !

"Ἐπιασε με τὰ χέρια τὸ κεφάλι του κι' ἄρχισε νὰ γελάει ὑστερικά.

— 'Ακούστε με, τοῦ εἶπε ὁ Σμίθ ἐπιταχτικά, τινάζοντάς τον ἀπ' τοὺς ὤμους. Τὰ νεῦρα σας δὲν ἀντέχουν περισσότερο, πρέπει νὰ πάψετε αὐτὰ τὰ νυχτερινὰ παιχνίδια με τὶς μούμιες,

γιατί άλλοιως δὲν εἶμαι σίγουρος γιὰ τὸ μυαλό σας. Εἴσαστε τώρα σὰ μιὰ δέσμη ἀπὸ ἠλεκτρικὰ σύρματα.

— Θὰ ἤθελα νάξεραι, εἶπε ὁ Μπίλιγχαμ, ἂν θὰ διατηρούσατε τὴν ἡρεμία σας, ἂν βλέπατε, ὅπως ἐγώ...

— Νᾶβλεπα τί;

— "Ω! τίποτα! θέλω νὰ πῶ, πὼς ἴσως δὲ θὰ εἴσαστε τόσο ἡρεμος ἂν περνούσατε ὅλη τὴ νύχτα σας μαζὺ μὲ μιὰ μούμια. Παραδέχομαι πὼς ἔχετε σ' ὅλα αὐτὰ δίκην. Ἀναγνωρίζω πὼς παρακούρασα τὸν ἑαυτό μου αὐτὸ τὸν τελευταῖο καιρὸ, τώρα ὅμως, εἶμαι καλύτερα. Μὴ φεύγετε. Περιμένετε λίγα λεπτά καὶ θᾶμαι ἐντελὼς καλὰ.

— Αὐτὸ τὸ δωμάτιο μυρίζει κλεισούρα, παρατήρησε ὁ Λή ἀνοίγοντας τὸ παράθυρο.

— Εἶναι τὸ ἄρωμα τῆς βαλσαμικῆς ρητίνης, εἶπε ὁ Μπίλιγχαμ.

Πῆρε ἕνα ἀπὸ τὰ ξεραμμένα φοινικόφυλλα καὶ τῶκαψε πάνω ἀπὸ τὴ λάμπα. Ἕνας πυκνὸς καπνὸς καὶ μιὰ ἀψιὰ καὶ διαπεραστικὴ μυρωδιὰ γέμισαν τὸ δωμάτιο.

— Εἶναι τὸ ἱερὸ φυτό, τὸ φυτὸ τῶν ἱερέων, παρατήρησε, Ξέρετε ἀνατολικὲς γλώσσες, Σμίθ!

— Οὐτε μιὰ λέξη.

Αὐτὴ ἡ ἀπάντηση φάνηκε, πὼς ἀνακούφισε τὸν αἰγυπτιολόγο.

— Ἀλήθεια, συνέχισε, πόση ὥρα πέρασε ἀπὸ τότε, ποὺ φτάσατε ὡς τὴ στιγμή ποὺ ἦρθα στὶς αἰσθήσεις μου;

— Πολὺ λίγη. Σχεδὸν τέσσερα ἢ πέντε λεπτὰ.

— Τὸ κατάλαβα, πὼς ἡ λιποθυμία μου δὲ βάσταξε πολὺ, εἶπε μὲ ἕναν βαθὺν ἀναστεναγμό. Ἀλλὰ τί παράδοξο πρᾶμμα ἡ ἀναισθησία! Μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ πῶ ἂν αὐτὴ ἡ κατάστασή μου διάρκεσε βδομάδες ἢ μόνο μερικὰ δευτερόλεπτα. Αὐτὸς ὁ κύριος, ποὺ βλέπετε στὸ τραπέζι ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ μπήκε στὴν κάσση του, πᾶνε σαράντα αἰῶνες τώρα. "Ε, λοιπὸν ἂν μποροῦσε νὰ ξανάρθει στὴ ζωὴ καὶ νὰ μιλήσει, θὰ μᾶς ἔλεγε, πὼς ὁ ὕπνος μου δὲ βάσταξε παρὰ μιὰ στιγμή, τόσο ὅσο ν' ἀνοικοκλείσει τὰ μάτια του! Εἶναι ὅμως ἐξαιρετικὰ ὥραία αὐτὴ ἡ μούμια, ἔ, Σμίθ;

— Ὁ Σμίθ ἔσκυψε στὸ τραπέζι καὶ κύτταξε μ' ἕνα προσε-

χτικὸ ὕφος, αὐτὸ τὸ μαῦρο καὶ ζωωμένο σῶμα. Τὰ χαρακτηριστικά του, ἂν καὶ τρομερὰ ξεβαμμένα, διατηρόντουσαν καλὰ, καὶ τὰ μικρὰ μάτια σὲ σχῆμα φουντουκιοῦ, φαινόταν σὰν νὰ κυττάζανε μέσ' ἀπ' τὶς μαῦρες καὶ βαθουλὲς κόγχες. Τὸ μαρμαμένο δέρμα ἦταν κολλημένο ἀπάνω στὰ κόκκαλα, καὶ μιὰ τοῦφα μαλλιά ἔπεφτε στ' αὐτιά. Δυὸ δόντια μυτερὰ σὰν τοῦ ποντικοῦ, ἔβγαιναν ἔξω ἀπ' τὸ κάτω χεῖλι.

Μαζεμμένη, διπλωμένη καθὼς ἦταν, μὲ τὸ γυμνὸ κρανίον της, αὐτὴ ἡ ἀποκρουστικὴ μούμια, εἶχε μιὰ τέτοια ἐκφραση σκληρότητας, ποὺ ὁ Σμίθ ἀνατρίχιασε. Τὰ ἄσκαρκα πλευρὰ σκεπασμένα μ' ἕνα δέρμα σὰν περγαμηνή, πεταγόντουσαν ἔξω ὅπως καὶ τὸ ὑπογάστριο, ποὺ εἶχε χρῶμα μολυβιοῦ καὶ ποὺ ἀπάνω του διακρινόταν μιὰ πλατιά τομὴ, σὰν ὑπογραφή τοῦ βαλσαμωτῆ. Τὰ πόδια του ἦταν τυλιγμένα μὲ πάνινες κίτρινες ταινίες.

Πολλὰ κομματάκια σμύρονος ἦσαν παρμένα πάνω στὸ σῶμα καὶ σκορπισμένα γύρω μέσθ' ἀπὸ τὴν σαρκοφάγο.

— Δὲν ξέρω τ' ὄνομα τῆς, εἶπε ὁ Μπίλιγχαμ, χαϊδεύοντας μὲ τὸ χέρι του, τὸ σκληρὸ κρανίον της. Βλέπετε λείπει μιὰ ἐπιγραφή στὸ ἐξωτερικὸ τῆς σαρκοφάγου. Δὲν τὴν ξέρω παρὰ μὲ τὸ ὄνομα «ἀριθ. 249». Ἡ κάσση ἔχει μόνον αὐτὴ τὴν ἐπιγραφή ἦταν τὸ νοῦμερο τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὅπου τὴν ἀγόρασα.

— Αὐτὴ ἡ μούμια φαίνεται πὼς ἦταν σωστὸς ἄντρακλας παρατήρησε ὁ Ἀβερκρόμπυ Σμίθ.

— Γίγας σχεδόν. Ἡ μούμια ἔχει ἐξήμιση πόδια μακρὸς. Αὐτὸ τὸ ἀνάστημα εἶναι ἀνάστημα γίγαντα γιὰ ἕναν τόπο, ποὺ οἱ ἄνθρωποι γενικὰ εἶναι μικρόσωμοι. Γιὰ πιᾶστε αὐτὸ τὸ ροζιάρικο κόκκαλο.

— Ἴσως αὐτὰ τὰ χέρια νὰ δούλεψαν στὴν κατασκευὴ τῶν πυραμίδων, εἶπε ὁ Μονχάουζ Λή, κυττάζοντας μὲ ἀηδιασμένο ὕφος τὰ κίτρινα καὶ παραμορφωμένα κόκκαλα.

— Ἀσφαλῶς ὄχι. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος διατηρήθηκε μὲ νάτριο καὶ φαίνεται νὰ τὸν περιποιήθηκαν ἐξαιρετικὰ στὸ βαλσάμωμα. Δὲ θὰ κοπιάζαν καὶ τόσο γιὰ ἕναν κοινὸ ἐργάτη. Θὰ εἶχαν ἀρκεστεῖ στὸ ἀλάτι ἢ στὴν πίσσα. Ἐπειτ' ἀπὸ ἕναν σοβαρὸ ὑπολογισμό κατάλαβα πὼς γιὰ νὰ ταριχευθεῖ αὐτὸ τὸ

κορμί θα κόστισε ως έφτακόσιες τριάντα λίρες με το σημερινό μας νόμισμα. 'Ο φίλος μας σίγουρα θα ήταν κανέννας εύγενής. Τι λές γι' αυτή τη μικρή έπιγραφή κοντά στα πόδια του, Σμίθ;

— Σας είπα, πώς δέν ξαίρω τίποτα από ανατολικές γλώσσες.

— "Α! ναί, αλήθεια! Νομίζω, πώς είναι κι' αυτή του βαλσαμωτή, που θα ήταν ένας αρκετά εύσυνειδήτος κύριος καθώς φαίνεται. 'Αναρρωτιέμαι, αν ένα μόνο απ' τα σύγχρονα έργα μας θα μπορούσε να επιζήσει έπειτ' από τέσσερες χιλιάδες χρόνια.

Μιλούσε με θέρμη και όρμη, αλλά ό 'Αβερκρόμπυ Σμίθ κατάλαβε πώς βρισκόταν ακόμα κάτω απ' την έπίρρεια του τρόμου. Τα χέρια του ταραζόντουσαν, τό κάτω χέιλι του έτρεμε, κι' όπου και να κύτταζε, στό τέλος, τά μάτια του σταματούσαν πάντα στη μούμια: γενικά όμως, παρ' όλη την τρομάρα του, είχε μιá θριαμβευτική στάση. Τά μάτια του έλαμπαν και βηματίζεε ζωηρά κι' αποφασιστικά στό δωμάτιο. "Έδινε την έντύπωση ενός ανθρώπου, που πέρασε μιá βίαιη κρίση, που τόν τάραζε δυνατά, αλλά στό τέλος βγήκε νικητής.

— Δέ φάγατε ακόμα βέβαια; είπε, όταν σηκώθηκε ό Σμίθ.

"Η σκέψη, πώς θα μείνει μόνος, φάνηκε να τόν άνησυχεί και άπλωσε τό χέρι να τόν κρατήσει.

— Μά πρέπει να φύγω. "Έχω να δουλέψω. "Έξ άλλου τώρα είστε καλλίτερα. Νομίζω, πώς όταν έχει κανείς τά νεύρα σας, δέν πρέπει να άσχολεϊται με τέτοιες νοσηρές μελέτες.

— "Ω! συνήθως δέν είμαι νευρικός, κι' έχω μελετήσει ως τώρα πολλές μούμιες.

— Λιποθύμησες όμως την τελευταία φορά, τόν έκοψε ό Μονχάουζ Λή.

— "Α! ναί, αλήθεια. "Ε, λοιπόν χρειάζομαι κάτι για τά νεύρα μου ή μιá ηλεκτροθεραπεία. Δέ θα φύγεις Λή;

— Θα κάνω ό,τι θέλεις, Νέδ.

— "Ε, λοιπόν, θα κατέβω κάτω μαζί σου και θα πλαγιάσω έτσι πρόχειρα στόν καναπέ σου. Καληνύχτα Σμίθ, να με συγχωρεϊτε που σας έκανα ν' άνησυχήσετε.

"Εσφίξαν τά χέρια κι' ενώ ό φοιτητής της ιατρικής άνέβαινε τη σκοτεινή παληά σκάλα πασπατεύοντας τούς τοίχους, άκουσε τό τρίζιμο ενός κλειδιού, που γύριζε στην κλειδωνιά και τόν θόρυβο των βημάτων των δύο άλλων, που πήγαιναν στό κάτω πάτωμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Αυτό τό παράδοξο έπεισόδιο σημείωσε την πρώτη συνάντηση του 'Εδουάρδου Μπίλιγγαμ και του 'Αβερκρόμπυ Σμίθ. 'Ο τελευταίος αυτός, δέν έπιθυμούσε και πολύ τη γνωριμία αυτή. 'Ο Μπίλιγγαμ όμως φαινόταν, να αισθάνεται μιá πραγματική συμπάθεια για τό Σμίθ και του έδωσε τόσα δείγματα φιλίας, ώστε θα ήταν πρόστυχο να μην άνταποκριθεί. 'Επισκέφθηκε δυό φορές τόν Σμίθ για να τόν εύχαριστήσει, κι' έν τώ μεταξύ, του έφερε βιβλία, έπιθεωρήσεις, όπως κάνουν συνήθως δυό νέοι φοιτητά. 'Ο Σμίθ δέν άργησε ν' άνακαλύψει, πώς ό Μπίλιγγαμ ήταν άνθρωπος μεγάλης μορφώσεως, με πολύ άνεπτυγμένα γούστα και προικισμένος με μιá αλλόκοτη μνήμη.

Οί τρόποι του ήταν τόσο γοητευτικοί, που έκαναν να ξεχνιέται γρήγορα τό άποκρουστικό έξωτερικό του. Με λίγα λόγια ή συναναστροφή του ήταν πολύ εύχαιρστη για έναν άνθρωπο κουρασμένο απ' τη μελέτη, και ό Σμίθ δέν άργησε να γοητευθεί απ' τό Μπίλιγγαμ, άνταποδίδοντας τακτικά τις έπισκέψεις του.

Παρ' όλα τά προτερήματά του αυτά, ό φοιτητής της ιατρικής νόμισε, πώς διέκρινε στόν καινούριο φίλο του, κάποια σημάδια τρέλλας, κι' ακόμα του έκανε έκπληξη τό πομπώδες ύφος του, που άποτελούσε αντίθεση με την άπλότητα της ζωής του.

— Τι θαυμάσιο πράμμα! άναφώνουσε καμμιά φορά, να αισθάνεται κανείς, πώς μπορεί να διατάζει τις δυνάμεις του καλού ή του κακού, τόν προστάτη άγγελό και τόν δαίμονα της έκδικήσεως.

"Επειτα μιλώντας για τό Μονχάουζ Λή, έλεγε:

"Ο Λή εϊν' ένα καλό, ένα τίμιο παιδί, αλλά δέν έχει καμμιά φιλοδοξία, καμμιά θέληση. Δέν έχει τη δύναμη να συνε-

γαστεῖ σ' ἓνα μεγάλο ἔργο, καὶ δὲ θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ γίνει συνέταιρός μου.

Αὐτοὶ οἱ ὑπαινιγμοὶ μαζί με ἄλλα ὑπονοούμενα ἔκαναν τὸ Σμίθ νὰ χαμογελάει. Κυττάζοντας ψηλά, μετὴν πίπα στὰ δόντια, δὲν ἔπαυε νὰ συμβουλεύει τὸ φίλο του, νὰ γυμνάζεται πιο πολὺ στὸ ὑπαιθρο.

Ἄρκετόν καιρὸ τώρα, ὁ Σμίθ παρατηροῦσε στὸ φίλο του φανερά σημάδια ἐγκεφαλικῆς ἀναιμίας. Ὁλὴ τὴν ὥρα μιλοῦσε μοναχός του. Μέσα στὴ σιωπὴ τῆς νύχτας, ὅταν δὲν εἶχε κανέναν ἐπισκέπτη ὁ Σμίθ, ποὺ εἶχε δυνατὸ αὐτί, ἄκουγε στὸ δεύτερο πάτωμα χαμηλόφωνες συνομιλίες. Αὐτοὶ οἱ μονόλογοι τοῦ Μπίλιγχαμ ἐνοχλοῦσαν τὸ φοιτητὴ, ὥσπου στὸ τέλος παραπεσέθηκε στὸ γείτονά του γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ὁ Μπίλιγχαμ τὸ ἀρνήθηκε κατηγορηματικὰ καὶ εἶπε πὼς δὲν εἶχε βγάλει λέξη τῇ νύχτα. Ἀκόμα φάνηκε πολὺ στενοχωρημένος γι' αὐτὴ τὴν ἀσήμαντη παρατήρηση.

Ἄν ὁ Ἀβερκρόμπυ Σμίθ εἶχε τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία γιὰ τὸ αὐτί του, μπορούσε εὐκολὰ νὰ γυρέψει πληροφορίες ἀπ' τὸν Τόμ Στάιλς, τὸ γεροντάκο ὑπηρέτη. Ὁ Τόμ ἀσφαλῶς θὰ ἔξερε πολλὰ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

— Μὲ τὸ συμπάθειο, κύριε, τὸν ρώτησε μιὰ μέρα ὁ Στάιλς ἐνῶ συγύριζε τὸ ἀπάνω πάτωμα, εἶσατε σίγουρος, πὼς ὁ κύριος Μπίλιγχαμ εἶναι καλὰ στὰ μυαλά του;

— Τί θέλεις νὰ πεῖς Στάιλς;

— Ρωτῶ ἂν ὁ κύριος Μπίλιγχαμ εἶναι ἐντελῶς στὰ λογικά του.

— Γιατί;

— Θεέ μου, δὲ θὰ μπορούσα νὰ σὰς ἐξηγήσω, κύριε, ἀλλὰ εἶναι κάμποσος καιρὸς, ποὺ ἔχει ἀλλάξει συνήθειες. Δὲν εἶναι πιά ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἦταν στὴν ἀρχή. Κι' ἀκόμα, πρέπει νὰ σὰς πῶ ὅτι δὲν τὸν βάζω στὴν ἴδια σειρὰ, μετὰ ἐσὰς καὶ τὸν κ. Χάστου. Ἐχει τὴν τρομερὴ μανία νὰ μιλάει μοναχός του. Περὶ ἔργο εἶναι πὼς δὲ σὰς πειράζει αὐτό· δὲν ξέρω τί νὰ κάνω μ' αὐτόν, κύριε.

— Δὲ βλέπω τί σ' ἐνδιαφέρει αὐτό, Στάιλς.

— Κι' ὅμως, κύριε, ἐγὼ ἐνδιαφέρομαι γι' αὐτόν. Ἴσως νὰ μὴν εἶναι καὶ πολὺ σωστὸ αὐτό, ἀλλὰ τί τὰ θέλετε, ἔτσι ἔχω

συνηθίσει. Μοῦ φαίνεται πὼς εἶμαι λιγάκι ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα ὅλων ἐδῶ τῶν κυρίων. Ὅμως ὅλα μοῦρχοτται ἀνάποδα ὅταν ὁ κ. Μπίλιγχαμ δὲν εἶναι εὐχαριστημένος κι' ἔρχονται οἱ φίλοι του. Θὰ ἤθελα νὰ ξέρω ποῖος περπατάει στὸ δωμάτιο τοῦ κ. Μπίλιγχαμ ὅταν αὐτὸς λείπει καὶ μάλιστα ὅταν ἔχει κλειδώσει μετὰ προσοχή, κι' ἔχει πάρει τὸ κλειδί μαζί του.

— Ἐλα τώρα, ἄσε τίς φλυαρίες, Στάιλς!

— Καλὰ κύριε Σμίθ, ἐγὼ ὅμως ἄκουσα πολλές φορές κρότους βημάτων· εἶμαι σίγουρος γι' αὐτό.

— Δὲν εἶσαι καλὰ, Στάιλς!

— Μπορεῖ κι' αὐτὸ νὰ εἶναι, κύριε. Ἄν με θέλετε τίποτα μοῦ χτυπᾶτε τὸ κουδούνι.

Ὁ Ἀβερκρόμπυ Σμίθ λίγο πρόσεξε στὶς κουβέντες τοῦ γέρου ὑπηρέτη· ἀλλὰ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες ἓνα μικροεπεισόδιο τοῦ ἔκανε ἄσχημη ἐντύπωση καὶ τοῦ θύμισε τὰ λόγια τοῦ Στάιλς.

Ὁ Μπίλιγχαμ εἶχε ρθεῖ ἓνα βράδυ πολὺ ἀργά, καὶ τοῦ ἔλεγε ἐνδιαφέροντα πράγματα γιὰ τοὺς τάφους τοῦ Μπενί-Χασσάν, στὴν Ἀπάνω—Αἴγυπτο· ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Σμίθ, ἄκουσε πολὺ καθαρὰ τὸ θόρυβο μιᾶς πόρτας ποὺ ἀνοιγόταν στὸ παρακάτω πάτωμα.

— Κάποιος μπήκε στὸ δωμάτιο σας ἢ βγήκε, εἶπε στὸ Μπίλιγχαμ.

Ἐκεῖνος πετάχτηκε, ἔπειτα ἔμεινε ἀκίνητος γιὰ μιὰ στιγμή, σὰν ἓνας ἄνθρωπος, ποὺ διστάζει.

— Εἶχα κλείσει τὴν πόρτα, εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό, εἶπε. Κανείς δὲ μπορεῖ νὰ τὴν ἀνοίξει.

— Νά, αὐτὴ τὴ στιγμή, ἀκούω, ποὺ ἀνεβαίνει τὴ σκάλα, εἶπεν ὁ Σμίθ.

Ὁ Μπίλιγχαμ ὥρμησε στὴν πόρτα, τὴν ἔκλεισε μετὰ κρότο καὶ κατέβηκε σὰν τρελλός. Ὁ Σμίθ τὸν ἄκουσε, ποὺ σταμάτησε στὴ μέση τῆς σκάλας, κι' ἄρχισε νὰ μουρμουρίζει πολὺ σιγά. Μιὰ στιγμή ἔπειτα, ἡ πόρτα κλείστηκε, ἀκούστηκε τὸ κλειδί νὰ γυρίζει στὴν κλειδωνιά καὶ ὁ Μπίλιγχαμ μετὰ τὸ πρόσωπο κατάχλωμο, μετὰ γόνες ἰδρώτα στὸ μέτωπό του, ξαναβέβηκε τὴ σκάλα καὶ μπήκε πάλι στὴ κάμαρα τοῦ Σμίθ.

— Δεν είναι τίποτα, είπε ο Μπίλιγχαμ, πέφτοντας σέ μιὰ καρέκλα. Είναι αυτό τὸ παληόσκυλο, πὸ ἐσπρωξε τὴν πόρτα. Δεν καταλαβαίνω πὼς ἔχασα νὰ τὴν κλειδώσω.

— Δεν ἤξερα, πὼς ἔχετε σκύλο, εἶπε ὁ Σμίθ κυττάζοντας κατάπληκτος τὴν ἀναστατωμένη ὄψη τοῦ γείτονά του.

— Εἶναι πολὺ λίγος καιρὸς πὸ τὸν ἔχω, ἀλλὰ θέλω νὰ τὸν ξεφορτωθῶ· εἶναι πολὺ ἐνοχλητικός.

— Πραγματικὰ θὰ σὰς φέρνει πολλὴ ἐνόχληση, ἂν εἶναι τόσο δύσκολο νὰ τὸν κρατᾶτε κλεισμένο. Μοῦ φαίνεται ὅμως, πὼς δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κλειδώνετε τὴν πόρτα σας γιὰ νὰ μὴ μπορεῖ νὰ βγεῖ ἔξω.

— Τὸ κάνω, γιατί ὁ γέρω Στάιλς τὸν πέρνει καὶ τὸν πάει περίπατο. Εἶναι σκυλὶ ἀξίας καὶ δὲ θέλω νὰ τὸ χάσω.

— Κι' ἐγὼ ξέρω τὰ καλὰ σκυλιά, τοῦ εἶπε ὁ Σμίθ κυττάζοντας προσεχτικὰ τὸ φίλο του μετὰ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ. Θέλετε νὰ μοῦ τὸν δείξετε;

— Βέβαια, ἀλλὰ ὄχι αὐτὸ τὸ βράδυ, γιατί ἔχω κάποιον ραντεβου. Τὸ ρολόγι σας πάει καλὰ; Τότε, ἔχω ἀργήσει κι' ὅλας ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας. Μὲ συγχωρεῖτε νὰ πηγαίνω.

Πῆρε τὸ καπέλο του κι' ἔφυγε. Παρ' ὅλο ὅμως τὸ ραντεβου του, ὁ Σμίθ τὸν ἄκουσε, πὸ μῆκε στο δωματίό του καὶ κλείδωσε τὴν πόρτα.

*
* *

Αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο ἔκανε ἄσχημη ἐντύπωση στο νεαρὸ φοιτητή. Ὁ Μπίλιγχαμ ἔλεγε ψεύματα. Κι' αὐτὸ τῆκανε τόσο ἀδέξια, πὸ ἔπρεπε νάχει πολλοὺς λόγους νὰ κρύψει τὴν ἀλήθεια. Ὁ Σμίθ ἤξερε πολὺ καλὰ πὼς ὁ γείτονάς του δὲν εἶχε ποτὲ σκύλο. Ἦξερε ἀκόμα πὼς τὰ βήματα, πὸ εἶχε ἀκούσει στὴ σκάλα, δὲν ἦταν βήματα σκύλου. Τότε λοιπόν, τί θέλουν νὰ ποῦν ὅλα αὐτά; Ὁ Στάιλς μιλοῦσε γιὰ βήματα πὸ εἶχε ἀκούσει τὴν ὥρα, πὸ ἔλειπε ὁ Μπίλιγχαμ. Ἦταν καμμιά γυναῖκα; Ὁ Σμίθ πίστευε μάλλον αὐτό. Τοῦ φαινόταν ὅμως ἀπαράδεχτο νὰ μπορεῖ ἓνας φοιτητής, νὰ κρύψει μιὰ γυναῖκα στο δωματίό του χωρὶς νὰ φανερωθεῖ ἀμέσως. Ὅλα αὐτὰ τοῦ φαινόταν πολὺ μπερδεμένα. Ὁ Σμίθ σκέφθηκε, ἐνῶ

ξανάνοιγε τὸ βιβλίο του, πὼς δὲ θᾶταν φρόνιμο ν' ἀνοίξει περισσότερες φιλίες μ' αὐτὸ τὸ ἄτομο μετὰ τὴν ὑποπτη φυσιογνωμία καὶ τὰ ἄφθονα κομπλιμέντα.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὅμως, δὲ μπόρεσε νὰ δουλέψει καθόλου. Μόλις εἶχε ἀρχίσει νὰ δένει τίς ἰδέες του κι' ἄκουσε ἓνα βαρὺ βῆμα ἀνθρώπου, πὸ ἀνέβαινε τὰ σκαλιά τέσσερα-τέσσερα· τὴν ἴδια στιγμή φάνηκε ὁ Χάστι πὸ μῆκε ὀρμητικὰ στο δωματίο, φορῶντας φανελλένιο κοστούμι.

— Πάντα διαβάξεις! τοῦ εἶπε καὶ ξαπλώθηκε σέ μιὰ πολυθρόνα. Τί λύσσα σ' ἔχει πιάσει! Στο λόγο μου, οὔτε σεισμὸς δὲ θὰ μπορούσε νὰ σὲ ταράξει, θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ διαβάξεις ἡσυχὰ χωρὶς μάλιστα νὰ σηκώσεις τὰ μάτια. Λοιπὸν δὲ θὰ σὲ ἀπασχολήσω πολὺ, τρεῖς ρουφηξιές ἀπ' τὴν πίπα μου καὶ φεύγω.

— Ἐ, λοιπόν, τί νέα; ρώτησε ὁ Σμίθ μπουκώνοντας τὴν πίπα του.

— Ὅχι σπουδαῖα πράγματα· ὁ Οὐίλσον κέρδισε ἑβδομήντα πόντους στο κρίκετ. Οἱ ἄλλοι τοῦ Μπούντικαμπ, πὸ ἔχουν ἀποτυχίες, θέλουν τώρα νὰ τὸν πάρουν μαζί τους γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ νικήσουν.

— Δεν εἶναι ἄσχημος τρόπος! παρατήρησε ὁ Σμίθ, μετὰ τὴ σοβαρότητα ἐνὸς φοιτητή, πὸ μιλάει γιὰ σπόρ.

— Ἀλήθεια ἀκουσε τίποτα γιὰ τὸ Λόνγκ Νόρτον;

— Ὅχι· τί συμβαίνει;

— Τὸν χτύπησαν.

— Τὸν χτύπησαν;

— Ναί, ἀκριβῶς τὴ στιγμή, πὸ ἔμπαινε στὴ Χάι Στρήτ, ἑκατὸ μέτρα μακριὰ ἀπ' τὴν πύλη τοῦ Ὀλντ.

— Μὰ ποιὸς μπόρεσε νὰ...

— Ἐδῶ εἶναι τὸ ζήτημα. Ἀντὶ νὰ λές «ποιὸς» θὰ ἦταν πιὸ σωστὸ νὰ ρωτᾶς «τί πράγμα» μπόρεσε... γιατί ὁ Νόρτον ὀρκίζεται, πὸς ἡ ἐπίθεση αὐτὴ δὲν εἶναι ἀπὸ ἀνθρώπινο πλάσμα, καὶ νὰ σοῦ πῶ, ὅταν εἶδα τὰ τζουγκρανίσματα στο σβέρκο, κόντεψα νὰ τὸ πιστέψω...

— Πιστεύεις στὰ φαντάσματα;

Στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀβερκρόμπυ Σμίθ ζωγραφίστηκε μιὰ βαθεῖα ἐπιστημονικὴ περιφρόνηση.

— "Α! ὄχι δὲν πιστεύω καθόλου στὰ φαντάσματα, ἀλλὰ ἂν μάθαινα, πὼς χάθηκε κάποιος πίθηκος ἀπ' αὐτοὺς ποὺ εἶχαν φέρεи στὸ πανηγύρι τῶν περιχώρων, θάλαγα, πὼς εἶναι αὐτός, ὁ δρᾶστης. Ὁ Νόρτον περνάει σχεδὸν κάθε βράδυ ἀπ' τὸ ἴδιο μέρος ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ μιὰ πελώρια φτελιά, ποὺ τὰ κλαριά της σκεπάζουν τὸ δρόμο. Λοιπὸν λέει, πὼς αὐτὸ τὸ «πράμμα» ἔπεσε ἀπάνω του ἀπὸ τὸ δέντρο ψηλά. Δυὸ χέρια δυνατὰ καὶ λεπτὰ, σὰν ἀτσάλινες λάμες, τὸν ἄρπαξαν ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὸν ἔπνιγαν. Δὲν εἶδε παρὰ μόνο αὐτὰ τὰ φριχτὰ χέρια, ποὺ ὅσο πήγαιναν τὸν ἔσφιγγαν περισσότερο. Ἀρχισε νὰ οὐρλιάζει κι' εὐτυχῶς ἔτυχαν ἐκεῖ κοντὰ κάτι νέοι ποὺ ἔτρεξαν. Ὅταν ἔφτασαν ὅμως, ὁ δρᾶστης τῆς ἐπίθεσης εἶχε χαθεῖ πίσω ἀπ' τὸν τοῖχο, ὅπου σκαρφάλωσε σὰν γάτος.

Ἀσφαλῶς θὰ ἦταν κανέννας, ποὺ τὸν παραφύλαγε γιὰ νὰ τὸν κλέψει, εἶπε ὁ Σμίθ.

— "Ἔτσι λέω κι' ἐγώ. Ὁ Νόρτον δὲ θέλει νὰ τὸ παραδεχτεῖ, ἐμεῖς ὅμως δὲν εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ τὸν πιστέψουμε. Αὐτός, ποὺ τοῦ ρίχτηκε εἶχε νύχια μυτερὰ κι' ἔφυγε μὲ μεγάλη γρηγοράδα. Ἀλήθεια, ὁ θαυμάσιος γείτονάς σου θὰ εἶναι ἐνθουσιασμένος μὲ τὸ δυστύχημα αὐτὸ γιατί τὰ ἔχει μὲ τὸ Νόρτον καὶ δὲν εἶναι ἄνθρωπος, ποὺ ξεχνάει. Μὰ δὲ μοῦ λές, φίλε, τί σκέπτεσαι τώρα αὐτὴ τῇ στιγμῇ;

— Τίποτα, ἀποκρίθηκε ὁ Σμίθ ζωνηρὰ.

Εἶχε ἀνατριχιάσει, καὶ ἡ φυσιογνωμία του σκοτείνιασε ξαφνικά, σὰ νὰ εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ μυαλό του μιὰ ὀδυνηρὴ ἰδέα.

— Μήπως κατὰ τύχη, εἶπα τίποτα, ποὺ νὰ σὲ πείραξε; "Α! ἐνῶ σοῦ λέω αὐτό, σκέπτομαι πὼς ἔκαμες τῇ γνωριμιά τοῦ κ. Μπίλιγχαμ, δὲν εἶν' ἔτσι; Ὁ νεαρὸς Μονχάουζ Λη μοῦ μίλησε.

— Ναί, τὸν γνωρίζω λιγάκι, τὸν εἶδα δυὸ ἢ τρεῖς φορές.

— Μὰ τὴν πίστη μου, εἶσαι ἀρκετὰ μεγάλος, ὥστε νὰ κάνεις, ὅ,τι σ' ἀρέσει. Ὅσο γιὰ τὸ Λη εἶναι τέλειος ἀπ' ὅλες τίς ἀπόψεις, ἔκτακτος φίλος. Λοιπὸν γιὰ σου καὶ τὴν Τετάρτη θὰ σὲ ξαναδῶ στὸ μάτς μὲ τὸ Μούλλινς.

* *
*

Ὁ Ἀβερκρόμπυ Σμίθ ἄφησε τὴν πίπα του καὶ ξανακάθησε στὸ γραφεῖο του. Παρ' ὅλη τὴ θέλησή του ὅμως, δὲ μπορούσε νὰ συγκεντρώσει τίς σκέψεις του. Κάθε στιγμή, σκεφτόταν τὸ γείτονα τοῦ κάτω πατώματος καὶ τὸ μυστήριο, ποὺ ἄρχιζε νὰ τὸν σκεπάζει. Ἐπειτα, ὁ νοῦς του πήγαινε στὴν παράδοση ἐπίθεση τοῦ Νόρτον καὶ στὸ μῖσος, ποὺ εἶχε γι' αὐτὸν ὁ Μπίλιγχαμ. Αὐτὲς ἡ δυὸ ἰδέες τὸν τριγύριζαν σὰ νὰ εἶχαν μιὰ μυστικὴ σχέση μεταξύ τους. Οἱ ὑποψίες του ὅμως ἦταν τόσο ἀόριστες, ποὺ δὲ μπορούσε νὰ τίς διατυπώσει καθαρὰ.

— Στὸ διάβολο αὐτὸ τὸ ὑποκείμενο! μουρμούρισε πετώντας κάτω τὸ βιβλίο τῆς παθολογίας. Μοῦ δηλητηρίασε τὴ βραδυά. Μ' ἐμποδίζει νὰ διαβάσω, κι' αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ τοῦ φανῶ ψυχρὸς ἀπὸ δῶ καὶ πέρα.

* *
*

Δέκα ὁλόκληρες μέρες, ὁ φοιτητὴς τῆς ἱατρικῆς βυθίστηκε μέσα στὰ βιβλία του, καὶ δὲν εἶδε κανένα ἀπ' τοὺς γείτονες τοῦ Πύργου, οὔτε ἔδωσε προσοχὴ σὲ τίποτα. Τίς ὥρες, ποὺ συνήθιζε ὁ Μπίλιγχαμ νᾶρχεται νὰ τὸν βλέπει, κλεινόταν μέσα, κι' ἔκανε πὼς δὲν ἄκουγε, ὅταν χτυποῦσε τὴν πόρτα. Ὡστόσο καθὼς κατέβαινε τὴ σκάλα, ἕνα ἀπόγεμμα, ἡ πόρτα τοῦ Μπίλιγχαμ ἀνοιξε ἀπότομα καὶ βγήκε ὁ νεαρὸς Μονχάουζ Λη, ἀγριεμένος, κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμὸ του. Ὁ Μπίλιγχαμ τὸν πήγαινε ἀπὸ πίσω καὶ τὸ πρόσωπό του μὲ τὸ λαδένιο ἄρρωστο χρῶμα εἶχε μιὰ παράδοση ἔκφραση.

— Βλάκα! φώναξε. Θὰ μοῦ τὸ πληρώσεις.

— Μπορεῖ, τοῦ εἶπε ὁ ἄλλος. Μὴν ξεχνᾶς ὅμως, ὅ,τι σοῦ εἶπα. Ὅλα κόπηκαν. Δὲ θέλω πιά νὰ ξανακούσω τίποτα.

— Κι' ὅμως μοῦ ἔχεις ὑπόσχεθεῖ...

— Αὐτὴ τὴν ὑπόσχεση θὰ τὴν κρατήσω. Δὲ θὰ πῶ λέξη. Ἀλλὰ θὰ πρότιμούσα νὰ δῶ τὴ μικροῦλα μου Εὐά στὸ φέρετρο, παρὰ... Στὸ ξαναλέω, ὅλα κόπηκαν. Δὲ θέλομε πιά νὰ σὲ δοῦμε.

Ὁ Σμίθ χωρὶς νὰ θέλει, ἄκουσε αὐτὰ τὰ κομμάτια τοῦ διαλόγου, ἂν καὶ εἶχε ταχύνει τὸ βῆμα του γιὰ νὰ μὴν ἀνακατευτεῖ καθόλου στὴ λογομαχία. Ἀσφαλῶς εἶχαν μαζὺ κάποια

βίαση σκηνή, και ὁ Λῆ θὰ διέλυε τὸν ἄρραβῶνα τῆς ἀδελφῆς του μὲ τὸ Μπίλιγχαμ. Ὁ Σμίθ θυμήθηκε τὴν παρομοίωση τοῦ Χάστου γιὰ τὸ βάτραχο καὶ τὴν τρυγὸνα καὶ ἐπιδοκίμασε τὴν ἀπόφαση τοῦ Λῆ.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Μπίλιγχαμ, ὅταν θύμωνε, κάθε ἄλλο παρὰ εὐχάριστο ἦταν. Κι' ὅταν βρισκόταν στὴν κατάσταση, ποὺ ἦταν τώρα, θὰ ἦταν τρέλλα νὰ τοῦ ἐμπιστευθεῖ κανεὶς ἓνα ἄθωο κοριτσάκι. Ὁ Σμίθ, ἐνῶ περπάταγε ἀναρωτιόταν, ποιά μποροῦσε νὰναι ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς φιλονικίας, καὶ τί λογιῆς ὑπόσχεση ἦταν αὐτή, ποὺ εἶχε δώσει ὁ Μονχάουζ Λῆ καὶ ποὺ ὁ Μπίλιγχαμ ἔδινε τόση σημασία.

*
**

Ἡ μέρα τοῦ μάτς κωπηλασίας μεταξὺ τοῦ Χάστου καὶ Μούλ-
λινς εἶχε φτάσει κι' ἓνα πλῆθος περιέργων εἶχε μαζευτεῖ στὶς
ὄχθες τοῦ ποταμοῦ. Ἕνας χαρούμενος ἀνοιξιάτικος ἥλιος
σκόρπιζε τὴ λάμψη του καὶ κάτω ἀπ' τὸν ἴσκιο, ποὺ ἔχυναν οἱ
μεγάλες φτελιές τοῦ δρόμου ποὺ ἔφερνε στὸ ποτάμι προχωροῦ-
σαν συντροφιές εὐθυμων νέων, φίλων τοῦ σπὸρ καὶ παληῶν βε-
τεράνων, ποὺ τοὺς κυττοῦσαν μὲ συγκίνηση.

Καθηγηταὶ μαυροντυμένοι, διανοούμενοι. νεαροὶ ἀθλητὲς
μὲ ἡλιοκαμμένα πρόσωπα καὶ ψάθινα καπέλα, ἄλλοι μὲ ἄσπρα
μαγιώ, ἄλλοι μὲ πολύχρωμα τρικό, ὅλοι σπρωχόνταν μπροστὰ
στὸ γαλάζιο ποτάμι, ποὺ περνάει σὰ φίδι μέσ' ἀπὸ τὰ λιβά-
δια τῆς Ὁξφόρδης.

Ὁ Ἀβερκρόμπυ Σμίθ, σὰν παληὸς σπóρτσμαν ποὺ ἦταν,
πῆγε καὶ στάθηκε στὸ μέρος, ὅπου κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς
του, θὰ κρινόταν ὁ ἀγώνας.

Ἀπὸ μακριὰ ἄκουσε τὸ σφύριγμα τῆς ἐκκίνησης, ἔπειτα τὸ
ρυθμικὸ κρότο τῶν κουπιῶν, ποὺ ἔφταναν, τὸ ἀνακάτεμμα τῶν
θεατῶν ποὺ σπρωχόντουσαν γιὰ νὰ δοῦν καλλιτέρα, καὶ τὶς
φωνές τῶν κωπηλατῶν. Πέρασαν μὲ τὶς βάρκες τοὺς πολὺ γρή-
γορα' μπροστὰ του καὶ εἶδε πῶς ὁ Χάστου βρισκόταν ἐπὶ κεφα-
λῆς, ἡ φελοῦκα του πετοῦσε ἀπάνω στὸ νερὸ καὶ ὁ ἀντίπαλός
του βρισκόταν ἀρκετὰ πίσω· ὁ Σμίθ ἔρριξε μιὰ χαρούμενη μα-
τιά στὸ φίλο του καὶ τοῦκανε μὲ τὸ χέρι του ἓνα σινιάλο γιὰ

νὰ τοῦ δώσει κουράγιο, ἔπειτα κυττώντας τὸ ρολόι του ἔτοι-
μαζόταν νὰ γυρίσει σπίτι του, ὅταν αἰσθάνθηκε νὰ τὸν ἀγγί-
ζουν στὸν ὤμο, γυρίζοντας ἀνεγνώρισε τὸν Μονχάουζ Λῆ.

— Σὰς εἶδα ἀπὸ μακριὰ, τοῦ εἶπε μὲ μιὰ δειλὴ φωνή, σὰ
νὰ ἤθελε νὰ δικαιολογηθεῖ. Θὰ ἤθελα νὰ σὰς μιλήσω, ἂν μπο-
ρούσατε νὰ μείνετε μισὴ ὥρα μαζὺ μου. Αὐτὸ ἐκεῖ τὸ σπιτάκι
εἶναι δικό μου, καὶ μένω μαζὺ μὲ τὸ Χάρρινγκτον. Ἐλᾶτε νὰ
πάρετε ἓνα φλυτζάνι τσάι.

— Πρέπει νὰ γυρίσω γρήγορα σπίτι μου, εἶπε ὁ Σμίθ, αὐ-
τὲς τὶς μέρες δίνω ἐξετάσεις καὶ δὲν ἀφήνω στιγμὴ νὰ περά-
σει. Πάντως ὅμως θὰ μείνω λίγα λεπτά μαζὺ σας. Ἄν ὁ φίλος
μου ὁ Χάστου δὲ λάβαινε μέρος στὶς λεμβοδρομίες, ἀσφαλῶς δὲ
θὰ μὲ βλέπατε ἐδῶ.

— Ὁ Χάστου εἶναι καὶ δικὸς μου φίλος. Μοῦ φάνηκε σὲ
θαυμάσια φόρμα σήμερα! Ὁ Μούλλινς δὲν εἶναι στὸ ὕψος
του. Ἐλᾶτε ὅμως στὸ σπίτι μου· εἶναι λίγο πρωτόγονο, πολὺ
εὐχάριστο ὅμως γιὰ μελέτη τὸ καλοκαίρι.

*
*

Ἦταν ἓνα μικρὸ ἄσπρο τετράγωνο σπιτάκι μὲ πόρτες καὶ
παράθυρα πράσινα, τριγυρισμένο ἀπὸ ξύλινα κάγκελα, ποὺ βρι-
σκόνταν σὲ ἀπόσταση πενήντα μέτρων ἀπὸ τὸ ποτάμι. Τὸ κύ-
ριο διαμέρισμα τοῦ σπιτιοῦ χρησίμευε γιὰ γραφεῖο μ' ἓνα με-
γάλο τραπέζι, ξύλινες ἄσπρες ἐταζέρες καὶ μερικὲς εἰκόνες στὸν
τοῖχο. Ἕνα μπρίκι κόχλαζε ἀπάνω σ' ἓνα καμινέτο.

— Καθηστε, πάρτε ἓνα τσιγάρο, εἶπε ὁ Μονχάουζ Λῆ. Νὰ
σὰς βάλω λίγο τσάι; Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σας,
ποὺ ἤρθατε ἐδῶ, γιατί ξέρω πῶς εἶστε ἀπασχολημένος. Ἄν
ἤμουν στὴ θέση σας δὲν θὰ δίσταζα ν' ἀλλάξω ἀμέσως σπίτι.

— Πῶς;

Ὁ Σμίθ τὸν κύτταξε μὲ ἐκπληξη κρατῶντας ἓνα σπῖρτο
ἀναμμένο στὸ ἓνα χέρι κι' ἓνα τσιγάρο στὸ ἄλλο.

— Ναί, ἡ συμβουλή μου θὰ σὰς φανεῖ ἀκόμα πιὸ πα-
ράδοξη ἐπειδὴ δὲ μπορῶ νὰ σὰς ἐξηγήσω τοὺς λόγους, ποὺ δι-
καιολογοῦν αὐτὴ τὴ γνώμη μου. Ἐχὼ δώσει τὴν ὑπόσχεσή μου
νὰ κρατήσω τὴν πιὸ ἀπόλυτη μυστικότητα. Πάντως ὅμως νο-

μίζω, πώς μπορώ νά σᾶς πῶ ὅτι δὲ θεωρῶ πιά τὸ Μπίλιγχαμ καλὸ γείτονα. Ὅσο γιὰ μένα, ἔχω ἀποφασίσει ν' ἀφήσω τὸ δικό μου δωμάτιο, καὶ νὰ μείνω ἐδῶ.

— Ὁ Μπίλιγχαμ δὲν εἶναι σίγουρος γείτονας ; Τί θέλετε νὰ πῆτε ;

— Αὐτὸ τὸ σημεῖο εἶναι, πού δὲ μπορῶ νά σᾶς ἐξηγήσω. Ἀκολουθεῖστε ὅμως τὴ συμβουλή μου καὶ ἀλλάξετε σπίτι. Ἀρπαχτήκαμε στὰ σοβαρὰ σήμερ' θὰ μᾶς ἀκούσατε τὴν ὥρα, πού κατεβαίνατε τὴ σκάλα.

— Ναί. πραγματικὰ κατάλαβα, πὼς μαλώνετε.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶν' ἓνα βρώμικο ὑποκείμενο, Σμίθ, δὲ βρίσκω ἄλλη ἔκφραση γιὰ νὰ τὸν χαρακτηρίσω. Ἀρχισα νὰ τὸν ὑποψιάζομαι ἀπὸ κεῖνο τὸ βράδυ, θυμᾶστε, πού λιποθύμησε. Σήμερα τὸν στρίμωξα τόσο πολὺ, πού ἀναγκάστηκε νὰ μοῦ ὁμολογήσει πράγματα, πού ἔκαναν νὰ σηκωθοῦν οἱ τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ μου. Μάλιστα, προσπάθησε νὰ μὲ πείσει καὶ νὰ μὲ πάρει μὲ τὸ μέρος του. Δὲν εἶμαι κανέννας στενοκέφαλος, ἀλλὰ ἔχω ἀποκρυσταλλωμένες πεποιθήσεις γιὰ μερικὰ πράγματα. Εὐτυχῶς, πού μερικὰ τυχαῖα γεγονότα μ' ἔκαναν νὰ καταλάβω τί ἄνθρωπος εἶναι αὐτὸς ὁ Μπίλιγχαμ, προτοῦ παντρευτεῖ τὴν ἀδερφή μου.

— Ὅλ' αὐτὰ καλὰ, Λή, ἀπάντησε λιγάκι πειραγμένος ὁ Σμίθ, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ δυὸ πράγματα συμβαίνει τὸ ἓνα : Αὐτὴ τὴ στιγμή ἢ λέτε κουβέντες γιὰ νὰ περνάει ἡ ὥρα ἢ δὲ λέτε ὅσα ξέρετε.

— Ἀρκοῦμαι νά σᾶς δώσω μιὰ συμβουλή.

— Ἀφοῦ ἔχετε σοβαροὺς λόγους γιὰ νὰ μοῦ δώσετε αὐτὴ τὴ συμβουλή, δὲ βλέπω τὸ λόγο νὰ σωπαίνετε, ἐπειδὴ τὸ ὑποσχεθήκατε. Ἄν ἔβλεπα ἓναν κακοποιὸ νὰ βάζει ἓνα φυσίγγιο μὲ δυναμίτη κάπου, δὲ θὰ ὑπῆρχε καμμιά δύναμη στὸν κόσμο, πού θὰ μ' ἐμπόδιζε νὰ τὸν σταματήσω.

— Ἐχετε δίκιο, ἀλλὰ μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐμποδίσω κάτι. Τὸ μόνο, πού μπορῶ εἶναι, νά σᾶς εἰδοποιήσω.

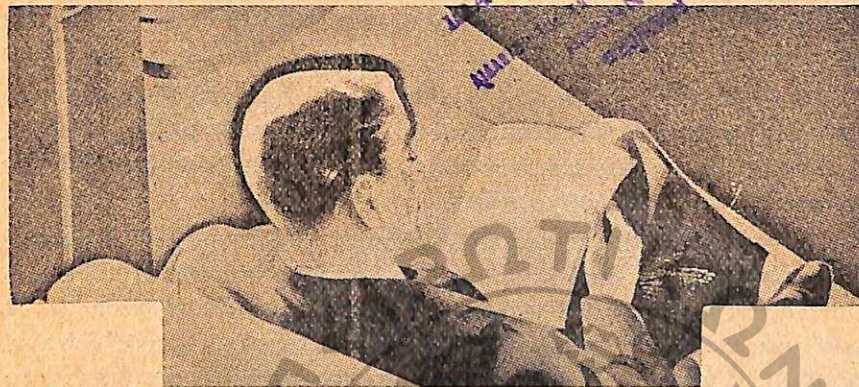
— Χωρὶς νὰ μοῦ λέτε γιὰ τί πράγμα μὲ εἰδοποιεῖτε.

— Σᾶς λέω νὰ προσέχετε τὸ Μπίλιγχαμ.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι ὀλότελα παιδιᾶστικο. Γιατὶ νὰ φοβηθῶ αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο ;

— Μοῦ ζητᾶτε πολλὰ, δὲ μπορῶ παρὰ νά σᾶς συμβουλέψω ν' ἀλλάξετε σπίτι. Κινδυνεύετε αὐτοῦ, πού μένετε. Δὲ θέλω νά πῶ, πὼς τ ὡ ρ α ὁ Μπίλιγχαμ θέλει νά σᾶς κάνει κακό, αὐτὸ ὅμως μπορεῖ νὰ συμβεῖ ἀργότερα, γιατί ἔγινε ἐπικίνδυνος γείτονας.

— Ἴσως ξέρω περισσότερα ἀπὸ ὅσα νομίζετε, εἶπε ὁ Σμίθ, κυττάζοντας τὸ συνομιλητὴ του μ' ἓνα ἐρευνητικὸ βλέμμα. Θὰ σᾶς κάνει κατάπληξη, ἂν σᾶς πῶ, πὼς καθὼς εἶμαι σὲ θέση νὰ ξέρω, μέσα στοῦτο δωμάτιο τοῦ Μπίλιγχαμ μένει κι' ἓνα ἄλλο ἄτομο.

Ὁ Μονχάουζ Λή πήδησε ἀπάνω, κυριεμμένος ἀπὸ μιὰ τρομαχτικὴ συγκίνηση.

— Τὸ ξέρετε λοιπόν ; ρώτησε πολὺ χαμηλά.

— Μιὰ γυναίκα.

Ὁ Λή ξανάπесе στὴν καρέκλα του μουρμουρίζοντας.

— Τὰ χεῖλια μου εἶναι κλεισμένα. Δὲ μπορῶ νά πῶ τίποτα.

— Ἔ, λοιπόν ! εἶπε ὁ Σμίθ, ἐνῶ σηκωνόταν, δὲ μὲ τρομάξατε ἀρκετὰ μ' αὐτά, πού μοῦ εἶπατε, ὥστε ν' ἀποφασίσω νὰ ἀφήσω ἓνα διαμέρισμα, πού τὸ βρίσκω πολὺ καλὸ. Θὰ ἦταν μεγάλη ἀδυναμία ἐκ μέρους μου ν' ἀλλάξω σπίτι μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ μὲ βεβαιώνετε, πὼς ὁ Μπίλιγχαμ μπορεῖ νὰ μὲ πειράξει, χωρὶς νὰ ἔχετε καθόλου ἀποδείξεις γι' αὐτά, πού λέτε. Θὰ τὰ διακινδυνέψω ὅλα γιὰ ὅλα καὶ θὰ μείνω αὐτοῦ,

πού είμαι... αλλά βλέπω πώς κοντεύει πέντε και πρέπει να φύγω.

Χαιρέτησε το νέο ευχαριστώντας τον για την καλή υποδοχή, που του έκανε σπίτι του, και γύρισε στον πύργο. Όπως κάθε άνθρωπος που αισθάνεται τον έαυτό του να τον απειλεί ένας άοριστος κίνδυνος, δοκίμαζε κάποια ευχαρίστηση ανάμικτη με κάποια ανυπομονησία.

Ο Άβερκρόμπυ Σμίθ όσο και νᾶταν άφωσιωμένος στη μελέτη, αφιέρωνε πάντα μερικές ώρες για ψυχαγωγία. Δυο φορές την εβδομάδα, τακτικά, την Τρίτη και την Παρασκευή, είχε τη συνήθεια να πηγαίνει με τα πόδια στο Φάρλινγκφορντ, μιάμιση λεύγα απ' την Όξφόρδη, στο φίλο του το Δόκτωρα Πλούμτρεκ Πέτερσον.

Ο Πέτερσον είχε πολλές σχέσεις με το μεγαλύτερο αδερφό του Σμίθ, ήταν άνυπαντρος και με αρκετή περιουσία. Η πλούσια κάβα του και η ακόμα πλουσιώτερη βιβλιοθήκη του, έκαναν το σπίτι του πολύ ευχάριστο.

Λοιπόν, δυο φορές την εβδομάδα, ο φοιτητής της ιατρικής πήγαινε ως εκεί, από ίσκιωμένους δρόμους και περνούσε ευχάριστες στιγμές στη βιβλιοθήκη του Πέτερσον συζητώντας μαζί του για διάφορα πράγματα, για τις τελευταίες ιατρικές ή χειρουργικές ανακαλύψεις ή σχολιάζοντας τα διάφορα έπεισόδια της πανεπιστημιακής ζωής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Τη μέρα της συνομιλίας του με το Μονχάουζ Λή, ο Σμίθ, στις όχτῶς και τέταρτο έκλεισε τα βιβλία του κι' έτοιμαζόταν να πάει στο φίλο του. Τη στιγμή, που έκλεινε την πόρτα, τα μάτια του έπεσαν σ' ένα βιβλίο, που του είχε δανείσει ο Μπίλιγγαμ και σκέφθηκε, πώς ήταν καιρός να του το ξαναδώσει. Παρ' όλη την αντιπάθεια, που αισθανόταν γι' αυτό το πρόσωπο, δεν ήθελε να του φέρεται έχθρικά. Πήρε λοιπόν το βιβλίο, κατέβηκε και χτύπησε την πόρτα του γείτονά του. Δεν πήρε απάντηση, γυρίζοντας το πόμολο είδε, πώς η πόρτα δεν ήταν κλειδωμένη. Ευχαριστημένος, που έτσι θ' απόφευγε τη

συνάντηση του Μπίλιγγαμ, μπήκε μέσα και άκούμπησε το βιβλίο στο τραπέζι αφήνοντας και την κάρτα του.

* *

Η λάμπα ήταν χαμηλωμένη, αυτό όμως δεν έμπόδισε το Σμίθ να δει καθαρά τα διάφορα πράγματα του δωματίου. Τίποτα δεν είχε αλλάξει: τα ανάγλυφα, οι θεοί με τα κεφάλια των ζώων, ο κροκόδειλος ο κρεμασμένος απ' το ταβάνι, και το τραπέζι το σπαρμένο από χαρτιά και ξερά φύλλα. Η κάσσα της μούμιας ήταν άκουμπισμένη στον τοίχο, αλλά η μούμια έλειπε. Τίποτα δεν έδειχνε, πώς μαζί με το Μπίλιγγαμ έμενε κι' ένα άλλο πρόσωπο, και ο Σμίθ, βγαίνοντας κατηγορούσε τον έαυτό του, πώς τον είχε συκοφαντήσει. Αν είχε ένα μυστικό και ήθελε να το κρύψει, δε θάφηνε βέβαια την πόρτα ανοιχτή στον καθένα.

Ήταν σκοτάδι σάν μέσα σε φούρνο και ο Σμίθ κατέβαινε τη σκάλα άργά άκουμπώντας το χέρι του στον τοίχο, όταν αισθάνθηκε να τον άγγιζει έλαφρά ένα πράγμα, που πέρασε δίπλα του. Το φάνηκε μάλιστα, πώς άκουσε έναν έλαφρό θόρυβο κάτι σά μιá ανάσα ανθρώπου, αλλά ο άέρας, που κουνούσε έξω τα φύλλα του κήπου, τον έμπόδισε να άκούσει περισσότερο.

— Έσύ σαι, Σταίλς; φώναξε.

Καμμιά απάντηση μιá απόλυτη ήσυχία βασίλευε γύρω του. Ο θόρυβος, που είχε άκούσει ήταν δίχως άλλο από φύσημα του άέρα, που έμπαινε απ' τις τρύπες και τις χαραμάδες του παλιού πύργου. Είχε φτάσει κάτω στην πόρτα, γυρεύοντας να βρεί τη λύση αυτού του μυστηρίου, όταν ένας άνθρωπος τον πλησίασε.

— Έσύ σαι, Σμίθ;

— Έ! ό Χάστυ!

— Για όνομα του Θεού, έλα γρήγορα! Ο Λή πνίγηκε! ό Χάρρινγκτον έτρεξε και μᾶς τό είπε. Γιατρός δεν υπάρχει, και θα τον άντικαταστήσεις, έλα γρήγορα, ίσως θά μπορέσεις να τον φέρεις στη ζωή.

— Έχει ρακί στο σπίτι του;

— "Όχι.

— Πάω νά φέρω εἶν' ἓνα παγούρι ἀπάνω στοῦ τραπέζι.

Ὁ Σμίθ ξανανέβηκε τέσσερα-τέσσερα τὰ σκαλιά, ἄρπαξε τὸ παγούρι καὶ κατέβαινε καλπάζοντας, ὅταν περνώντας μπροστὰ ἀπ' τὸ δωμάτιο τοῦ Μπίλιγχαμ εἶδε ἓνα θέαμα, ποὺ τὸν πάγωσε ἀπὸ φρίκη.

Ἡ πόρτα, ποὺ βγαίνοντας τὴν εἶχε κλείσει, ἦταν ἀνοιχτὴ τώρα, καὶ ἀκριβῶς ἀπέναντί του, εἶδε τὴν κάσση τῆς μούμιας, ποὺ φωτιζόταν ἀπ' τὴν λάμπα. Τρία λεπτά πρίν, αὐτὴ ἡ κάσση ἦταν ἄδεια, κι' ὅσο γι' αὐτό, μποροῦσε νὰ βάλει τὸ χέρι του στὴ φωτιά. Τώρα ὅμως πλαισίωνε τὸ ἄσαρκο καὶ ἀποκρουστικὸ σῶμα αὐτῆς τῆς φριχτῆς μούμιας μὲ τὸ πρόσωπο, ποὺ μόρφαζε. Ἦταν ἓνας σκελετὸς ἀκίνητος καὶ πεθαμμένος, ἀλλὰ φάνηκε στὸ Σμίθ, καθὼς τὸν κύτταξε, πὼς ὑπῆρχε μιὰ λάμψη ζωῆς, μιὰ τελευταία σπίθα θέλησης στὰ μικρὰ ματάκια, ποὺ ἔλαμπαν μέσα ἀπὸ τὶς κόγχες. Ταραγμένος ἀπ' αὐτὴ τὴν ὁπτασία, εἶχε ξεχάσει τὸ Χάστυ, κι' ἔμενε ἐκεῖ ἀποσβολωμένος, μὲ τὰ μάτια ἀγριεμένα, ὅταν μιὰ φωνὴ τοῦ φίλου του τὸν ξανάφερε στὴν πραγματικότητα.

— "Ελα λοιπόν, Σμίθ, κάνε γρήγορα! φώναξε. Εἶναι ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου, τὸ ξέρεις, ἔλα πᾶμε, πρόσθεσε, ὅταν ὁ φοιτητὴς τῆς ἱατρικῆς ξαναφάνηκε, ἄς τρέξουμε, εἶναι μιὰ ὁλόκληρη λεύγα, ἄς προσπαθήσουμε νὰ φτάσουμε σὲ πέντε λεφτά. Γιὰ τὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τσακιστεῖ κανεὶς!

*
* *

"Εφυγαν τρέχοντας μέσα στοῦ σκοτάδι καὶ σταμάτησαν λαχανιασμένοι κι' ἐξαντλημένοι, ὅταν ἔφτασαν μπροστὰ στοῦ μικροῦ σπιτάκι τοῦ ποταμοῦ· ὁ νεαρὸς Λή βρεμμένος σὰν παπὶ, ποὺ βγαίνει ἀπ' τὸ νερό, ἦταν ξαπλωμένος σ' ἓναν καναπέ· μέσα στὰ μαλλιά του, ποὺ ἦταν κολλημένα στοῦ κεφάλι του ἔβλεπε κανεὶς φυτὰ τοῦ ποταμοῦ, ἐνῶ ἓνας ἄσπρος ἀφρὸς ἔβγαине ἀπ' τὰ συσπασμένα καὶ μισοκλεισμένα χεῖλια του. Δίπλα, ὁ σύντροφός του Χάρριγκτον, γονατισμένος προσπαθοῦσε νὰ θερμάνει τὰ μουδιασμένα μέλη του.

— Νομίζω, πὼς δὲ χάθηκε κάθε ἐλπίδα, εἶπε ὁ Σμίθ βά-

ζοντας τὸ χέρι στὴν καρδιά του. Βάλτε τὸ γυαλὶ τοῦ ρολοιοῦ σας μπροστὰ στοῦ στόμα του. Ναί, ἀνασαίνει ἀκόμα. Πάρε τὸ ἓνα χέρι του, Χάστυ, καὶ ἄρχισε νὰ τὸ κουνᾷς ὅπως κάνω κι' ἐγώ· θὰ κατορθώσουμε κάτι.

Δέκα λεφτὰ ἐργάστηκαν σιωπηλά, προσπαθώντας νὰ στείλουν ἄερα στὰ πλεμόνια τοῦ πνιγμένου. "Εξαφνα, μιὰ τρεμοῦλα τάραξε τὸ κορμί του, τὰ χεῖλια του κουνήθηκαν, καὶ ἄνοιξε τὰ μάτια. Οἱ τρεῖς φοιτηταὶ ἔβγαλαν μιὰ κραυγὴ χαρᾶς.

— Ξύπνα λοιπόν, φιλαράκο! ἄρκετὰ μᾶς τρόμαξες!

— Πάρε ρακὶ νά, πιὲς ἀπ' τὸ παγούρι· ἔτσι.

— Τώρα εἶναι καλλίτερα, εἶπε ὁ σύντροφός του ὁ Χάρριγκτον. Θεέ μου! τί τρομάρα πῆρα! Καθόμουν ἐδῶ καὶ διαβάζα, ὅταν αὐτὸς ἔφυγε γιὰ νὰ κάνει μιὰ βόλτα στοῦ ποτάμι. "Εξαφνα ἄκουσα μιὰ φωνὴ κι' ἓνα πάφλασμα νεροῦ. "Ετρεξα, καὶ μόλις πρόφτασα νὰ τὸν τραβήξω. Ἦταν σὰν πεθαμμένος. Ὁ Σίμπσον μὲ τὸ ξύλινο ποδάρι του, δὲ μποροῦσε νὰ πᾶει νὰ φωνάξει τὸ γιατρό. Δὲν ξέρω τί θὰ γινόμουν χωρὶς ἐσᾶς. Τώρα εἶσαι καλλίτερα φίλε μου. "Ελα σῆκω καὶ κάθησε.

Ὁ Μονχάουζ Λή στηρίχτηκε μὲ τὰ δυὸ χέρια του, ἀνασηκώθηκε καὶ κύτταξε γύρω του.

— Τί εἶναι; ρώτησε. "Α! ναί, τώρα θυμάμαι· πῆρα βουτιὰ μὲ τὸ κεφάλι μέσα στοῦ νερό.

Τὰ μάτια του πῆραν μιὰ ἔκφραση τρόμου κι' ἀκούμπησε τὸ κεφάλι στὰ χέρια του.

— Πὼς ἔπεσες μὲ τὸ κεφάλι;

— Δὲν ἔπεσα.

— Τότε λοιπόν;

— Μ' ἔσπρωξαν. Ἦμουνα στὴν ἄκρη, ὅταν ἔνοιωσα νὰ μ' ἄρπάξουν ἀπὸ πίσω καὶ νὰ μὲ πετᾶν στοῦ νερό σὰν ἓνα φτερό. Δὲν εἶδα τίποτα, δὲν ἄκουσα τίποτα, ἀλλὰ ξέρω πολὺ καλά τί ἦταν.

— Κι' ἐγὼ ξέρω· μουρμούρισε ὁ Σμίθ.

— Ὁ Λή τὸν κύτταξε μ' ἔκπληξη.

— Τὸ διαπιστώσατε μόνος σας λοιπόν; ρώτησε. Θυμᾶστε τὴ συμβουλή, ποὺ σᾶς εἶχα δώσει;

— Ναί, κι' ἀρχίζω νὰ πιστεύω, πὼς θὰ τὴν ἀκολουθήσω.

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτα ἀπὸ ὅ,τι λέτε, ἐσεῖς αὐτοῦ

πέρα, είπε ο Χάστυ, αλλά στη θέση σας Χάρρινγκτον, θα άφηνα το Λη να πλαγιάσει. Θαχωμε πάντα καιρό να κουβεντιάσωμε γι' αυτό το έπεισόδιο, όταν θα νοιώσει τον έαυτό του πιο δυνατό. Νομίζω, Σμίθ, πως μπορούμε να τον αφήσουμε ήσυχο τώρα. Γυρίζω με τα πόδια στο κολλέγιο· αν θα πās απ' τον ίδιο δρόμο, τα λέμε περπατώντας.

Ο Σμίθ όμως δεν είχε καθόλου διάθεση για κουβέντα. Το πνεύμα του ήταν πολύ άπασχολημένο από τα έπεισόδια της βραδυάς, ή άπουσία της μούμιας του γείτονά του, τα βήματα, που νόμισε, πως άκουσε στη σκάλα, ο γυρισμός, ο παράδοξος κι' ανεξήγητος γυρισμός αυτής της φριχτής μούμιας, έπειτα ή επίθεση έναντίον του Λη, που έξηγιόταν καλά έπειτα απ' την προσβολή, που είχε κάνει στο Μπίλιγχαμ, όλα αυτά εξακαθαρίζόντουσαν μέσα στη σκέψη του, με χίλιες λεπτομέρειες και άλλόκοτα περιστατικά, που είχαν σημειωθεί στις πρώτες συναντήσεις του με το Μπίλιγχαμ. Αυτό, που μέχρι στιγμής ήταν μια άοριστη ύποψία, μια φανταστική υπόθεση, τώρα έπερνε το χαρακτήρα μιας τέλειας πραγματικότητας, γινόταν ένα βέβαιο γεγονός, που δε μπορούσε να το άρνηθει κανένας. Κι' όμως όλ' αυτά του φαινόταν τερατώδη, παράλογα, πέρα από ό,τι μπορεί να φαντασθεί το ανθρώπινο πνεύμα! Ένας άμερόληπτος κριτής ή και ο φίλος του, που περπατούσε δίπλα του, θα μπορούσε να του πει, πως άπλούστατα τον είχαν γελάσει τα μάτια του, πως ή μούμια δεν είχε βγει ποτέ απ' το δωμάτιο, πως ο Λη είχε πέσει στο ποτάμι. Όστόσο, αίσθανότανε, πως ο Μπίλιγχαμ ήταν ένας δολοφόνος, και πως είχε στην ύπηρεσία του ένα όπλο πιο δυνατό από οποιοδήποτε όπλο μπορούσε να μεταχειρισθεί ένας άλλος δολοφόνος

*
* *

Ο Χάστυ γύριζε σπίτι του, μ' ένα σωρό μελαγχολικές σκέψεις για το χαρακτήρα του φίλου του. Ο Άβερκρόμπυ Σμίθ πήρε το δρόμο του πύργου με μια δυνατή απέχθεια για το διαμέρισμά του και το θλιβερό γείτονά του. Είχε αποφασίσει να ξανασυμβουλευτεί το Λη, και να φύγει απ' αυτό το σπίτι όσο το δυνατό γρηγορότερα, γιατί καταλάβαινε, πως ένας άνθρω-

πος δε μπορεί να δουλέψει ήσυχος, όταν τ' αὐτί του είναι διαρκώς τεντωμένο για ν' άκούσει και τον παραμικρό θύρυβο βημάτων στο κάτω πάτωμα. Περνώντας από τον κήπο, παρατήρησε, πως το δωμάτιο του Μπίλιγχαμ ήταν φωτισμένο. Όταν πέρασε μπροστά από το δωμάτιό του, ή πόρτα άνοιξε και φάνηκε ο ίδιος ο Μπίλιγχαμ. Με το παχύ και μοχθηρό πρόσωπό του, έμοιαζε σά μια χοντρή φαρμακερή άράχνη, που παραμόνευε μέσα στην τρύπα της.

— Καλησπέρα, είπε, περνάτε μια στιγμή μέσα ;

— Όχι, του φώναξε ο Σμίθ, με έκαν τόνε ξερό.

— Όχι ; Είστε τόσο άπασχολημένος ; Ήθελα να σας ρωτήσω για το Λη. Με λύπη μου έμασα, έπαθε κάποιο δυστύχημα.

Μ' όλο του το σοβαρό ύφος, δε μπορούσε να κρύψει, καθώς μιλούσε, ένα πονηρό χαμόγελο.

Ο Σμίθ το παρατήρησε και του ήρθε να τότε πνίξει μα συγκρατήθηκε.

— Θα λυπηθείτε ακόμα περισσότερο, όταν μάθετε, πως ο Μονχάουζ Λη είναι πολύ καλά και βρίσκεται εκτός κινδύνου άπάντησε· αυτή τη φορά, οί διαβολικές κομπίνες σας, απέτυχαν. Ω ! δεν είναι άνάγκη να το άρنيόσαστε. Τα ξέρω όλα !

Ο Μπίλιγχαμ έκαν' ένα βήμα πίσω, και μισόκλεισε την πόρτα, σάν για να προστατευτεί.

— Είσαστε τρελλός ! Τι θέλετε να πητε ; Δεν πιστεύω να έννοεíte, πως έχω καμιά θέση σ' αυτό το άτύχημα του Λη ;

— Ναί, μουρμούρισε ο Σμίθ. Έσείς και ή άπαίσια μούμια σας, μηχανευθήκατε αυτό το κακούργημα. Έξηγομαι καλλίτερα κύριε Μπίλιγχαμ. Σήμερα δεν καίνε τους ανθρώπους του είδους σας, ύπάρχει όπως πάντα ένας δήμιος, και σας δίνω το λόγο μου, πως αν πεθάνει ένας φοιτητής ενώ είστε έδω, θα σας κρεμάσω· μπορείτε να είστε σίγουρος γι' αυτό. Αν δεν κουνίεστε όμορφα στην κρεμάλα, δε θα φταίω εγώ. Θα καταλάβετε σε λίγο, πως οί αίγυπτιακές τέχνες σας, ή μια πιο άηδιαστική από την άλλη, δεν έχουν πέραση στην Άγγλία.

— Είσαστε τρελλός για δέσιμο, άπάντησε ο Μπίλιγχαμ.

— Πολύ πιθανό, αλλά να θυμάστε αυτά που σας λέω, γιατί στο τέλος θα δήτε, πως κρατάω τίς ύποσχέσεις μου.

* *

Ἡ πόρτα ἔκλεισε μὲ κρότο καὶ ὁ Σμίθ ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό του, πολὺ θυμωμένος. Ταμπουρώθηκε καλὰ καὶ πέρασε ἓνα μέρος τῆς νύχτας καπνίζοντας τὴν πίπα του καὶ ξαναπερνώντας ἀπὸ τὸ μυαλό του τὰ παράδοξα συμβάντα τῆς βραδυᾶς.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, ὁ Ἀβερκρόμπυ Σμίθ δὲν ἄκουσε κανέναν ἀσυνήθιστο θόρυβο στὸ γείτονά του, πέρασε ὅμως ὁ Χάρρινγκτον καὶ τοῦ ἔφερε εὐχάριστα νέα γιὰ τὸ Λή.

Ὅλη τὴ μέρα, ὁ Σμίθ βυθίστηκε στὰ βιβλία του, καὶ τὸ βράδυ, ἀποφάσισε νὰ κάνει ἓναν περίπατο, ὡς τοῦ Πέτερσον.

Ὁ ἀνοιξιάτικος ἀέρας καὶ μιὰ φιλικὴ κουβέντα θὰ γαλήνευαν τὰ τεντωμένα νεῦρα του.

Ὅταν πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ Μπίλιγχαμ, ἡ πόρτα του ἦταν κλειστή.

Ἐνῶ βρισκόταν ὅμως σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπ' τὸν πύργο, γύρισε καὶ εἶδε στὸ φῶς τῆς λάμπας, τὸ κεφάλι τοῦ γείτονά του, κολλημένο στὸ τζάμι, νὰ κυττάζει στὸ σκοτάδι.

Ἦταν ἓνα ξαλαφρώμα γιὰ τὸ Σμίθ, ποὺ ἔβγαине ἀπ' αὐτὸ τὸν καταραμένο πύργο, ἔστω καὶ μερικὲς ὥρες.

Περπάταγε χαρούμενα, ρουφώντας τὸν χλιαρὸ ἀνοιξιάτικο ἀέρα.

Τὸ μισοφέγγαρο, ποὺ σηκωνόταν πάνω ἀπὸ τὸ βουνό, ἔδινε μιὰ ἀσημένια ἀνταύγεια στὸν πύργο, ποὺ ἡ σιλουέτα του ξεχωριζόταν μέσα σ' ἓνα μισοσκοτεινὸ φόντο.

Τὸ ἀεράκι ἦταν ἐλαφρὸ καὶ μερικὰ ἄσπρα σύννεφα ταξίδευαν στὸν οὐρανό.

Τὸ Ὅλντ βρίσκεται στὴν ἄκρη τῆς πόλης, καὶ σὲ πέντε λεπτὰ ὁ Σμίθ βρέθηκε πέρα ἀπ' τὰ σπίτια, μέσα στοὺς εὐωδιαστοὺς θάμνους τοῦ δρόμου, ποὺ φέρνει στὴν Ὁξφόρδη.

* *

Ὁ Σμίθ προχωροῦσε στὸν μαγευτικὸ καὶ ἥσυχό δρόμο, ποὺ ἔφερνε στὸ σπίτι τοῦ φίλου του, καὶ ἄν καὶ ἡ ὥρα δὲν ἦταν πολὺ προχωρημένη, δὲν συνάντησε στὸ δρόμο ψυχὴ. Περπάταγε

γρήγορα, καὶ σὲ λίγο ἔφτασε στὴν καγκελόπορτα, ποὺ ὠδηγοῦσε στὸ Φάρλινγκφορντ.

Μπροστὰ του, μέσ' ἀπ' τὰ φυλλώματα, εἶδε ἓνα ρόδινο φῶς, ποὺ φαινόταν σὰ νὰ τὸν κολοσώριζε.

Μὲ τὸ χέρι στὸ πόμολο τῆς πόρτας, γύρισε καὶ κύτταξε πίσω του τὸ δρόμο, ποὺ εἶχε περάσει. Τοῦ φάνηκε, πῶς εἶδε κάποιον νᾶρχεται γρήγορα.

Μιὰ μαύρη σκυφτὴ σιλουέτα, ποὺ μόλις μπορούσε νὰ τὴ διακρίνει στὸ φῶς τῆς σελήνης, γλύστρησε μέσα στὴ σκιά τῶν θάμνων.

Ἐνῶ ἀκόμα κυττοῦσε, τὸ φάντασμα φάνηκε νὰ πλησιάζει μὲ μεγάλα βήματα.

Τώρα βρισκόταν πολὺ κοντὰ του.

Παρ' ὅλη τὴν ἀδύνατη λάμψη, διέκρινε ἓναν ἄσαρκο λαιμὸ καὶ δυὸ μάτια, ποὺ πάντα θὰ τὸν κυνηγοῦν στὰ ὄνειρά του, ὡς στὸ θάνατό του.

Γύρισε μπροστὰ, καὶ βγάζοντας μιὰ κραυγὴ φρίκης, ὥρμησε μ' ὅλη τὴ δύναμη τῶν ποδιῶν του.

Ὅταν τέλος ἔφτασε κοντὰ στὰ φῶτα, νόμισε, πῶς σώθηκε.

Ἦταν παληὸς δρομέας ἀπ' τοὺς καλλίτερους, ἀλλὰ ποτὲ δὲν εἶχε τρέξει τόσο γρήγορα ὅπως ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

Ἡ βαρεὶὰ καγκελόπορτα ἔκλεισε πίσω του, ἀλλὰ τὴν ἄκουσε νὰ ξανανοίγει, κά ω ἀπ' τὴ δύναμη μιᾶς νέας ὠθησῆς. Ἐξακολούθησε νὰ τρέχει σὰν τρελλός. Ἀκούγοντας ἓνα ξερὸ βῆμα πίσω του, γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε ἓνα φριχτὸ πλάσμα, ποὺ πηδοῦσε σὰν τίγρης κυνηγώντας τον. Τὰ μάτια του κόκκινα πετοῦσαν φωτιὲς καὶ τὸ χέρι του ἦταν ἀπλωμένο, ἕτοιμο νὰ τὸν ἀρπάξει.

Εὐτυχῶς ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ἦταν ἀνοιχτή. Ἡ λάμπα τοῦ χῶλλ τὸ φανέρωνε.

Ὁ ἐχθρὸς του τὸν ἔσφιγγε ἀπὸ τόσο κοντά, ποὺ αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάσα του στ' αὐτί του.

Ρίχτηκε στὴν πόρτα καὶ βγάζοντας μιὰ κραυγὴ, τὴν ἔκλεισε μὲ τὸ σύρτη, κι' ἔπειτα σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα.

* *

— Θεέ μου! Σμίθ, τί έχεις; φώναξε ο Πέτερσον, πού φάνηκε στην πόρτα του γραφείου.

— Δός μου ρακί γρήγορα!

— Ο Πέτερσον έφυγε και ξαναήρθε γρήγορα μ' ένα ποτήρι κι' ένα καραφάκι.

— Πιές γιατί έχεις ανάγκη, του είπε, ενώ ο φίλος του άδειαζε μονομιᾶς τὸ ποτήρι, πού του είχε γεμίσει. Ἀλλά... είσαι ἄσπρος σάν πανί, φτωχέ μου φίλε.

— Ο Σμίθ ακούμπησε τὸ ποτήρι του, και πήρε μιὰ βαθειὰ ανάσα.

— Τώρα είμαι καλλίτερα είπε. Ποτέ δὲν είχα αἰσθανθεῖ τόσο ἐκμηδενισμένο, τόσο αδύνατο τὸν ἑαυτό μου. Ἀλλά με τὴν ἁδειά σου, Πέτερσον, θὰ κοιμηθῶ ἐδῶ ἀπόψε, γιατί νοιώθω πῶς δὲ θάχω τὸ κουράγιο νὰ περάσω τὸ δρόμο αὐτὴ τὴ νύχτα. Εἶναι κουτό, τὸ καταλαβαίνω, ἀλλὰ δὲ μπορῶ νὰ πνίξω αὐτὸ τὸ αἶσθημα τοῦ φόβου, πού με κυρίεψε.

— Ο Πέτερσον κύτταξε τὸ φίλο του με μεγάλη περιέργεια.

— Σύμφωνα, θὰ κοιμηθεῖς ἐδῶ, ἀφοῦ τὸ θέλεις. Θὰ πῶ στὴ Μίστρες Μπάρνεϋ νὰ σοῦ ἐτοιμάσει ἕνα κρεβάτι. Μὰ ποῦ πηγαίνεις;

— Ἐλα μαζί μου στὸ παράθυρο, πού βλέπει στὴν πόρτα. Θὰ σοῦ δείξω τί μοῦ συνέβηκε.

— Ἀνέβηκαν στὸ χώλλ τοῦ πρώτου πατώματος και πήγαν στὸ παράθυρο ἀπὸ ὅπου μποροῦσε νὰ δεῖ κανεῖς τὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ.

— Ὅλα γύρω, ὁ δρόμος και ὁ ἀγρός φαινόταν ἥσυχά στὸ θαμπὸ φῶς τῆς σελήνης.

— Μὰ τὴν πίστη μου, Σμίθ! είπε ὁ Πέτερσον, εἶναι πού ξέρω πόσο ριψοκίνδυνος είσαι, γιατί ἄλλοιως... Μὰ διάβλε τί μόρεσε νὰ σὲ τρομάξει ἔτσι;

— Θὰ σοῦ τὸ δείξω τώρα ἀμέσως. Νά, κύττα, κύττα! Βλέπεις ἐκεῖ κάτω στὴν καγκελόπορτα, στὸ μέρος πού γυρίζει ὁ δρόμος;

— Ναί βλέπω, χωρίς νὰ μοῦ τσιμπᾶς τὸ χέρι. Εἶδα πού πέρασε κάποιος, ἕνας ἄνθρωπος ἀρκετὰ αδύνατος, νομίζω, ψηλός, πολὺ ψηλός. Ἀλλά... κι' ἔπειτα; Τρέμεις σάν τὸ φύλλο.

— Τὸ ξέρω. Ξέφυγα ἀπ' τὰ νύχια τοῦ διαβόλου. Ἄν θέ-

λεις νὰ ξανακατεβούμε στὴ βιβλιοθήκη σου, θὰ σοῦ τὰ διηγηθῶ ὅλα.

Ξανακατέβηκαν μαζί.

Στὸ φῶς μιᾶς ὥρας λάμπας, μ' ἕνα ποτήρι πόρτο κοντὰ στὸ τραπέζι, διηγήθηκε στὸ φίλο του, με τὴ χρονολογική τους σειρά, ὅσα τοῦ συμβῆκανε μικρὰ και μεγάλα, ἀπὸ τὴ νύχτα πού είχε βρεῖ τὸ Μπίλιχαμ λιποθυμισμένο μπροστὰ στὴν κάσσα με τὴ μούμια, ὡς τὸ φριχτὸ αὐτὸ τελευταῖο ἐπεισόδιο.

— Νὰ λοιπόν, είπε τελειώνοντας, πῶς παρουσιάζεται ἡ ὑπόθεση. Εἶναι τερατώδης και ἀπίθανη, μολαταῦτα ὅμως, ἀληθινή.

— Ο Πέτερσον, γιὰ κάμποσες στιγμές ἔμεινε σιωπηλὸς με μιὰ ἔκφραση μεγάλης ἀπορίας και ἀμηχανίας στὸ πρόσωπό του.

— Δὲν ἄκουσα ποτέ παρόμοια ἱστορία, είπε. Μοῦ διηγήθηκες τὰ συμβάντα, τώρα πές μου τί συμπεράσματα βγάζεις.

— Καί σύ;

— Ἐγὼ θὰ ἤθελα ν' ἀκούσω τὰ δικά σου. Εἶχες περισσότερον καιρὸ ἀπὸ μένα γιὰ νὰ σκεφθεῖς.

— Τί νὰ σοῦ πῶ! οἱ λεπτομέρειες εἶναι λίγο ἀόριστες, ἀλλὰ οἱ κεντρικὲς γραμμὲς εἶναι πολὺ καθαρές. Αὐτὸ τὸ ἄτομο, αὐτὸς ὁ Μπίλιχαμ, κατάρθωσε με τίς μελέτες τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν, ν' ἀνακαλύψει κάποιον διαβολικὸ μυστικὸ, πού μ' αὐτὸ μπορεῖ νὰ ξαναφέρνει τίς μούμιες στὴ ζωὴ, ἢ τουλάχιστο μιὰ μούμια ὠρισμένη Ἀσφαλῶς ἦταν ἀπασχολημένος μ' αὐτὴ τὴν ἀποκρουστικὴ δουλειὰ τὴ νύχτα, πού λιποθύμησε. Δίχως ἄλλο, ὅταν εἶδε αὐτὸ τὸ πλᾶσμα νὰ κουνιέται και νὰ περπατάει, θὰ κλονίστηκαν τὰ νεῦρα του, μ' ὅλο πού τὸ περιμένε. Ἐ, λοιπόν! ἀπὸ τότε θὰ ὠπλίστηκε με ψυχραιμία, και τώρα βλέπει με ἀπάθεια τὰ μακάβρια πειράματά του. Ἡ ζωτικότητα πού δίνει στὴ μούμια του εἶναι στιγμιαία κατὰ πάσα πιθανότητα, γιατί εἶδα πολλές φορές αὐτὸ τὸ πρᾶμμα ἐντελῶς ἄψυχο μέσα στὴν κάσσα του. Φαίνεται, πῶς θὰ ξέρει κάποιον σοφὸ τρόπο πού τοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἀνασταίνει τὴ μούμια του γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα. Τίποτα δὲν τὸν ἐμποδίζει ἔπειτα νὰ τὴν χρησιμοποιεῖ σάν ἕνα ἀφωσιωμένο ὄργανο· εἶναι ἔξυπνη και δυνατή. Γιὰ ἕναν ὁποιοδήποτε λόγο, ἐμπιστεύθηκε τὸ μυστικὸ του στὸ Λή, ἀλλὰ αὐτὸς σάν ἄνθρωπος, πού σέβε-

ται τὸν ἑαυτό του, δὲ θέλησε ν' ἀνακατευτεῖ σ' αὐτὴ τῇ βρώ-
μικῃ δουλειᾷ. Ἐπακολούθησε μιὰ σφοδρὴ λογομαχία, καὶ ὁ
Λῆ τοῦ ἀνακοίνωσε πὼς θὰ εἰδοποιήσει τὴν ἀδερφή του. Ὁ
σκοπὸς τοῦ Μπίλιγχαμ ἦταν νὰ ἐμποδίσῃ τὸ Λῆ νὰ τὸν κα-
ταγγεῖλῃ στὴν ἀδερφή του· προσπάθησε νὰ τὸ κατορθώσει
βάζοντας τὴ μούμια του νὰ τὸν πνίξει. Ἐχει κάνει κι' ὅλας
μιὰ ἀπόπειρα ἐναντὶον τοῦ Νόρτον. Κι' εἶναι ἀπὸ ἀπλὴ σύμ-
πτωσι, ποὺ δὲ βαραίνουν τὴ συνείδησή του δυὸ φόνοι.

Ὅταν μ' ἄκουσε νὰ τὸν κατηγορῶ γιὰ τὰ κακουργήματά
του, ἀποφάσισε νὰ μὲ ξεπερδέψῃ μὲ κάθε τρόπο γιὰ νὰ μὴ
γίνει θόρυβος γύρω ἀπὸ τ' ὄνομά του. Ἦξερε τίς συνήθειές
μου καὶ ποῦ πηγαίνω, καὶ θέλησε νὰ ἐπωφεληθεῖ. Τὴ γλύτωσα
γιὰ καλὰ, Πέτερσον· λίγο ἀκόμα καὶ θὰ μ' εὕρισκες ξερὸ στὴν
πόρτα σου. Συνήθως δὲν εἶμαι νευρικός, ἀλλὰ ποτὲ δὲν
ἐνοιῶσα τέτοιο θανάσιμο φόβο ὅπως αὐτὸ τὸ βράδυ.

— Ἀγαπητέ μου, πέρνεις τὰ πράγματα πολὺ τραγικά, ἀπο-
κρίθηκε ὁ Πέτερσον. Τὰ νεῦρα σου ἔχουν κλονιστεῖ ἀπ' τὴν
ἐξαντλητικὴ μελέτη, ποὺ κάνεις, καὶ γι' αὐτὸ ὑπερβάλλεις τὰ
πράγματα. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ συμβαίνουν κάτι τέτοια
μέσα στὴν Ὁξφόρδη χωρὶς νὰ τὰ παρατηρήσῃ ὁ κόσμος;

— Μὰ ἔχει γίνει πολὺς θόρυβος γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Δὲν
ἄκουσες νὰ μιλᾶν γιὰ κάποιον πίθηκο ποὺ ξέφυγε καὶ γυρίζει
στὴν πόλη; δὲ μιλᾶν παρὰ γι' αὐτὸ στὴν Ὁξφόρδη.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, εἶναι μιὰ ἀλυσίδα ἀπὸ γεγο-
νότα πολὺ παράδοξα. Κι' ὅμως, ἀγαπητέ μου, ἂν πάρωμε τὸ
καθένα καὶ τὸ ἐξετάσωμε χωριστά, νομίζω πὼς θὰ μπορέσωμε
νὰ δώσωμε σ' ὅλα μιὰ πιθανὴ ἐξήγησι.

Τί; ἀκόμα καὶ στὴν ἀποψινὴ μου περιπέτεια;

— Βέβαια. Βγαίνεις ἀπ' τὸ σπῆτι σου νευριασμένος καὶ μὲ
τὸ κεφάλι φουσκωμένο ἀπὸ παράδοξες ἰδέες. Κάποιος πεινα-
σμένος ἀλήτης σὲ πέρνει ἀπὸ πίσω, καὶ βλέποντας πὼς τὸν
φοβάσαι κι' ἀρχίζεις νὰ τρέχεις, σὲ κυνηγάει περισσότερο. Ὁ
φόβος σου καὶ ἡ φαντασία σου δημιούργησαν ὅλα τ' ἄλλα.

— Δὲν εἶν' ἔτσι Πέτερσον, δὲν εἶν' ἔτσι.

— Κι' ὅσο γι' αὐτό, ποὺ λές, πὼς βρῆκες τὴν κάσσα τῆς
μούμιας ἀδειανὴ τὴ μιὰ μέρα, κι' ἔπειτα τὴν ἄλλη, ἔχοντας
μέσα καὶ τὸν κάτοικό της, αὐτὸ εἶν' ἓνα ἀποτέλεσμα τοῦ φῶ-

τός. Μάλιστα εἶπες πὼς ἡ λάμπα ἦτανε χαμηλωμένη καθὼς
δὲν εἶχες, ἐξ ἄλλου, κανέναν ἰδιαιτέρο λόγο νὰ πᾶς νὰ τὴ
δεῖς ἀπὸ κοντά, πολὺ πιθανὸ εἶναι νὰ ἦταν ἡ μούμια ἐκεῖ,
χωρὶς νὰ τὴ δεῖς τὴν πρώτη φορά.

— Ἀ! μὰ ὅχι, αὐτὸ δὲν τὸ παραδέχομαι καθόλου!

— Ὅσο γιὰ τ' ἄλλα συμβάντα, μπορεῖ ὁ Λῆ ν' ἄπενε μονά-
χος τοῦ στοῦ ποτάμι, καὶ τὸ Νόρτον νὰ τὸν χτύπησε κάποιος
ἄλλος. Ὑπάρχουν βέβαια τρομερὲς ἐνδείξεις ἐναντὶον τοῦ Μπί-
λιγχαμ, ἀλλὰ ἂν τίς ἔλεγεσ' ἓνα δικαστή, θὰ γελοῦσε μὲ σένα.

— Τὸ ξέρω, γι' αὐτὸ ἀποφάσισα νὰ μὴν πῶ τίποτα σὲ κα-
νένα, ἀλλὰ θὰ κανονίσω μόνος μου αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

— Λοιπόν;

— Ἐ, λοιπόν, αἰσθάνομαι, πὼς μένει νὰ ἐκπληρώσω ἓνα
καθήκον στὴν κοινωνία, κι' ἐξ ἄλλου, πρέπει νὰ φροντίσω καὶ
γιὰ τὴν προσωπικὴ μου ἀσφάλεια, γιατί ἄλλοιῶς αὐτὸ τὸ τέ-
ρας θὰ μ' ἀνάγκαζε ν' ἀφήσω τὸ πανεπιστήμιο καὶ θάμουν
ἀσυγχώρητος, ἂν τῶκανα.

Θὰ ἐνεργήσω ἐγὼ ὁ ἴδιος. Γιὰ τὴν ὥρα ἔχεις χαρτί καὶ
μιὰ πέννα;

— Βέβαια, νὰ ἐκεῖ στοῦ τραπέζι.

Ὁ Ἀβερκρόμπυ κάθησε μπροστὰ σ' ἓνα μαθητικὸ τετράδιο,
καὶ δυὸ ὧρες συνεχῶς, τὸ χέρι του ἔτρεχε.

Οἱ σελίδες γέμιζαν γρήγορα, ἐνῶ ὁ Πέτερσον, καθισμένος
ἀναπαυτικὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα τὸν κύτταζε μὲ μιὰ ὑπομονη-
τικὴ περιέργεια. Τέλος, ὁ Σμίθ στέναξε εὐχαριστημένος, σηκώ-
θηκε, μάζεψε τὰ σκορπισμένα φύλλα κι' ἄφησε τὸ τελευταῖο
στοῦ γραφεῖο τοῦ Πέτερσον.

— Μοῦ κάνεις τὴ χάρη νὰ βάλεις τὴν ὑπογραφή σου ἐδῶ;

Τὴν ὑπογραφή μου; γιὰ ποῖο λόγο;

— Νὰ βεβαιώσῃς τὴ δική μου, καθὼς καὶ τὴν ἡμερομηνία.
Ἡ ἡμερομηνία εἶναι τὸ σπουδαιότερο σημεῖο. Βλέπεις, Πέ-
τερσον, ἡ ἴδια ἡ ζωὴ μου ἴσως ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτό.

— Ἀγαπητέ μου Σμίθ, μιᾶς σὰν κανέναν τρελλό. Σὲ πα-
ρακαλῶ πῆγαινε νὰ κοιμηθεῖς.

— Καθόλου, δὲν εἶχα ποτὲ τόση διαύγεια πνεύματος, ὅπως
αὐτὴ τὴ στιγμή. Ὑπόγραψε καὶ σοῦ ὑπόσχομαι, πὼς θὰ πάω
νὰ κοιμηθῶ ἀμέσως.

— Μὰ τί ἔχεις γράψει αὐτοῦ :

— Εἶναι ἡ ἔκθεση ὧλων αὐτῶν, ποῦ σοῦ διηγήθηκα ἀπόψε, θέλω νὰ τὴν ὑπογράψεις.

— Εὐχαρίστως, εἶπε ὁ Πέτερσον βάζοντας τὴν ὑπογραφή του κάτω ἀπ' τὴν ὑπογραφή τοῦ φίλου του. "Ἐγινε κι' αὐτό ! ἀλλὰ δὲ βλέπω, ποῦ θέλεις νὰ καταλήξεις.

— Θὰ φυλάξεις αὐτὸ τὸ φάκελλο δὲν εἶν' ἔτσι ; καὶ θὰ τὸν παρουσιάσεις, ἂν καμμιά φορὰ μὲ συλλάβουν.

— Νὰ σὲ συλλάβουν ; γιὰ ποιὸ λόγο ;

— Γιὰ δολοφονία· δυνατὸ εἶναι νὰ γίνῃ κι' αὐτὸ καὶ τὰ περιμένω ὅλα. Δὲν ἔχω, παρὰ μόνο ἓνα μέσο νὰ ἐνεργήσω καὶ εἶμαι ἀπόλυτα ἀποφασισμένος νὰ τὸ χρησιμοποιήσω.

— Γιὰ τὸ Θεό, μὴν κάνεις καμμιά ἐπιπολαιότητα !

— Πίστεψέ με, θὰ ἦταν ἀκόμα πιὸ ἐπικίνδυνον ἂν ἤθελα νὰ χρησιμοποίησω ἄλλο μέσο. Ἐλπίζω πὼς δὲ θὰ χρειαστῶ τὴ μαρτυρία σου, ἀλλὰ θὰ εἶμαι πιὸ ἡσυχος μὲ τὴν ἰδέα πὼς στὴν ἀνάγκη, θὰ μπορέσεις νὰ δικαιολογήσεις τὴ διαγῶγί μου. Καὶ τώρα, εἶμαι ἕτοιμος ν' ἀκολουθήσω τὴ συμβουλή σου καὶ νὰ πάω νὰ ἡσυχάσω, γιὰτὶ πρέπει αὔριο νάμαι ξεκούραστος κι' εὐδιάθετος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

Γενικά, ὁ Ἀβερκρόμπυ Σμίθ ἦταν ἓνας ἐχθρὸς ἀρκετὰ ἐπίφοβος.

Εἶχε ἡσυχὸ καὶ εἰρηνικὸ χαρακτήρα, ἀλλὰ ὅταν ἤθελαν νὰ τὸν βλάψουν γινόταν πολὺ βίαιος.

Σ' ὅλες τὶς περιστάσεις τῆς ζωῆς του, εἶχε δεῖξει τὴν ἴδια ἐνεργητικότητα, τὴν ἴδια ἀποφασιστικότητα, ποῦ τὸν ξεχώριζε ἀπὸ τοὺς συμφοιτητές του.

"Ἐκλείσε τὰ βιβλία του γιὰ εἰκοσιτέσσερες ὥρες, ἀλλὰ δὲν περίμενε νὰ πάει χαμένη αὐτὴ ἡ μέρα.

Δὲ εἶπε οὔτε λέξη στὸ φίλο του γιὰ τὰ σχέδιά του, ἀλλὰ στὶς ἑννιά τὸ πρωτὶ ἔφυγε γιὰ τὴν Ὁξφόρδη.

"Ὅταν ἔφτασε στὴν Ὁξφόρδη, πλησίαζε μεσημέρι.

Λογάριαζε νὰ ἐνεργήσει ἀμέσως, ἀλλὰ ἓνα ἀπροσδόκητο ἐπεισόδιον τὸν ἐμπόδισε.

Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ ἓναν κεντρικὸ δρόμο, τὸν σταμάτησε ἓνας ἀστυφύλακας.

— Τὴν ταυτότητά σας, κύριε, σὰς παρακαλῶ.

"Ἄν καὶ ἐξεπλάγη μὲ τὴν διαταγὴ αὐτὴ τοῦ ἀστυφύλακα, σκέφθηκε, πὼς θὰ ἦταν προτιμώτερο νὰ συμμορφωθεῖ μ' αὐτή.

"Ἐψαξε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τσέπες τοῦ σακακιοῦ του, μὰ δὲν τὴν βρῆκε.

"Υποχρεώθηκε ν' ἀρχίσει νὰ ἐρευνάει μιὰ-μιὰ ὅλες τὶς τσέπες του, στέλνοντας ἀπὸ μέσα του στὸ διάβολο αὐτὸν τὸν εὐσυνείδητο ἀστυφύλακα καὶ βράζοντας ἀπὸ τὸ κακὸ του.

"Ἀδίκᾳ ἔψαχνε.

Τὸ πορτοφόλι του, εἶχε γίνῃ ἄφαντο.

Σκέφτηκε, πὼς ἴσως θὰ τοῦπεσε χτὲς τὸ βράδυ, ποῦ τὸν κυνηγοῦσε ἡ μούμια κι' ἐτοιμαζόταν νὰ διαμαρτυρηθεῖ στὸν ἀστυφύλακα.

Μὰ αὐτὸς ὁ τελευταῖος, δὲν τοῦ ἔδωσε καιρό.

Ξέσπασε σ' ἓνα σαρκαστικὸ γέλοιο καὶ εἶπε :

— Ὁ φίλος μας ψάχνει γιὰ ταυτότητα, μὰ ποῦ νὰ τὴ βρεῖ. Φαίνεται, πὼς εἶναι παστρικὸ ὑποκείμενο.

Ὁ Ἀβερκρόμπυ Σμίθ, γίνηκε κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμὸ του καὶ ἐτοιμάστηκε ν' ἀπαντήσῃ μὲ τὰ κατάλληλα κοσμητικὰ ἐπίθετα στὸν ἀστυφύλακα. Μὰ δὲν πρόφτασε.

Ὁ ἀστυφύλακας, τοῦ εἶχε περάσει ἓνα ζευγάρι χειροπέδες ἐνῶ δυὸ ἄλλοι μὲ πολιτικά, ποῦ δὲν τοὺς εἶχε προσέξει, τὸν ἔπιασαν ἀπὸ τὰ χέρια.

— Μὰ χριστιανέ μου, τρελλάθηκες ; φώναξε μόλις συγκρατώντας τὴν ὀργή του, στὸν ἀστυφύλακα.

— Ἐγώ ; Κάθε ἄλλο μάλιστα. Ἀλλὰ αὐτὰ θὰ τὰ ποῦμε στὴν ἀσφάλεια.

Ὁ Ἀβερκρόμπυ, κατάλαβε, πὼς αὐτὸ τὸ «ὄργανο τῆς τάξεως» δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ λόγια καὶ γι' αὐτὸ δὲ μίλησε ἄλλο.

"Ἀφῆσε νὰ δεῖ, ποῦ θὰ κατέληγε αὐτὴ ἡ ἀπροσδόκητη περιπέτειά του.

Στὸ δρόμο, ὁ ἀστυφύλακας, ποῦ τὸν συνέλαβε, ἔλεγε στοὺς δυὸ ἄλλους.

— Δὲν σὰς τῶλεγα ἐγώ ; Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μοῦ ἔφάνηκε ὑποπτος. Εἶναι ὅπως μᾶς τὸν περιέγραψε τὸ θῦμα.

Τι βλάκας νά ξανάρθει τόσο σύντομα στο μέρος, όπου γένηκε ή ληστεία.

Τέλος, έφτασαν στα γραφεία της αστυνομίας. Τόν κλείδωσαν σέ μιὰ κάμαρα καί τόν άφησαν εκεί. Μά δέν περίμενε πολλήν ώρα, γιατί σέ λίγο ή πόρτα άνοιξε καί ό άστυφύλακας, πού τόν είχε συλλάβει, τόν διάταξε νά τόν ακολουθήσει.

Σηκώθηκε χαμογελώντας καί περίεργος νά δει, ώς πότε θά συνεχιζόταν αύτή ή κωμωδία.

Τό μόνο, πού τόν στενοχωρούσε ήταν, πώς πήγαινε χαμένος πολύτιμος καιρός, πού θά τόν είχε χρησιμοποιήσει για νά δώσει ένα καλό μάθημα στον Μπίλιγχαμ.

Στο γραφείο του άστυνόμου, πού τόν ώδήγησαν, βρέθηκε πρόσωπο μέ πρόσωπο μ' έναν άγνωστό του γέροντα.

— Δέν είν' αυτός, ούρλιαξε άπελπισμένος ό γέρος μόλις τόν είδε. Έκείνου ήταν κομμένο τό ένα του αυτί.

— Εύτυχώς, τό δικό μου είναι γερό είπε ό Άβερκρόμπυ Σμίθ, χαμογελώντας είρωνικά καί χαϊδεύοντας τό δεξιό του αυτί. Η ταραχή του άστυφύλακα, πού τόν είχε συλλάβει καί τόν είχε ώδηγήσει ώς έδω θριαμβευτικά, ήταν άπερίγραπτη.

*
* *

Βγαίνοντας από τά γραφεία της αστυνομίας, όταν τόν άφησαν ελεύθερο, άφοϋ του ζήτησαν χίλιες συγγνώμες, πήγε κατ' ευθείαν σ' ένα όπλοπωλείο καί άγόρασε ένα μεγάλο ρεβόλβερ κι' ένα κουτί σφαίρες. Έβαλε έξη μέσα στο μύλο του περιστρόφου καί τ'όβαλε στην τσέπη του.

Πήγε πρώτα στον Χάστν, καί τόν βρήκε νά διαβάζει τόν «Άθλητικό Χρόνο».

— Έ, λοιπόν, τί καινούρια; τόν ρώτησε. Θέλεις καφέ;

— Όχι, εύχαριστώ, Χάστν. θέλω νάρθεις μαζί μου καί νά κάνεις ό,τι θά σοϋ ζητήσω, του είπε, χωρίς νά του αναφέρει καν την περιπέτειά του όταν ήρθε στην Όξφόρδη.

— Μάλιστα, άγαπητέ μου.

— Πάρε μαζί σου κανένα ρόπαλο, σέ παρακαλώ.

— Ά!

Ό Χάστν τόν κύτταξε μ' έκπληξη.

— Νά, αυτό είναι για κυνήγι, καί μπορεί νά σκοτώσει ταύρο.

— Άκόμα ένα άλλο. Έχεις κάτι χειρουργικά εργαλεία. Φέρε μου τό πιό μακρύ μαχαίρι, πού έχεις.

— Στη διάθεσή σου. Είσαι σά νά φεύγεις για πόλεμο. Άλλο τίποτα θέλεις;

— Όχι, αυτά είναι αρκετά.

Ό Σμίθ έχωσε τό μαχαίρι στη μέσα τσέπη του στήθους, καί πήρε τό δρόμο του Πύργου.

— Ούτε γώ ούτε συ είμαστε τίποτα κοτόπουλα νά μās σφάξουν, είπε στο Χάστν. Έλπίζω, πώς θά τ' καταφέρω, μόνος μου, αλλά σέ παίρνω μαζί μου για μεγαλύτερη ασφάλεια. Πρόκειται νά έξηγηθώ μέ τό Μπίλιγχαμ. Άν έχω νά κάμω μόνο μ' αυτόν, δέ θά γέ χρειαστώ ασφαλώς. Άν φωνάξω, άνέβα άπάνω καί χτύπα μέ τό ρόπαλο όπου βρείς. Κατάλαβες;

— Σύμφωνοι. Θάρθω άν σ' άκούσω νά φωνάζεις.

— Λοιπόν, μέινε έδω. Είναι δουλειά μιās στιγμής, μήν τό κουνήσεις προτού νά κατέβω.

— Άντε, σέ περιμένω, έτοιμος για κάθε τι.

* *

Ό Σμίθ άνέβηκε στη σκάλα, άνοιξε την πόρτα του Μπίλιγχαμ καί μπήκε.

Ό Μπίλιγχαμ, ήταν καθισμένος μπροστά στο τραπέζι του κι' έγραφε. Κοντά του, μέσα στο σωρό από τά παράδοξα άγαλματάκια, ό Σμίθ είδε την κάσση μέ τόν αριθμό 249 κολημένο σ' ένα πλευρό της.

Η φριχτή μούμια ώρθωνόταν μορφάζοντας άπαίσια. Ό Σμίθ τά κύτταξε όλα γύρω του, μέ μιá απόλυτη ήρεμία, έκλεισε την πόρτα μέ τό κλειδί, έβαλε τό κλειδί στην τσέπη του, καί διασχίζοντας τό δωμάτιο, πήγε στο τζάκι ν' άνάψει φωτιά. Ό Μπίλιγχαμ έμενε καρφωμένος στην καρέκλα του μέ τό στόμα άνοιχτό, κατάπληχτος καί βράζοντας από λύσσα.

— Άλήθεια, δέν ένοχλείσθε καθόλου πιά. Κάνετε όπως σπíti σας, μουρμούρισε.

Ό Σμίθ κάθησε χωρίς νά βγάλει μιλιά.

Ἔβαλε τὸ ρολόγι του πάνω στὸ τραπέζι, τράβηξε τὸ ρεβόλβερ, τὸ γέμισε ἀφαίρες καὶ τ' ἀκούμπησε στὰ γόνατά του.

Ἐπειτα βγάζοντας ἀπ' τὴν τσέπη του τὸ μεγάλο χειρουργικὸ μαχαίρι, τὸ ἔρριξε στὰ πόδια τοῦ Μπίλιγχαμ.

— Ἐμπρός, δούλευε ἀμέσως, τοῦ εἶπε. Κομμάτιασέ μου αὐτὴ τὴ μούμια.

— Ἀλήθεια ; τί λές ! ἀπάντησε μ' ἓνα εἰρωνικὸ τόνο.

— Ναί, αὐτὸ ποὺ εἶπα. Μοῦ λέν πὼς ὁ νόμος δὲν μπορεῖ νὰ σὲ πιάσει. Ἐγὼ ὅμως ἔχω δικό μου νόμο καὶ θὰ τὰ ταχτοποιήσω ὅλα. Ἄν σὲ πέντε λεφτὰ δὲν ἔχεις ἀρχίσει, σοῦ ὀρκίζομαι στ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πὼς θὰ σοῦ φυτέψω μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι.

— Θέλεις νὰ μὲ σκοτώσεις ;

Λέγοντας αὐτό, ὁ Μπίλιγχαμ μισοσηκώθηκε, καὶ ἡ ὄψη του ἔγινε κίτρινη σὰ μαστίχα.

— Ναί.

— Καὶ γιατί ;

— Γιὰ νὰ βάλω τέλος στὰ κακουργήματά σου. Ἐνα λεφτὸ πέρασε.

— Μὰ τί ἔκανα λοιπόν ;

— Τὸ ξέρεις καλλίτερα ἀπὸ μένα.

— Στὸ λόγο μου, θέλετε νὰ μὲ φοβήσετε.

— Πέρασαν δυὸ λεφτὰ.

— Μὰ ἐξηγηθεῖτε λοιπόν ; Εἶστ' ἓνας ἐπικίνδυνος τρελλός. Γιατὶ νὰ καταστρέψω τὴν περιουσία μου ; Αὐτὴ ἡ μούμια ἔχει μεγάλη ἀξία.

— Θὰ τὴν καμματιάσεις καὶ θὰ τὴν κάψεις.

— Ὅχι, βέβαια.

— Νὰ τέσσερα λεφτὰ, ποὺ πέρασαν.

Ὁ Σμίθ πῆρε τὸ περιστροφὸ καὶ κύτταξε τὸ Μπίλιγχαμ μὲ μιὰ ἔκφραση, ποὺ δὲν εἶχε ἔλεος. Καθὼς προχωροῦσε ἡ βελόνα τοῦ ρολογιοῦ, σήκωσε τὸ χέρι του καὶ ἔβαλε τὸ δείκτη στὴ σκανδάλη.

— Στάσου ! Στάσου ! θὰ σ' ἀκούσω ! φώναξε ὁ Μπίλιγχαμ.

Κάνοντας σὰν τρελλός, ἄρπαξε τὸ μαχαίρι καὶ ἄρχισε νὰ σκίζει τὸ πρόσωπο τῆς μούμιας, χωρὶς νὰ ξεκολλάει τὸ βλέμ-

μα τοῦ ἀπὸ τὸ ὄπλο τοῦ τρομεροῦ ἐπισκέπτη του, ποὺ παρακολουθοῦσε ὅλες τὶς κινήσεις του.

Τὸ ἀπαίσιο πρᾶμμα κομματιαζόταν τρίζοντας σὲ κάθε μαχαιριά, ἀφήνοντας μιὰ πυκνὴ καὶ κίτρινη σκόνη.

Τὸ πάτωμα, γέμισε ἀπὸ διάφορες ἀρωματικὲς οὐσίες.

Ἐξαφνα, μ' ἓνα ἀπαίσιο τρίξιμο, ἡ σπονδυλικὴ στήλη ἔσπασε καὶ ἔπεσε κάτω.

Ἀπὸ ὅλη τὴ μούμια, δὲν ἔμενε πιά, παρὰ ἓνας σωρός ἀπὸ κόκκαλα.

— Τώρα στὴ φωτιά ! φώναξε ὁ Σμίθ.

Ἡ φλόγα κατάπιε τὰ κίτρινα καὶ ξεραμμένα συντρίμματα σπιθοβολῶντας.

Τὸ μικρὸ δωμάτιο ἦταν γεμᾶτο καπνὸ, καὶ ἀπ' τὰ μέτωπα τῶν δυὸ ἀνθρώπων ἔτρεχαν στάλες ἰδρώτος.

Ὁ ἓνας ἐργαζόταν ἀδιάκοπα, ἐνῶ ὁ ἄλλος τὸν παρακολουθοῦσε μ' ἓνα ὕφος γεμᾶτο ἀπάθεια καὶ ἀποφασιστικότητα.

Ἐνας πυκνὸς καὶ παχύς καπνὸς βγήκε ἀπὸ τὸ τζάκι, καὶ μιὰ ἀψιὰ μυρωδιὰ καμμένης ρετσίνας καὶ μαλλιών, δηλητηρίασε τὸν ἀέρα τοῦ δωματίου.

Ἐνα τέταρτο ἀργότερα, ἀπὸ τὴ μούμια ὑπ' ἀριθ. 249 δὲν ἔμενε παρὰ μιὰ χούφτα στάχτη.

Εἶσαστ' εὐχαριστημένος, νομίζω, οὐρλιασε ὁ Μπίλιγχαμ ρίχνοντας στὸ δημῖό του ἓνα βλέμμα μίσους καὶ ἀγωνίας.

— Ὅχι πρέπει νὰ καθαριστῇ ὅλο αὐτὸ τὸ παζάρι. Δὲ θέλομε ν' ἀχῶμε διαβολικὲς μηχανές. Στὴ φωτιά ὅλα τὰ φύλλα ! Ἴσως νὰ σοῦ χρησιμεύουν καὶ αὐτὰ στὴ θλιβερὴ δουλειά σου.

— Τίποτ' ἄλλο ἀκόμα ; ρώτησε ὁ Μπίλιγχαμ ὅταν τὰ τελευταῖα φύλλα χάθηκαν μέσα στίς φλόγες.

— Τώρα εἶναι ἡ σειρὰ τοῦ παπύρου, ποὺ εἶχες στὸ τραπέζι τὴ νύχτα ποὺ λιποθύμησες. Εἶναι στὸ συρτάρι, νομίζω.

— Ὅχι ! ὄχι ! φώναξε, μὴν τὸν καίτε. Δὲν ξέρετε τί κάνετε ! Εἶν' ἓνα πρᾶμμα μοναδικό, εἶναι τὸ κλειδί τῆς σοφίας καὶ τῆς ἐπιστήμης, ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ βρεθεῖ ἄλλου.

— Στὴ φωτιά, ἀμέσως, σοῦ λέω.

— Μὰ ἔλα, Σμίθ, εἶναι τρέλλα νὰ μὲ τυραννεῖς ἔτσι. Θὰ μοιραστεῖς μαζί μου τὴ σοφία αὐτοῦ τοῦ παπύρου, θὰ τὰ μά-

θεις όλα, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. "Αφῆσέ με τουλάχιστο νὰ τὸν ἀντιγράψω προτοῦ νὰ τὸν κάψω.

Ὁ Σμίθ ἔκανε ἓνα βῆμα μπροστὰ καὶ ἄνοιξε τὸ συρτάρι, ποῦ ἦταν κλειδωμένο.

"Ἐπειτα, παίρνοντας τὸ κιτρινισμένο χαρτί, τὸ ἔρριξε στὴ φωτιά καὶ τῶσε με τὸ τακούρι του καλὰ στὴ φλόγα.

Ὁ Μπίλιγαμ οὖρλιασε καὶ ρίχτηκε ἀπάνω του, ἀλλὰ ὁ Σμίθ τὸν ἔσπρωξε καὶ τὸν κράτησε μακριά, ὥσπου ὁ πάπυρος ἐξαφανίστηκε.

— "Ἐ, λοιπόν, κύριε Μπίλιγαμ, μοῦ φαίνεται πὼς σὲ κέρδισα στὸ παιχνίδι. "Αν ξαναρχίσεις τίς παλιές τέχνες σου, θὰ πάρεις νέα μου, νᾶσαι σίγουρος. Τώρα, καληνύχτα, γυρίζω στὰ βιβλία μου.

* *

"Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο, ὁ Μπίλιγαμ ἔφυγε ἀμέσως ἀπὸ τὸ κολλέγιο.

Ἀργότερα ἔμαθαν, πὼς τράβηξε γιὰ τὸ Σουντάν· κανεὶς λοιπὸν δὲ μπορεῖ ν' ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀλήθεια αὐτῆς τῆς διηγήσεως.

Καὶ πρέπει νὰ παραδεχτεῖ κανεὶς, πὼς ἡ ἀνθρώπινη ἐπιστήμη δείχνεται συχνὰ περιορισμένη καὶ πὼς οἱ δρόμοι τῆς φύσεως μοιάζουν μὲ τρομερὰ σκοτεινὰ μονοπάτια, ποῦ κι' ὁ πιὸ ἐπιτήδιος ἐρευνητὴς μπορεῖ νὰ χαθεῖ.

(Μεταφρ. Ε. ΚΑΟΥΡΗ)

ΤΕΛΟΣ

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΝΟΥΡΑΤ

Τὸ γράμμα μὲ τὴ νεκροκεφαλὴ.

Ὁ ἀστυνομικὸς Νούρατ ἐκάπνιζε ἀδιάφορα τὸ πέμπτο τσιγάρο του. Ἀπὸ τὸν ρεμβασμὸ του αὐτὸν ὅμως, τὸν ἀπέσπασε τὸ κουνδοῦνι τῆς εἰσόδου.

— Ποιὸς διάβολος εἶναι ἄραγε καὶ τί νὰ θέλει τέτοιαν ὥρα, μουρμούρισε καθὼς σηκωνόταν, γιὰ ν' ἀνοίξῃ εἰς τὸν ἀγνωστον ἐπισκέπτην του.

Μόλις ἄνοιξε τὴν πόρτα, ἀντίκρουσε μίαν ἀγνωστὴν του φυσιογνωμία.

Ἦταν ἓνας μεσόκοπος ἄντρας, μὲ μακρὺς φαβορίττες καὶ ἀδύνατο καὶ χλωμὸ πρόσωπο.

Φαινότανε πολὺ φοβισμένος, γιὰτὶ ἄσθμαινε καὶ μέσα στὰ μάτια του ἔλαμπε μιὰ ἔκφρασις τρόμου.

— Καλησπέρα, μουρμούρισε σὰν εἶδε τὸν ἀστυνομικό.

«Ο Νούρατ ανταπέδωσε τὸν χαιρετισμὸ καὶ εἶπε στὸν ἄγνωστο ἄνθρωπο, ποὺ στεκόταν μπροστά του, νὰ περάσει μέσα. Δὲν ἔπαινε ὅμως νὰ ἔχει καὶ τὸ χέρι του στὴ λαβὴ τοῦ περιστροφικοῦ του.

«Ὁ ἐπισκέπτης μπήκε στὸ γραφεῖο τοῦ ἀστυνομικοῦ κι' ἔπεσε ἐξαντλημένος ὁλότελα ἀπάνω σὲ μιὰ πέτσινη πλυθρόνα.

— Εἶμαι ὁ ὑπηρετὴς τοῦ κ. ντὲ Λεφόρτ, εἶπε ὁ ἄγνωστος, μόλις μπόρεσε νὰ συνέρθῃ ἀπὸ τὴν ταραχὴ του.

— «Ήσυχάστε, ἀγαπητέ μου ψιθύρισε ὁ ἀστυνομικός, ποὺ τὸν εἶδε νὰ τρέμει, καὶ διηγηθῆτε μου ἥρεμα τὶ σὰς συμβαίνει.

— Καθὼς σὰς εἶπα κύριε, ἄρχισε ὁ ἄγνωστος, ἐγὼ εἶμαι ὁ ὑπηρετὴς τοῦ κ. ντὲ Λεφόρτ. Μὲ τὸν κύριό μου συμβαίνουν παράξενα πράγματα. Τὴν προηγούμενην ἑβδομάδα ἔλαβε ἕνα γράμμα.

»Εἶναι τόσο καλὸς ὁ κύριός μου καὶ μοῦ ἔχει τόσην ἐμπιστοσύνην, ὥστε διαβάζει πάντοτε τὰ περισσότερα γράμματα μεγαλοφώνως μπροστά μου. Ὑστερα, πρέπει νὰ ξέρετε, ὅτι ὁ κύριός μου εἶναι ἕνας πολὺ εὐγενέστατος κύριος καὶ ὅτι...

— Συνεχίσατε σὰς παρακαλῶ τὴ διήγησή σας πάνω στὴν ὑπόθεση, ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει, παρατήρησε ὁ ἀστυνομικός λιγάκι νευριασμένος γιὰ τὴν φλυαρίαν τοῦ ἐπισκέπτη του.

— Λοιπὸν ἐξακολούθησε ἐκεῖνος, τὸ γράμμα, ποὺ ἔλαβε ὁ κύριός μου ἔγραφε αὐτὲς τὶς λέξεις :

»Δὲν θὰ περάσουν πέντε ἡμέρες καὶ ἡ σκιά τοῦ φίλου σας θὰ ἔχει ἐκδικηθεῖ.

»Στὴ θέσῃ τῆς ὑπογραφῆς ὑπῆρχε μία νεκροκεφαλὴ. Μόλις ὁ κύριός μου, ποὺ καθὼς σὰς ἀνέφερα, εἶναι ἕνας πολὺ εὐγενέστατος κύριος, ἐδιάβασε τὸ γράμμα ἔγινε χλωμός. Τὰ χέρια του ἄρχισαν νὰ τρέμουν ἑλαφρὰ καὶ ἀνάπνεε μὲ δυσκολία. Ἄρχισε νὰ ψελλίζει ἀναρθρὰ λόγια. «Ἄ! Ναί, ναί, εἶναι ἐκεῖνος, ἐκεῖνος, μὰ εἶχε πεθάνει. Δὲν ἔχει σημασία θὰ εἶναι κάποιος, γυιὸς του, ἀδελφός, ποῖος ξέρει ἢ μακρυνὸς συγγενής. Μὰ ὦ Θεέ μου! πὼς νὰ σωθῶ ἀπὸ τὰ χέρια του, πὼς νὰ σωθῶ ;» Προσπάθησα νὰ τὸν καθησυχάσω, μὰ τοῦ κάκου. Τὰ χέρια του ἐξακολουθοῦσαν νὰ τρέμουν καὶ τὰ μάτια του εἶχαν πάρει μιὰ ἐκφραση τρόμου. Μοῦ εἶπε νὰ ρθῶ ἀμέσως σὲ σὰς. Δὲν σὰς ξέρει προσωπικῶς, ἀλλὰ σὰς ἔχει ἀκουστά. Γιὰ νὰ τὸν καθησυχάσω τοῦ εἶπα, πὼς θὰ ἔρθω ἀμέσως καί.....

Τὴν ἴδια στιγμή χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ὁ ἀστυνομικός Νούρατ σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσῃ του καὶ πῆρε τὸ ἀκουστικό.

— Ἐμπρός... ποῖος τηλεφωνεῖ παρακαλῶ... ἅ! ἐσὺ Σπίντερ ;... Ἔχω μιὰ ὑπόθεση ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος... πὼς ;... ναί... ἂν θέλεις ἔλα τώρα.

Ἄφησε τὸ ἀκουστικό καὶ γύρισε στὴ θέσῃ του.

— Συνεχίσατε, κύριε, εἶπε στὸν συνομιλήτῃ του.

— Ἐδῶ εἶναι ποὺ ἔχω νὰ σὰς πῶ πολλὰ πράγματα. Καθὼς ἐρχόμουν ἀμέριμος, συλλογιζόμουν τὴν κατάστασιν τοῦ κυρίου μου. Πλησίαξα στὸ τέλος τῆς ὁδοῦ Γκουνῶ καὶ κοντοστάθηκα γιὰ νὰ βρῶ τὸ δρόμο τοῦ σπιτιοῦ σας. Ὁ δρόμος σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἦταν σχεδὸν ἔρημος. Καὶ αἰφνιδίως, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, ἔνοιωσα ἕνα δυνατό χτύπημα στὴ ράχη. Δὲν πρόφθασα νὰ συνέρθω καλὰ-καλὰ ἀπὸ τὴν κατάπληξη καὶ μιὰ δυνατὴ σπρωξιὰ τοῦ ἄγνωστου ἐχθροῦ μου μ' ἔστειλε στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο. Παρ' ὅλους τοὺς πόνους, ποὺ αἰσθανόμουν ἀπὸ τὸ πέσιμο, δὲν ἔχασα τὴν ψυχραιμίαν μου. Μὰ ὅταν σηκώθηκα δὲν εἶδα κανέναν. Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ μὲ χτύπησε εἶχε ἐξαφανισθεῖ.

*
* *

Ὁ ἀστυνομικός Νούρατ μόλις ὁ ἐπισκέπτης του τέλειωσε τὴ διήγησή του, σηκώθηκε.

Ἄναψε ἕνα ποῦρο καὶ ἄρχισε νὰ τὸν ρωτᾷ.

— Πότε ἔλαβε τὸ γράμμα ὁ κύριός σου ;

— Σήμερα τὸ πρωί.

— Καὶ σοῦ εἶπε ἀμέσως νὰ ρθῇς σὲ μένα ;

— Μάλιστα κύριε.

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἔστειλε τὸ ἀπειλητικὸ γράμμα στὸν κύριό σου, δὲν ξέρει αὐτὴν τὴν ἀπόφασίν του ;

— Ποιὰ ἀπόφασιν.

— Μὰ θέλω νὰ καταλαβαίνεις ἀμέσως, εἴτε κάπως θυμωμένα ὁ ἀστυνομικός, Λέω ἂν εἶσαι βέβαιος, πὼς ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔστειλε τὸ γράμμα δὲν ξαίρει ὅτι ἐρχόσουν αὐτὸ σπῖτι μου.

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξαίρω.

Ὁ ἀστυνομικός Νούρατ ἔβγαλε τὸ καρνέ του.

— Πὼς λέγεται ὁ κύριός σου ;

— Κόμης Ραϊμόν ντὲ Λεφόρτ.

Σημείωσε στὸ καρνέ του καὶ τοῦ εἶπε.

— Τίποτε άλλο πρὸς τὸ παρόν.

Ὑστερα μπῆκε στὴ διπλανὴ κάμαρα, φόρεσε τὸ ἀδιάβροχό του καὶ ξαναγύρισε γελαστός.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀντήχησε τὸ κουδοῦνι τῆς ἐξώπορτας.

— Ὁ Σπίντερ θάναί, εἶπε ὁ ἀστυνομικός.

Πῆγε κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα ὁ ἴδιος, γιατί ὁ ὑπηρετὴς του εἶχε βγεῖ μὲ ἄδεια ἀπὸ τὸ ἀπόγιομα.

Ἔνας κύριος, ψηλὸς μὲ ἀθλητικὸ παράστημα μπῆκε μέσα χαμογελώντας.

— Τί νέα ἔχουμε Νόυρατ ;

— Ἦρθες, σὲ κατάλληλη ὥρα, φίλε μου· μιὰ σπουδαία ὑπόθεση, ποὺ φαίνεται νὰ ἔχει πολὺπλοχὴ συνέχεια.

— Ὅλες οἱ ὑποθέσεις γιὰ σένα εἶναι σπουδαῖες, εἶπε εἰρωνικά ὁ Σπίντερ.

Εἶναι ἀλήθεια, πὼς ὅσο κι' ἂν ἦταν φίλος τοῦ Νόυρατ ὥστόσο ἔβλεπε μὲ κάποια ζήλεια τὶς ἐπιτυχίες τοῦ φίλου του ἀστυνομικοῦ.

Πῆρε κι' αὐτὸς ἓνα ποῦρο καὶ κάθησε σ' ἓναν καναπέ.

Ὁ Νόυρατ τοῦ εἶπε μὲ λίγα λόγια ὅσα τοῦ διηγήθηκε ὁ ὑπηρετὴς τοῦ κόμητος Ραϊμόν ντὲ Λεφόρτ κι' ὕστερα εἶπε.

— Ἐμπρός, φίλε μου, εἶναι ὥρα πιά νὰ πηγαίνωμε.

Μιὰ πολυτελέστατη «καντιλάκ» σταματοῦσε μπροστὰ στὸ σπῖτι τοῦ κόμητος ντὲ Λεφόρτ.

Ἀπὸ μέσα, βγῆκαν ὁ ὑπηρετὴς του, ὁ ἀστυνομικὸς Νόυρατ καὶ ὁ Σπίντερ.

Ὁ Νόυρατ προτοῦ μπεῖ μέσα ἔρριξε μιὰ λοξὴ ματιὰ στὸν θυρωρό, γιατί τοῦ φάνηκε ἀρκετὰ ὑποπτος.

Καθὼς ἀνέβαιναν τὶς σκάλες, εἶπε στὸν Σπίντερ, ποὺ τὸν κυττοῦσε ἐρωτηματικά.

— Αὐτὸς ὁ θυρωρὸς δὲν μοῦ φαίνεται γιὰ παστρικό ὑποκείμενο.

— Μάλιστα, μάλιστα, ὅλοι ὑποπτοι σοῦ φαίνονται.

*
**

Σ' ἓνα πολυτελέστατο σαλόνι τοὺς περίμενε ὁ κόμης Λεφόρτ.

Μόλις μπῆκαν μέσα οἱ ἐπισκέπτες του, σηκώθηκε ταραγμένος, διατηρώντας πάντοτε στὸ βλέμμα του μιὰν ἐκφραση τρόμου.

— Ποιὸς, ποιὸς, ἀπὸ σὰς εἶναι ὁ κ... ὁ κύριος Νόυρατ; τραύλισε.

— Ἦσυχᾶστε κύριε, ἡσυχᾶστε, τοῦ εἶπε ὁ διάσημος ἀστυνομικός.

— Ὅχι, κύριε Νόυρατ, εἶπε πλησιάζοντάς τον. Κινδυνεύω, κινδυνεύω, τίποτα δὲν θὰ μπορέσει νὰ μὲ σώσει ἀπὸ τὰ νύχια του. Καὶ ἔπρεπε ξαντλημένος σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Πρῶτα-πρῶτα, κ. Λεφόρτ, ὁ ἐχθρὸς σας, ἔχω τὴν γνώμη, ὅτι θὰ ἐπιχειρήσει νὰ κάμει κάτι σήμερα, προτοῦ προλάβω νὰ σὰς ὑπερασπισθῶ. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο ἀκριβῶς, θὰ τοῦ παίξω ἓνα δυσάρεστο παιχνίδι. Ἔ ; Τὶ λὲς κι' ἐσὺ Σπίντερ ;

— Ἐγὼ περιμένω ν' ἀκούσω τὸ σχέδιό σου.

— Ἀκουσε λοιπόν : Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἔστειλε τὴν ἐκβιαστικὴν ἐπιστολήν, ἀσφαλῶς παρακολούθησε τὸν ὑπηρετὴ τοῦ κόμητος ὅταν ἦρθε σπῖτι μου καὶ γι' αὐτὸ θέλησε νὰ τὸν τρομοκρατήσει. Συνεπῶς ὁπωςδήποτε, ξέρεي πὼς βρίσκομαι ἐγὼ ἐδῶ μέσα καὶ γι' αὐτὸ δὲν θὰ ἐπιχειρήσει νὰ κάμει τίποτα. ὅσο βρίσκομαι ἐγὼ ἐδῶ. Λοιπὸν ἐγὼ πρέπει νὰ φύγω.

— Τί ; τί ; φώναξε ἔντρομος ὁ κόμης. ὦ ! μὴ γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ φύγετε, μὴ μ' ἀφήσετε μόνον...

— Μὴ φωνάζετε, κύριε κόμη, δὲν πρόκειται νὰ φύγω στὴν πραγματικότητα. Ἔχετε κανέναν ἄνθρωπο τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης σας ;

— Μάλιστα, τὸν ὑπηρετὴ μου σὰς ἔστειλα στὸ σπῖτι, τὸν ἔχω δέκα χρόνια στὴν ὑπηρεσία μου καὶ δὲν ἔχω κανένα παράπονο μαζί του.

— Φωνάξετέ τον σὰς παρακαλῶ.

Ὁ κόμης χτύπησε ἓνα κουδοῦνι καὶ σὲ λίγο παρουσιάστηκε ὁ ὑπηρετὴς.

— Μὲ φωνάξατε κύριε ;

— Ναί. Σὲ θέλει ὁ κ. Νόυρατ.

Ὁ ἀστυνομικὸς πῆρε τὸν ὑπηρετὴ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μπῆκαν μαζί στὴ διπλανὴ κάμαρα. Σὲ λίγο, ὁ Νόυρατ ξαναγύρισε καὶ πῆρε μιὰ μικρὴ βαλιζούλα, ποὺ ἔφερε πάντοτε μαζί του.

Ὁ Σπίντερ μαζί μὲ τὸν κόμητα Λεφόρτ περίμεναν, χωρὶς κανεῖς τους νὰ εἶναι σὲ θέση νὰ μαντέψει τὸ σχέδιο τοῦ δαιμονίου ἀστυνομικοῦ.

Σὲ λίγην ὥρα ἄνοιξε ἡ πόρτα τῆς διπλανῆς κάμαρας καὶ φάνηκε ὁ Νόυρατ.

Προχώρησε σιωπηλὸς καὶ κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα. Οἱ ἄλλοι δυὸ

δὲν πρόφθασαν καλὰ-καλὰ νὰ τὸν ρωτήσουν τί ἔκανε τόσην ὥρα, γιατί μιὰ πολὺ γνώριμή τους φωνή, ἀκούστηκε ἀπὸ τὴ διπλανὴ κάμαρα.

— Πῶς σᾶς φαίνεται ὁ κύριος Νόυρατ νούμερο δύο ;

Καὶ οἱ δύο κύτταξαν γεμάτοι ἐκπληξή τὸν ἀστυνομικό, πὺ καθόταν στὴν καρέκλα του καὶ πὺ δὲν ἄργησε νὰ ξεσπάσει σ' ἓνα θορυβῶδες γέλιο.

— Ἀλήθεια, δὲν μὲ γνωρίζετε κύριοι ;

— Ὁ καλὸς μου ὁ Πιερ εἶναι, εἶπε ὁ κόμης.

*
**

Σὲ λίγο παρουσιάστηκε στὴν πόρτα καὶ ὁ πραγματικὸς Νόυρατ.

Ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς κύτταξε εὐχαριστημένος τὸν σωσία του καὶ τοῦ εἶπε.

— Ἐμπρὸς κύριε Νόυρατ μπορεῖτε νὰ φύγετε. Προσέχετε μόνο, μήπως δεχθῆτε καμμιά σφαῖρα στὴν πλάτη.

Πράγματι, ἡ μεταμόρφωσις τοῦ ὑπρέτη ἦταν τέλεια. Σίγουρα ὁ ἄγνωστος κακοῦργος θὰ τὴν πάθαινε καὶ θὰ νόμιζε, πῶς ὁ Νόυρατ δὲν βρισκότανε πιά κοντὰ στὸν κόμητα.

*
**

Ὁ μετεμφισμένος ὑπρέτης, σηκώθηκε καὶ βγῆκε ἔξω.

— Καὶ τώρα τὴ δουλειά μας, εἶπε ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς Ὁ καλὸς μου Σπίντερ θὰ πάρει στὸ τηλέφωνο τὴ γενικὴ ἀσφάλεια γιὰ νὰ ζητήσῃ ἓναν ἀστυφύλακα, ἐνῶ ὁ κ. Λεφόρτ θὰ ἔχει τὴν καλωσύνη νὰ ἀπαντήσῃ σὲ μερικὲς ἐρωτήσεις μου.

— Ὅ,τι θέλετε εἶπε ὁ κόμης δειλά.

— Πρῶτα-πρῶτα, ποῖος εἶναι αὐτός, πὺ σᾶς ἔστειλε τὸ ἀνώνυμο γράμμα ;

— Ἕνας ἄγνωστός μου κακοποιός, πὺ μὲ ἐξεβίαζε στὸ παρελθὸν γιὰ νὰ μοῦ ἀποσπᾷ ὠρισμένα χρηματικὰ ποσά. Μὲ εἶχε λησμονήσει γιὰ ἀρκετὸν καιρὸ καὶ νόμιζα, πῶς δὲν θὰ μὲ ἐνοχλοῦσε πιά. Αἰφνιδίως, σήμερα τὸ πρωῒ, ἔλαβα ἓνα γράμμα του. Θὰ σᾶς εἶπε σχετικῶς ὁ ὑπρέτης μου.

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι καλὰ κύριε Λεφόρτ, ἀλλὰ νομίζω ὅτι σ' αὐτὸ τὸ γράμμα ὁ ἐκβιαστής σας δὲ ἔκανε καθόλου λόγο γιὰ χρήματα.

Ὁ κόμης φάνηκε λιγάκι σατισμένος.

— Μὰ ὅχι. Αὐτὸ τὸ γράμμα μοῦ τὸ ἔστειλε, ἐπειδὴ ἀρνήθηκα νὰ πληρώσω τὸ ποσό, πὺ μοῦ ὥριζε σ' ἓνα γράμμα του, πὺ ἔλαβα ἐχθές.

— Περίεργο, ψιθύρισε μὲ δυσπιστία ὁ ἑνδοξὸς ἀστυνομικός. Ὁ ὑπρέτης σας δὲν μοῦ εἶπε τίποτα τέτοιο. Τέλος θὰ ἴδουμε, τί ἐξέλιξη θὰ λάβουν τὰ πράγματα.

Καὶ τὰ χεῖλη του συσπάσθηκαν σὲ μιὰ διστακτικὴ γκριμάτσα.

Ἐν τῷ μεταξύ ἔφθασε ἀπὸ τὴν γενικὴν ἀσφάλεια ὁ ἀστυφύλακας πὺ εἶχε ζητήσῃ ὁ Σπίντερ.

— Πρόσεξε καλὰ, τί θὰ σοῦ πῶ, εἶπε στὸν ἀστυφύλακα ὁ Νόυρατ μόλις τὸν εἶδε. Δὲν θὰ φήσεις οὔτε στιγμὴ τὸν κ. Λεφόρτ ἀπὸ τὸ βλέμμα σου. Ὅταν θὰ βγοῦμε ἔξω, ἐσεῖς θὰ πηγαίνετε μπροστὰ κι' ἐγὼ θὰ σᾶς ἀκολουθῶ ἀπὸ ἀρκετὴν ἀπόσταση. Μὴν ἀφήσεις κανέναν νὰ πλησιάσῃ τὸν κ. Λεφόρτ μὲ ὁποιαδήποτε πρόφασιν.

Πέρασε στὴ διπλανὴ κάμαρα καὶ σὲ λίγο ξανάβηκε.

— Ἐγὼ μὲ τὴν βοήθεια τοῦ κ. Σπίντερ θὰ μεταμφιεσθῶ σὲ ἓναν ἀγαθὸ γεροντᾶκο. Μπορεῖτε κ. Λεφόρτ νὰ κατεβῆτε στὸ χῶλλ μὲ τὸν ἀστυφύλακα γιὰ νὰ μείνετε μόνος, ὥς πὺ νὰ ἐτοιμασθῶ. Γιατὶ ὁ ἀστυφύλακας θὰ πρέπει νὰ δώσῃ μιὰ ματιὰ στὸ δρόμο, μήπως περιμένει κανεὶς κοντὰ στὴν ἐξώπορτα καὶ μᾶς προλάβῃ.

— Μάλιστα, μάλιστα, εἶπε ὁ κόμης καὶ ἀκολούθησε τὸν ἀστυφύλακα.

Ὁ ἀστυνομικὸς Νόυρατ μπῆκε στὸ διπλάνο δωμάτιο μαζί μὲ τὸν Σπίντερ. Σὲ λίγη ὥρα, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ φίλου του εἶχε γίνει ἓνας γεροντᾶκος μὲ ἄσπρο μοῦσι καὶ φαβορίτες.

— Καὶ τώρα θ' ἀρχίσῃ τὸ γλέντι, εἶπε χαμογελῶντας τὸν Σπίντερ. Καὶ ὅμως μοῦ φαίνεται, πῶς κρύβει κάποιο μυστήριον αὐτῇ ἡ ὑπόθεσις. Ἡ συμπεριφορὰ τοῦ κ. Λεφόρτ δὲν μοῦ ἀρέσει καὶ πολὺ.

— Κι' ἐμὲ τὸ ἴδιο, εἶπε ὁ Σπίντερ.

Σὲ λίγην ὥρα, περάσανε κι' οἱ δύο στὸ σαλόνι. Αἰφνιδίως σταμάτησαν ἐκπληκτοί.

Κάποιος ἀνέβαινε τρέχοντας τὴ σκάλα.

Πήγανε κι' οί δυο στην πόρτα και είδανε τὸν ἀστυφύλακα τῆς γενικῆς ἀσφαλείας μὲ τὸ πρόσωπο κάτασπρο σὰν πανί.

Κύτταξε φοβισμένος τὸν Νόυρατ, ποὺ τὸν ἀτένιζε ἀπειλητικός.

— Σκοτώσανε τὸν κ. Λεφόρτ καί...

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσει

— Κτῆνος, οὐρλιασε ὁ ἀστυνομικὸς Νόυρατ· τρέξε, Σπίντερ, νὰ δεῖς καὶ ἄφησέ με μ' αὐτὸν τὸν ἡλίθιο νὰ μοῦ πεῖ, τί συνέβηκε.

— Δὲν φταίω, κύριε Νόυρατ, γιὰ ὅ,τι ἔγινε σὰς δοκίζομαι....

— Καλά, καλά. Ἄσε τίς δικαιολογίες καὶ καλλίτερα εἶναι νὰ μοῦ πεῖς λεπτομερῶς, πῶς τὴν ἔπαθες.

— Ὅταν κατεβήκαμε στὸ χῶλλ, ἄφησα ἐκεῖ τὸν κύριο Λεφόρτ καὶ πῆγα στὴν πόρτα νὰ δῶ μήπως ἦταν κανεῖς. Ψυχὴ δὲν φαινόταν. Ὁ κ. Λεφόρτ σηκώθηκε καὶ πλησίασε κι' αὐτὸς στὴν ἐξώπορτα. Αἰφνιδίως, ἓνα αὐτοκίνητο, ποὺ προχωροῦσε μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα σταμάτησε στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο, ἀκριβῶς μπροστὰ ἀπὸ τὴν πόρτα. Δὲν πρόλαβα καλὰ-καλὰ νὰ σκεφθῶ τί ἔπρεπε νὰ κάνω, ὅταν εἶδα πίσω σ' ἓνα ἀπὸ τὰ κρύσταλλα τοῦ αὐτοκινήτου, ἓνα περιστροφὸ νὰ μᾶς σημαδεύει καὶ τὴν ἴδια στιγμή τὸ κρύσταλλο ἔσπαζε σὲ χίλια κομμάτια καὶ ὁ κ. Λεφόρτ ξαπλωνόταν νεκρὸς μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ κρανίον. Τὸ αὐτοκίνητο χάθηκε στὸ βάθος τοῦ δρόμου.

— Διάβολε, ἔπρεπε νὰ σκεφθῶ διαφορετικὰ, εἶπε λιγάκι στενοχωρημένος ὁ Νόυρατ.

*
* *

Τὸ πρῶτο, ποὺ εἶχε νὰ κάνει ὁ ἀστυνομικὸς Νόυρατ ἦταν νὰ ἐξετάσει τὸν σκοτωμένο.

Πρὸς μεγάλην κατάπληξιν ὅλων, δὲν ἀσχολήθηκε πολλὴν ὥραν μὲ τὸ πτώμα ἀλλὰ πετάχτηκε στὸ δρόμο. Πῆρε τὰ ἀποτυπώματα τῶν τροχῶν τοῦ αὐτοκινήτου καὶ κατόπιν ἄρχισε νὰ τὰ παρακολουθεῖ.

Ὁ ἀστυνομικὸς Σπίντερ μαζί μὲ τὸν ἱατροδικαστή, ποὺ ἐν τῷ μεταξύ εἶχε καταφθάσει ἐξέτασαν τὸ πτώμα.

Μιὰ τρύπα γεμάτη αἷμα ἔχασκε στὴ μέση τοῦ μετώπου του.

Ὁ ἀστυφύλακας, ποὺ βρισκόταν μαζί του τὴν ὥρα, ποὺ σκοτώθηκε δὲν ἔπαυε νὰ διηγεῖται τίς λεπτομέρειες τοῦ ἐγκλήματος, σὰν αὐτό, ποὺ συνέβηκε, νὰ ἦταν πρὸς τιμὴν του.

Δὲν πέρασε ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας κι' ἓνα ταξὶ σταμάτησε μπροστὰ στὴν ἐξώπορτα.

Ἀπὸ μέσα βγήκε ὁ ἀστυνομικὸς Νόυρατ, ποὺ εἶχε πετάξει τὰ ψεύτικα γένεια στὸ μεταξύ καὶ εἶχε ξαναγίνει πάλι ἓνας σοβαρὸς καὶ κομψὸς κύριος, ὅπως ἦταν συνήθως.

Χωρὶς νὰ δώσει προσοχὴ σ' αὐτά, ποὺ ἐγίνοντο κάτω, ἀνέβηκε τὴ σκάλα καὶ ζήτησε τὴν κόμησσαν.

Ἡ ἀπαρηγόρητη χήρα, βρισκόταν κλεισμένη στὸ δωμάτιο μὲ δυὸ τρεῖς πολὺ στενὲς συγγενεῖς τῆς ποὺ τὴν εἶχαν εἰδοποιήσει τηλεφωνικῶς. Τὴν εἶχαν ἀνεβάσει ἀπάνω μισολιπόθυμη, γιὰτὶ μόλις εἶδε τὸ πτώμα τοῦ ἀνδρός τῆς δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ ἰσχυρότατη νευρική κρίση, ποὺ τὴν ἔκανε πρὸς στιγμὴ νὰ χάσῃ τίς αἰσθήσεις τῆς.

Μόλις εἶδε τὸν ἀστυνομικόν, προσπάθησε νὰ κρύψῃ κάπως τὴν συγκίνησή της, σκουπίζοντας μ' ἓνα μικρὸ μαντήλι τὰ δάκρυά της.

— Ἐξηγεῖστε μου, κύριε Νόυρατ, ἔλεγε ἱκετευτικά, ἐξηγεῖστε μου σὰς παρακαλῶ, πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ τραγικὸ γιὰ μένα δυστύχημα;

— Δυστυχῶς, κυρία μου, δὲν ἔχω καταλήξῃ ἀκόμα σὲ ἀκριβῆ συμπεράσματα. Πάντως θὰ σὰς παρακαλοῦσα πολὺ, ἂν εἶναι δυνατόν, νὰ μοῦ δώσετε τὰ κλειδιά τοῦ γραφείου τοῦ μακαρίτη τοῦ ἀντρός σας.

Χωρὶς νὰ ἐκπλαγεῖ καθόλου, ὁ δαιμόνιος ἀστυναμικός, παρατήρησε μιὰν ἐλαφρὴν τρεμοῦλα στὶς ἄκρες τῶν χειρῶν τῆς.

— Δὲν ξέρω, κύριε Νόυρατ, ποῦ βρίσκονται τώρα, μὰ ἀφοῦ σὰς χρειάζονται, θὰ ψάξω νὰ τὰ βρῶ.

Ἐτοιμάστηκε νὰ σηκωθεῖ ἀλλὰ μιὰ δεύτερη νευρική κρίση, ποὺ δὲν ἄφινε καμμιά ἀμφιβολία στὸν ἀστυνομικόν, ὅτι ἦταν ψεύτικη, τὴν ἀνάγκασε νὰ καθίσει πάλι.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία μου, εἶπε ὁ Νόυρατ. Καθεῖστε τώρα γιὰτὶ εἴσατε τόσο συγκινημένη. Μπορῶ καμμιά ἄλλη μέρα νὰ ἐρευνήσω τὰ συρτάρια τοῦ μακαρίτη τοῦ κ. Λεφόρτ;

— Περάστε μεθαύριο, ἂν δὲν σὰς κάνει κόπο, ψιθύρισε μὲ φωνὴ σβυσμένη ἡ χήρα τοῦ σκοτωμένου, ἐνῶ τὸ πρόσωπό της ἦταν πολὺ χλωμό.

— Φυσικὰ δὲν ὑπάρχει καμμιά βία, εἶπε ὁ ἀστυνομικός, ἐνῶ ὑποκλινόταν ἐλαφρὰ ἑτοιμὸς νὰ φύγει.

*
* *

Στὸ σαλόνι συνάντησε τὸν Σπίντερ, πὺν εἶχε ἀνεβεί γιὰ νὰ μάθει νέα του.

— Τὶ νὰ σοῦ πῶ φίλε μου ; τοῦ εἶπε ὁ Νόϋρατ. Τὸ μόνο συμπέ-
ρασμα στὸ ὁποῖο ἔχω καταλήξει εἶναι, ὅτι ὁ δολοφόνος δὲν εἶναι
ἐπαγγελματίας κακοῦργος· ἴσως-ἴσως καὶ νὰ διαπραττεῖ γιὰ πρώτη
φορὰ στὴ ζωὴ του ἔγκλημα.

— Ποῦθε τὸ συμπεραίνεις ;

— Ἀπλούστατα. Ἄν ἦταν κανένας ἔμπειρος κακοῦργος ὁ δολο-
φόνος ἀφοῦ προχώρησε ἀρκετά, θὰ ἄφηνε κάπου τὸ αὐτοκίνητό του
γιὰ νὰ μπεῖ μέσα σ' ἓνα ἄλλο κι' ἔτσι νὰ μᾶς μπερδέψει καὶ νὰ μὴ
μποροῦμε νὰ βροῦμε τὰ ἔχνη του. Αὐτὸς ὥστόσο, δὲν ἔκαμε τίποτα
τέτοιο. Παρακολούθησα τὰ ἔχνη, πὺν ἄφησαν οἱ τροχοὶ τοῦ αὐτοκινή-
του τοῦ δολοφόνου. Τὸ αὐτοκίνητο λοιπὸν μπῆκε μέσα στὴν αὐλὴ
ἐνὸς διώροφου σπιτιοῦ, πὺν καθὼς μοῦ εἶπαν ἀνήκει σὲ κάποιον
μπακάλη ὀνομαζομένου Μπουλανζέ.

— Καϋμένε, Νόϋρατ, γέλασε ὁ Σπίντερ. Ἔτοιμος εἶσαι νὰ μοῦ
πεῖς, πὺς ὁ δολοφόνος δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν μπακάλη τὸν Μπου-
λανζέ. Χά, χά, χά, φουκαρά μου.

— Δὲν ξέρω τίποτα Σπίντερ.

— Ἀλλά ;

— Σὲ λίγην ὥρα ἀσφαλῶς θὰ εἶμαι σὲ θέση νὰ σοῦ πῶ περισσό-
τερα πράγματα. Τώρα, πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ μῶ στὸ γραφεῖο τοῦ
σκοτωμένου γιὰ νὰ ψάξω μέσα στὰ συρτάρια του, ὅ,τι σημειώσεις
βρῶ. Ἄν τὰ καταφέρω νὰ μῶ χωρὶς νὰ διαρρήξω τὴν πόρτα, πάει
καλά.

— Τί ὑποπτεύεσαι Νόϋρατ ;

Μὰ ἀστυνομικὸς δὲν ἔδωσε ἀπάντηση. Ἐβγαλε ἀπὸ μιὰ τσέπη τοῦ
σακκακιοῦ του ἓνα ὄρμαθὸ κλειδιά καὶ δοκίμασε ν' ἀνοίξει τὴν πόρτα
τοῦ γραφείου, ἀφοῦ βεβαιώθηκε, πὺς δὲν ἦταν κανεὶς ἄλλος μέσα στὸ
σαλόνι ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Σπίντερ.

Εὐτυχῶς, μὲ τὸ πρῶτο κλειδί, πὺν δοκίμασε, ἡ πόρτα ὑπεχώρησε
καὶ ὁ ἀστυνομικὸς μπῆκε μέσα, ἀφοῦ ἐκλείδωσε πάλι τὴν πόρτα. Χω-
ρὶς νὰ χάσει οὔτε λεπτὸ, πῆγε καὶ ἀνοίξε μὲ τ' ἀντικλείδια του ὅλα
τὰ συρτάρια τοῦ γραφείου τοῦ κόμητος ντε Λεφόρτ. Ἐξέτασε προσε-
χτικὰ ἓνα σωρὸ ἔγγραφα καὶ ἐπιστολές, πὺν βρῆκε, χωρὶς νὰ κατορ-
θῶναι νὰ κρύψει τὴ δυσφορία του, ἐπειδὴ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐρεῦ-
νης του, δὲν ἦταν αὐτὰ πὺν ἐπερίμενε.

Αἰφνιδίως, ἓνα χαμόγελο διαγράφηκε στὰ χεῖλη του. Ἄρχισε νὰ
διαβάξει μὲ ἐνδιαφέρον μερικὰ γράμματα, πὺν ἔφεραν ἡμερομηνίες
δυσὸ χρόνων πρὶν. Ὑστερα, ἔβγαλε τὸ καρνέ του, σημείωσε κάτι καὶ ἔα-
νάβαλε τὰ γράμματα καὶ τὰ ἔγγραφα στὰ συρτάρια, μὲ τὴ σειρὰ πὺν
τὰ βρῆκε Ξανακλείδωσε ὅλα τὰ συρτάρια τοῦ γραφείου τοῦ σκοτω-
μένου καὶ πῆγε ν' ἀφουγκραστεῖ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Κανένας θόρυβος δὲν ἀκουγότανε. Σφύριξε ἑλαφρὰ δυσὸ φορὲς
καὶ ἀμέσως ἀκουσε τὸν Σπίντερ, πὺν κτυποῦσε ρυθμικὰ τὸ πόδι του
στὸ πάτωμα. Ἦταν τὸ σύνθημά του σὲ κάτι τέτοιες περιστάσεις.

Ξεκλείδωσε τὴν πόρτα καὶ ξαναβρέθηκε στὸ πλούσιο σαλόνι τοῦ
νεκροῦ κόμητος. Μιὰ λάμψη θριάμβου ἔλαμπε στὰ μάτια του.

— Ποτέ μου δὲν φανταζόμουν, πὺς θάβρισκα τόσο σύντομα τὴ
λύση, εἶπε. Ὡστόσο, μᾶς μένουν ἀκόμη ἀρκετὲς δυσκολίες

— Τί ἀνεκάλυψες, ρώτησε γεμᾶτος περιέργεια ὁ Σπίντερ.

Μὰ ὁ ἀστυνομικὸς δὲν τοῦ ἔδωσε καμμιά ἀπάντηση. Μὲ εὐθυμο
ῦφος, τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ κατέβηκαν μαζὶ τίς σκάλες.

* *
*

Ὁ θάνατος τοῦ κόμητος ντε Λεφόρτ εἶχε προκαλέσει πραγματικὴ
ἀναστάτωση στοὺς κύκλους τῆς ἀνώτερης Παρισινῆς ἀριστοκρατίας.
Οἱ ἐφημερίδες ἐξακολουθοῦσαν νὰ δημοσιεύουν φωτογραφίες τοῦ ἐκλι-
πόντος καὶ οἱ φήμες γιὰ τὸν θάνατό του γέμιζαν τὰ τετραστήλια τῶν
ἐφημερίδων. Σ' ἓνα μόνο συμφωνοῦσαν ὅλες : Στὴν ἀνεπάρκεια τῆς
Παρισινῆς ἀστυνομίας, πὺν δὲν ἦταν εἰς θέσιν νὰ προφυλάξει καθέναν
ἀπὸ τίς δολοφονικὲς σφαῖρες τοῦ τυχόντος ἐκβιαστοῦ, πὺν δὲν δι-
στάζει καὶ μπροστὰ στὸ ἔγκλημα γιὰ μερικὲς χιλιάδες φράγκα.

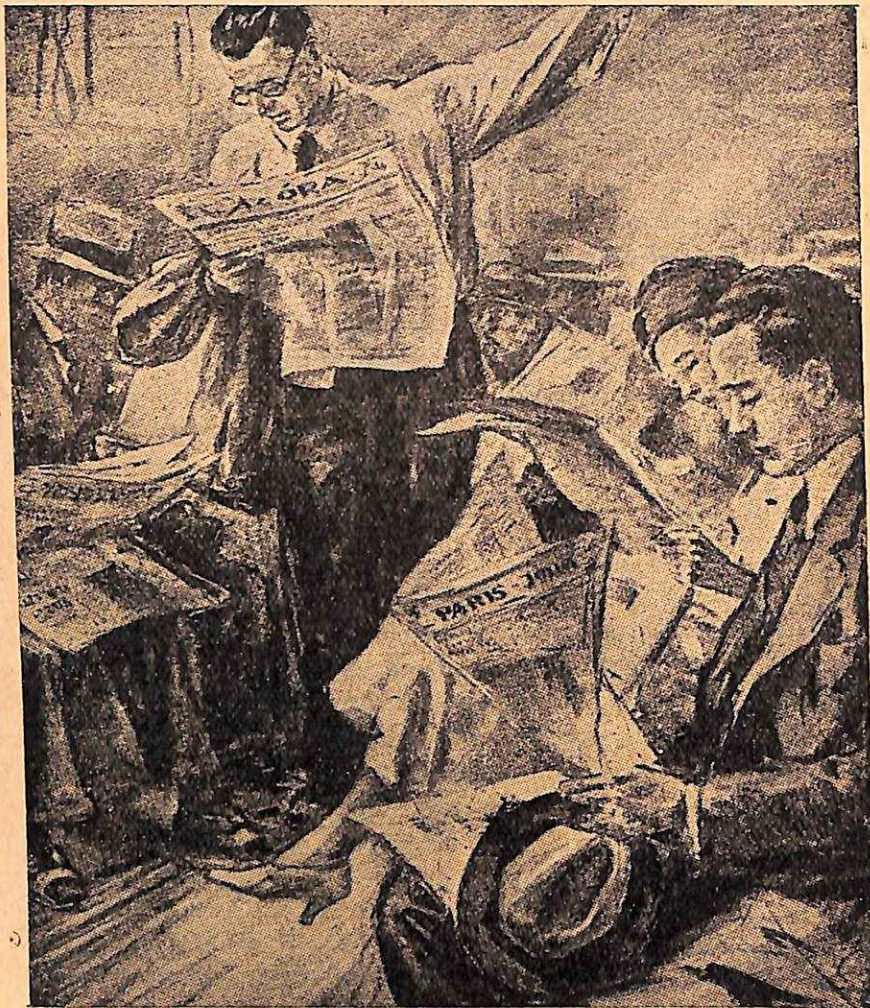
Τὴν τρίτην ἡμέρα μετὰ τὸ θάνατο τοῦ κόμητος ντε Λεφόρτ ὁ
ἀστυνομικὸς Νόϋρατ ἐπεσκέφθη τὴν χήρα τοῦ σκοτωμένου. Ἀφοῦ
τοῦ ἔδωσε τὰ κλειδιά τοῦ γραφείου τοῦ ἀνδρός της, τὴν παρακάλεσε
νὰ τὸν ἀκολουθήσει στὸ γραφεῖο του.

Κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἐνῶ ὁ ἀστυνομικὸς μὲ τὰ κλειδιά
πὺν τοῦ ἔδωσε, ἄρχισε ν' ἀνοίγει ἓνα-ἓνα ὅλα τὰ συρτάρια.

Μόλις ἀνοίξε τὸ τρίτο συρτάρι, δὲν ἄργησε νὰ βεβαιωθεί, ὅτι
τὰ γράμματα, πὺν τόσο τὸν εἶχαν ἀπασχολήσει, ἔλειπαν.

Μὲ δῆθεν ἀδιάφορο ῦφος, εἶπε στὴν κόμησσα, πὺν ἐξακολουθοῦσε
νὰ τὸν κυττάζει ἥρεμα.

— Θα σᾶς παρακαλέσω πολύ, νὰ μοῦ δώσετε μερικὲς συμπληρωματικὲς πληροφορίες, γιατί ὅσα μοῦ εἶχε πει ὁ μαμαρόντης σύζυγός σας

δὲν εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ μὲ διαφωτίσουν καὶ νὰ μπορέσω νὰ βγάλω ἓνα θετικὸ συμπέρασμα.

— Μάλιστα, ὅ,τι θέλετε, ψιθύρισε ἐκείνη μὲ τὸ δῆθεν ἥρεμο ὕφος της

— Νά· θέλω νὰ μοῦ πῆτε, πότε παντρευθήκατε τὸν κόμητα ντὲ Λεφόρτ.

— Πρὸ δύο ἐτῶν.

— Θα μπορούσατε ἀκόμα νὰ μοῦ πῆτε ὅσα προηγήθησαν τοῦ γάμου σας ;

Μιά ἐλαφρὴ ταραχὴ φάνηκε στὸ πρόσωπό της, πού δὲν διέφυγε τὸ ἔμπειρο μάτι τοῦ ἀστυνομικοῦ.

— Τί ἐννοεῖτε ; Ψιθύρισε.

— Νά, θέλω νὰ πῶ, μήπως ἐκτὸς ἐπὶ τὸν Λεφόρτ ὑπῆρχαν καὶ ἄλλοι, πού εὐχαρίστως θὰ ἤθελαν νὰ γίνουντε γυναῖκα τους. Μήπως εἶχατε ἀφήσει σὲ κανένα ὑπόνοο, τὸν κόμητα ντὲ Λεφόρτ καὶ κατόπιν...

— Ὁχι, κύριε Νόυρατ, εἶπε πιστάταραγμένη αὐτὴ τὴν φορὰ.

Ἐρριξε ἓνα ἐρευνητικὸ βλέμμα στὸν ἀστυνομικὸ γιὰ νὰ δεῖ μήπως μπορούσε νὰ ξέρει περισσότερα ἀπ' ὅσα φαινόταν νὰ ξέρει καὶ πρόσθεσε :

— Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῶ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σύζυγό μου μὲ εἶχε ζητήσει καὶ ὁ βαρὼνος ντὲ Καβενιάκ, χωρὶς ὅμως νὰ δείχνει κανένα ἐνδιαφέρον γι' αὐτὸ τὸ γάμο.

— Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ ντὲ Καβενιάκ ;

— Δὲν ξέρω νὰ σᾶς πῶ. Τότε οἱ δικοί μου δὲν ζήτησαν συστάσεις γι' αὐτόν, ἐπειδὴ ἐγὼ προτιμοῦσα τὸν μαμαρόντη τὸ σύζυγό μου.

— Νὰ βρίσκεται ἀραγε ἐδῶ ; ρώτησε μὲ ὅσο μπορούσε πιὸ ἀδιάφορο ὕφος ὁ ἀστυνομικὸς. Δὲν ἔχω ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτόν. Εἶναι βλέπετε, μόνο εἴκοσι μῆνες πού ἦρθα ἐδῶ, ἀφήνοντας τὸ ἀγαπημένο μου Βερολίνο, ὅπου ἔζησα καὶ μεγάλωσα.

— Καὶ ὅμως, μέσα σὲ εἴκοσι μῆνες κατορθώσατε νὰ γίνει τόσο ἐνδοξος.

— Ἡ καλωσύνη σας, κόμησσο, ἀλλὰ ἄς ἔρθουμε σ' αὐτό, πού μᾶς ἀπασχολεῖ τώρα.

— Ἀ ! Naί, ἔκαμε ἐκείνη μὲ ὕφος ἀνθρώπου, πού ἔχει λησμονήσει κάτι. Δὲν βρίσκεται τώρα ἐδῶ. Πᾶνε δυὸ χρόνια, πού ἔφυγε γιὰ τὴν Τύνιδα. Νομίζω, ὅτι διάβασα σὲ κάποια ἐφημερίδα, ὅτι πέθανε.

— Δυὸ χρόνια εἶπατε ; Τί σύμπτωση ! Δυὸ χρόνια πρὶν παντρεύσατε τὸν κ. ντὲ Λεφόρτ.

— Νομίζετε, ὅτι ἔχουν κάποια σχέση αὐτὲς οἱ δυὸ χρονολογίες ;

εἶπε ἡ κόμησσα ντὲ Λεφόρτ, χωρὶς νὰ κατορθώσει τώρα νὰ κρύψει τὴν ταραχὴ της.

— "Ὁχι, κυρία μου, δὲν βρίσκω τίποτα τέτοιο. Τὸ μόνο ποὺ βρίσκω εἶναι, πὼς ἂν δὲν ἀποφασίσετε νὰ μιλήσετε καθαρά, θὰ ὑποχρεωθῶ νὰ λάβω ἄλλα μέτρα ἐναντίον σας, εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς κάνοντας πιὸ τραχεῖα τὴ φωνή του.

— "Ὡστε ξέρετε ὅτι.... μπόρεσε νὰ ἀρθρώσει ἡ κόμησσα.

— Μάλιστα ξέρω, λιγάκι περισσότερα ἀπὸ, ὅσα νομίζετε. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, γιατί ἀφαιρέσατε ἀπὸ τὸ τρίτο συρτάρι μερικὰ γράμματα, ποὺ ὑπῆρχαν, ὅταν ἐρευνήσα τὴν ἡμέρα, ποὺ ἀρνηθήκατε εὐγενικὰ νὰ μοῦ δώσετε τὰ κλειδιά ;

— Ἐρευνήσατε αὐτὸ τὸ δωμάτιο ; "Αχ θεέ μου, μὰ τότε θά....

— Ναί, ναί. Μὴ φοβάσθε ὅμως. Δὲν εἶναι τὰ πράγματα τόσο τραγικὰ ὅσο φαντάζεσθε. Θέλω μονάχα νὰ μοῦ ἀπαντᾶτε εἰλικρινῶς εἰς ὅ,τι σᾶς ἐρωτῶ.

— Σᾶς ὀρκίζομαι, ὅτι θὰ σᾶς πῶ ὅλην τὴν ἀλήθεια.

— Λοιπὸν ἀρχίζω. Δυὸ χρόνια πρίν, ὅταν ὁ κ. ντὲ Λεφόρτ σᾶς ζήτησε εἰς γάμον, ἤσατε ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν βαρῶνο ντὲ Καβενιάκ. Σεῖς ὡστόσο δὲν διστάσατε νὰ δεχθῆτε τὴν πρόταση τοῦ κ. Λεφόρτ, ἐπειδὴ ὁ πατέρας σας τοῦ ὤφειλε ἓνα μεγάλο χρηματικὸν ποσὸν καὶ σεῖς γιὰ νὰ ἀποφύγετε τὸ σκάνδαλο, δεχθήκατε. Ὁ ντὲ Καβενιάκ σχεδὸν κατεστραμμένος οἰκονομικῶς δὲν μπορούσε νὰ ἐκτοπίσει τὸν κόμητα Λεφόρτ καὶ γι' αὐτὸ ὑπέμεινε τὸ κτύπημα, ποὺ τοῦ δώσατε καὶ μάλιστα δύο ἡμέρες προτοῦ νὰ γίνουν οἱ γάμοι σας.

Δὲν ἦταν καὶ μικρὸ πρᾶγμα αὐτὸ γιὰ τὸν βαρῶνο Καβενιάκ. Φαίνεται ὁμορφος ἄνθρωπος καὶ ἀσφαλῶς θὰ εἶχε πολλὰ κατακτήσεις. Κι' ἀκόμη θὰ εἶχε βρεθῇ στὴν ἀνάγκη νὰ περιφρονῇ πολλὰ γιὰ χάρη σας. Σκεφθῆτε τώρα μὲ πόση ἄγρια χαρὰ θὰ ἄκουσαν ὅλες τὸ πάθημά του. Τὸ πιὸ φυσικὸ ἦταν νὰ ὀργισθῇ ἐναντίον σας. Ὡστόσο ἐπειδὴ ἐγνώριζε ὅτι ἐξ ἀνάγκης δεχθήκατε, γι' αὐτὸ ὅλος ὁ θυμὸς του ἐξέσπασε ἐναντίον τοῦ κόμητος Λεφόρτ. Ἐννοεῖται, ὅτι εἶχε ἐκραγεῖ σκάνδαλο εἰς βάρος τοῦ Βαρώνου Καβενιάκ καὶ ὅλοι, ὅσοι ἀνήκανε στὴν ἀφρόκριμα τῆς Γαλλικῆς ἀριστοκρατίας σχολιάζανε εἰρωνικὰ γι' αὐτὸν τὴν ἀγγελία τῶν γάμων σας μὲ τὸν κ. Λεφόρτ ποὺ διαβάζανε στὶς ἐφημερίδες. Ὁ βαρῶνος Καβενιάκ λοιπὸν ἀφοῦ ἔστειλε στὸν κόμητα Λεφόρτ μερικὰ γράμματα, στὴν ἀρχὴ παρὰ

κλητικὰ καὶ κατόπιν ἀπειλητικὰ τέλος ἀναγκάσθηκε νὰ φύγει γιὰ τὴν Τύνιδα.

— Μὰ πὼς τὰ ξέρετε ὅλ' αὐτά ;

— Δὲν εἶναι καθόλου δύσκολο νὰ τὰ συμπεράνει κανεὶς αὐτά, ἀπὸ τὰ γράμματα, ποὺ ἐξαφανίσате. Λοιπὸν κατόπιν....

— Δὲν ἔχει κατόπιν κ. Νούρατ. Ὁ βαρῶνος Καβενιάκ, πέθανε, λίγους μῆνες μετὰ τὴν ἀναχώρησή του, στὴν Τύνιδα. Τώρα, ἴσως κάποιος συγγενὴς του ποὺ τὸν ὥρκισε νὰ μᾶς ἐκδικηθῇ ἔστειλε τὸ γράμμα.....

Δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίσει καὶ ἔξσπασε σὲ λυγμούς.

— "Ἡσυχᾶστε, κυρία, εἶπε ὁ Νούρατ. Ἐδῶ εἶναι ὅμως, ποὺ διαφωνοῦμε. Ὁ βαρῶνος Καβενιάκ δὲν πέθανε ἀλλὰ ζεῖ.

— Ζεῖ εἶπατε ; Ζεῖ ;

— Ζεῖ καὶ μάλιστα εἶναι ἔμπορος ἐδῶ στὸ Παρίσι μὲ τὸ ὄνομα Μπουλανζέ. Τὴν εἶδηση στὶς ἐφημερίδες, ὅτι πέθανε, τὴν εἶχε βάλει σκοπίμως γιὰ νὰ μείνει ἡσυχος ὅτι ὁ κ. Λεφόρτ δὲν θὰ λάβει κανένα μέτρο ἀμύνης ἐναντίον του

Τὴν στιγμή αὐτὴ ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ παρουσιάστηκε ὁ Σπίντερ.

— Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴν ἀδιακρισίαν μου, ἀλλὰ ἤμουν πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ τὰ ἄκουσα ὅλα. Ὡστόσο, μοῦ μένουν ἀρκετὲς ἀπορίες ἀκόμη.

— Μὴ βιάζεσαι, φίλε μου, ἔχω νὰ τελειώσω πρῶτα μὲ τὴν κ. Λεφόρτ.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ πεῖτε γιατί ἐξαφανίσате τὰ γράμματα μέσα ἀπὸ τὸ συρτάρι ;

— Τὸ σκάνδαλο, ναὶ τὸ σκάνδαλο ἤθελα νὰ προλάβω. Τί θὰ γίνω τώρα ποὺ θὰ μὲ περιφρονοῦν ὅλοι, ἀφοῦ πιά δὲν ὑπάρχει στὴ ζωὴ ὁ ἄντρας μου γιὰ νὰ μὲ ὑποστηρίξει ; "Ἐχω ν' ἀκούσω τόσα πολλὰ τώρα ἀπὸ στόματα ποὺ μέχρι χτές ἔμεναν κλειστά. Οἱ φίλες μου θὰ μὲ ἀποστρέφονται καὶ οἱ ἄντρες θὰ βλέπαν σιὸ πρόσωπό μου μιὰ μοιραία γυναῖκα, ποὺ γίνηκε ἀφορμὴ νὰ χυθῇ τόσο αἷμα. Πόσο αἷμα Θεέ μου, πόσο αἷμα. Καὶ χωρὶς ὄφελος, χωρὶς κανένα ὄφελος. Ὁ δυστυχισμένος ὁ πατέρας μου, ποὺ γιὰ τὴν ὑπόληψή του περιφρόνησα τὸν βαρῶνο πέθανε μόλις δύο μῆνες ἀργότερα. Μὰ τί λέω, Θεέ μου, ἡ τρελλή, τί λέω ; "Αν ζοῦσε ὁ δυστυχισμένος θὰ πέθαινε ἀπὸ τὴ λύπη

του βλέποντας πόσο δυστυχημένη ἔγινα για νὰ σωθεῖ αὐτός, αὐτός, ἡ τιμὴ του, ἡ τιμὴ ὅλων μας για νὰ μὴ βρεθοῦμε στὸ πεζοδρόμιο ἀκούοντας τοὺς χλευασμοὺς τῶν ἄλλων.

Καὶ ἡ κόμησα ντὲ Λεφόρτ ξέσπασε σὲ ἀκράτητους λυγμούς, ποὺ τὴν συνετάραζαν ὁλόκληρη ..

Ὁ ἀστυνομικὸς Νόυρατ κατάλαβε, πὼς κάθε ἐπέμβαση ἦταν μάταιη.

Γι' αὐτὸ δὲν εἶπε τίποτα στὴν κόμησσα, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίει μὲ τὸ πρόσωπο κρυμμένο μέσα στὰ χέρια της.

Στράφηκε στὸν φίλο του ἀστυνομικὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Τί ἔχουμε, λοιπόν, Σπίντερ ;

— Θέλω ἀγαπητέ μου νὰ μοῦ ἐξηγήσεις, πὼς κατώρθωσες νὰ βάλεις χέρι στὸ Μπουλανζέ, γιατί ἀσφαλῶς θὰ τὸν ἔχεις στὸ φρέσκο.

— Ὅχι ἀγαπητέ μου. Ἐχεις λάθος. Ὁ φίλος μας ὁ Μπουλανζέ εἶναι ἐλεύθερος ἀκόμη καὶ νομίζει, πὼς οὔτε κἂν τὸν ὑποπτεύομαι. Τὰ ἔχνη τοῦ αὐτοκινήτου βέβαια, ποὺ ὀδηγοῦνε σπῆτι του ἀποτελοῦν κι' αὐτὰ ἓνα πειστήριο για νὰ στηριχθεῖ κατηγορία ἐναντίον του. Δὲν ἀρκοῦν ὅμως. Θὰ σοῦ πεῖ, ὅτι κάποιος ἄλλος ποὺ ἔκανε καὶ τὸ ἔγκλημα ὠδήγησε καὶ τὸ αὐτοκίνητο ἐκεῖ, γιατί ἂν ἦταν αὐτὸς ὁ δολοφόνος δὲν θὰ ὠδηγοῦσε τὸ αὐτοκίνητο μετὰ τὸ ἔγκλημα στὸ σπῆτι του.

— Μὰ ὑπάρχει τὸ παρελθόν του, Νόυρατ ἢ τὸ ἔχασες ;

— Εἶσαι ἀπατημένος, φίλε μου, ἂν νομίζεις, πὼς ἓνας ἄνθρωπος ποὺ σχεδιάζει δυὸ χρόνια ἓνα ἔγκλημα δὲν ἔχει λάβει τὰ μέτρα του. Ἀσφαλῶς αὐτὸς εἶναι ἐφωδιασμένος μ' ἓνα σωρὸ ψεύτικα πιστοποιητικά καὶ θὰ εἶναι σὲ θέση νὰ ἀπαντήσῃ σὲ κάθε σχετικὴ ἐρώτηση σχετικὰ μὲ τὴ ζωὴ του, πρὶν ἔρθῃ στὸ Παρίσι.

Ὑστερα ὅταν ἀναγκάσθηκε νὰ φύγῃ ἀπὸ ἐδῶ φρόντισε νὰ ἐξαφανίσει κάθε τι ποὺ ἐσχετίζεται μὲ τὴ ζωὴ του. Καθὼς ἦταν ἐργένης δὲν φάνηκε σὲ κανέναν παράξενο τὸ ὅτι πούλησε τὸ χρεωμένο σπῆτι του καὶ ὅλα τὰ πενιχρὰ ὑπολείμματα τῆς πατρικῆς του περιουσίας. Καὶ

ὑστερα τὸν ἔχασαν ὅλοι. Μέσα στὴν πολυθόρυβη ζωὴ τοῦ Παρισιοῦ πολὺ εὐκόλα λησμονιῶνται καὶ τὰ σπουδαιότερα πράγματα.

— Ὡστόσο μὴ ξεχνᾷς πὼς ὑπάρχει καὶ τὸ αὐτοκίνητο. Θυμᾶμαι πολὺ καλὰ πὼς ἦταν καὶ μποροῦμε νὰ βροῦμε ἀπὸ ποιοὺ ἐργοστάσιο τὸ ἀγόρασε.

— Οὔτε κι' αὐτὸ δὲ γίνεται, γιατί ἀπλούστατα ξαίρει νὰ κάνει τὴ δουλειά του ἂν καὶ δὲν εἶναι ἐπαγγελματίας κακοῦργος· ἀρκετὰ καλὰ. Τὸ αὐτοκίνητο τὸ προμηθεύτηκε ἀπὸ κάποια σπεῖρα κακοποιῶν. Ξέρω πὼς τὸ ἐξωτερικὸ του παρὰ τὴν ἐπισκευὴ ποὺ τοῦ ἔγινε, ἔφερε ἔχνη ἀπὸ σφαῖρες μυδραλιοβόλου κι' ἀπ' αὐτὸ φαίνεται, πὼς θᾶχε καὶ ἄλλοτε δοσοληψίες μὲ τὴν ἀστυνομία.

— Ἐχεις δίκιο, Νόυρατ.

Σώπασαν κι' οἱ δυὸ για λίγην ὥρα.

Ὑστερα μὲ φανερὴ στενοχώρια ὁ Σπίντερ εἶπε στὸν φίλο του ἀστυνομικὸ.

— Λοιπόν μὲ ποιὸν τρόπο θὰ τὰ καταφέρεις νὰ τὸν κλείσεις στὴ φυλακή ;

— Αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ εὐκόλο φίλε μου. Τὴν ἐκθεση τοῦ γραφολόγου Λεμαὶν περιμένω, γιατί χωρὶς αὐτὴ θᾶναι πολὺ δύσκολο νὰ πείσω τὴν ἐπίσημη ἀστυνομία, πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ δολοφόνος. Γιατὶ ὁ κ. Μπουλανζέ δὲν εἶναι ἐπαγγελματίας κακοποιός. Φρόντισε κι' ἔλαβε ὅλα τὰ μέτρα του, παραλείποντας ἓνα μονάχα, ποὺ εἶναι καὶ τὸ σπουδαιότερο. Κάθησε κι' ἔγραψε ὁ ἴδιος τὸ γράμμα μὲ τὴ νεκροκεφαλὴ καὶ μάλιστα χωρὶς καμιὰ προσπάθεια ν' ἀλλάξῃ τὸ χαρακτῆρα του. Δὲν πῆγα νὰ πῶ ὅμως στὸν εἰσαγγελεᾶ αὐτὴν τὴν παρατήρηση, ποὺ ἔκανα. Καταλαβαίνεις φυσικά, πὼς ὅλοι αὐτοὶ εὐχονται μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά τους νὰ μὴν ἀνακαλύψω τὸ δολοφόνου γιατί ἡ ἀνακάλυψή του ἀπὸ μένα θὰ εἶναι ἓνα ἐπὶ πλέον ράπισμα ἐναντίον τους καὶ ἐναντίον τῶν μεθόδων, ποὺ ἀκολουθοῦν.

Ὅταν δεῖ λοιπόν ἡ ἀστυνομία τὴν ἐκθεση τοῦ γραφολόγου, ποὺ τοῦ ἔδωσα τὸ γράμμα μαζὶ μὲ κάτι ἄλλα χαρτιά, ποὺ ἔκλεψα ἀπὸ τὸ

γραφεῖο τοῦ κ. Μπουλανζέ, δὲν θὰ μοῦ φέρει καμμιὰν ἀντίρρηση καὶ κάνοντας τὴν ἀνάγκη φιλοτιμία θὰ στείλει δυὸ ἀνθρώπους τῆς νὰ τὸν συλλάβουν.

— Τὶ σοῦ εἶναι αὐτὴ ἡ ἐπίσημη, ἀστυνομία! Ἄν μποροῦσε σὲ κρέμαγε. Τί καλλίτερα, ποὺ θάμαστε στὸ Βερολῖνο. Καὶ πότε ὑπολογίζεις νὰ ἔχεις τὴν ἐκθεση τοῦ γραφολόγου;

— Σὲ καμμιὰν ὥρα.

Ὁ ἀστυνομικὸς Νόϋρατ εἶχε σηκωθεῖ καὶ ἀνάβοντας ἓνα τσιγάρο εἶπε στὸν Σπίντερ.

— Καὶ ξέρεις ἡ θέση τοῦ φίλου μας δὲν εἶναι διόλου εὐχάριστη. Τὸν βαρύνουν δυὸ φόνοι.

— Πῶς εἶπες Νόϋρατ; Δυὸ φόνοι;

— Ἡσύχασε φίλε μου. Ὁ δεύτερος εἶναι ὁ καὺμένος ὁ ὑπηρέτης τοῦ Λεφόρτ ὁ Πιέρ. Νόμισε ὁ κακομοίρης, ὅτι παίρνοντας τὴ θέση μου, δὲν διακινδύνευε τίποτα. Πρὸ δύο ὥρῶν βρέθηκε σκοτωμένος σ' ἓνα ὑπόγειο μὲ μιὰ μαχαίριὰ στὴν πλάτη. Ὁ ἱατροδικαστὴς διεπίστωσε, ὅτι ἔχει πεθάνει πρὸ τριῶν ἡμερῶν. Καὶ τώρα ὁ κ. Μπουλανζέ νομίζει, πὼς μὲ ξεμπέρδεψε.

Σηκώθηκαν καὶ οἱ δύο γιὰ νὰ φύγουν καὶ τότε μονάχα παρατήρησαν, πὼς ἡ κυρία Λεφόρτ ἔλειπε.

Τὴν ὥρα, ποὺ ἦτανε κι' οἱ δύο ἀπορροφημένοι ἀπὸ τὴν συζήτηση, ἀπροσῆρθηκε ἐκείνη στὴ διπλανὴ κάμαρα.

— Τί γίνηκε ἡ κυρία Λεφόρτ, ποῦ....

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσει.

Ἕνας ξηρὸς κρότος τὸν διέκοψε.

— Δὲν εἶναι τίποτε, εἶπε ὁ Νόϋρατ χαμογελῶντας. Τὸν κ. Μπουλανζέ τὸν βαρύνουν τώρα δυὸ φόνοι καὶ μιὰ ἀπόπειρα αὐτοκτονίας. Εὐτυχῶς, ποὺ προνόησα τὴν ἡμέρα, ποὺ ἔφαγα γιὰ τὰ γράμματα κι' ἔβγαλα ὅλες τὶς σφαῖρες ἀπὸ τὸ περιστροφὸ τοῦ μακαρίτη τοῦ Λεφόρτ. Ἐλα νὰ δεῖς....

Πῆρε τὸν Σπίντερ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ὠδήγησε στὴ διπλανὴ κάμαρα.

Κύτταξαν κι' οἱ δύο ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας.

Ἡ κόμησσα, ντὲ Λεφόρτ καθότανε σ' ἓνα ντιβάνι κατακίτρινη κυττῶντας μὲ ἀπελπισία τὸ ἄδειο περιστροφὸ, ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια τῆς.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΑΝΟΗΤΟΥ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

(Μετάφρ. Σ. Π.)

Π ΑΡΙΣΑΤΥ

“ΘΑ Μ’ ΑΓΑΠΗΣΕΙΣ,”

Αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος τοῦ ἔργου, ποὺ περιέχει τὸ

“ΔΙΑΒΑΣΕ ΜΕ,”

ποὺ κυκλοφορεῖ αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα. Πρόκειται γιὰ ἓνα ὑπέροχο μυθιστόρημα, ποὺ μιλεῖ κατ’ εὐθείαν στὶς εὐαίσθητες καρδιές.

ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΣΕΠΗΣ
ΤΟ ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ ΠΑΝΤΟΣ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΥ

25,000 λέξεις Δραχ. 20

ΕΚΔΟΣΙΣ "ΑΣΤΕΡΟΣ,, ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 8 — ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ
ΣΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
"ΔΙΑΒΑΣΕ ΜΕ,,

Μ
Α
Ζ
Ο
Υ
Ρ
Κ
Α

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΑΠΟ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ
ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ' 8 — ΑΘΗΝΑΙ
Το παρόν εστὶν ἀριστούργημα τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά :

ΚΟΜΗΣ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΣ
ΔΥΟ ΤΟΜΟΙ — ΣΕΛΙΔΕΣ 1040
με πλούσιαν εἰκονογράφειαν, μόνον ἀντὶ Δραχ. 40
ἡ χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας καὶ χωρὶς δελτία.

Η ΚΑΙΤΗ ΣΤΗ ΛΙΛΗ...

Νά σοῦ πῶ Λιλή μου, τίς δοκίμασα όλες. Ἡ μόνη πού
βοῆκα καλή εἶναι ἡ πούδρα ΡΕΑ. Δοκίμασέ την καί θά ἰδῇς
εἶμαι βεβαία ὅτι μέσα σιούς 9 χρωματισμούς της θά βρῇς
ἀσφαλῶς τὸ χρῶμα πού ταιριάζει σὲ πρόσωπό σου.

ΤΕΥΧΟΣ 9

